

Gả Họa Thủy

Contents

Gả Họa Thủy	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2: Chương 1	6
3. Chương 3: Chương 2.1	17
4. Chương 4: Chương 2.2	22
5. Chương 5: Chương 3.1	27
6. Chương 6: Chương 3.2	31
7. Chương 7: Chương 4.1	35
8. Chương 8: Chương 4.2	39
9. Chương 9: Chương 5.1	42
10. Chương 10: Chương 5.2	46
11. Chương 11: Chương 6.1	50
12. Chương 12: Chương 6.2	54
13. Chương 13: Chương 7.1	57
14. Chương 14: Chương 7.2	63
15. Chương 15: Chương 8.1	67
16. Chương 16: Chương 8.2	72
17. Chương 17: Chương Kết	76

Gả Họa Thủy

Giới thiệu

Trong một lần say rượu, mẫu thân nàng đã có một đêm cùng với gã nô tài trong nhà. Do không kiểm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-hoa-thuy>

1. Chương 1: Tiết Tử

Rõ ràng mấy ngày trước đó mùa hè vừa đến, mặt trời chói chang nhô lên cao, làm cho giữa trưa nóng nực không chịu nổi, vậy mà sắc trời không chỉ âm u, mà còn thổi lên từng cơn gió mạnh.

Mặc Dương Thành ở giữa Kinh Thành và Giang Nam, là hai nơi mà nhất định phải lui tới, nơi này so ra tuy rằng kém* của Giang Nam, cũng không bì kịp với sự phồn hoa hưng thịnh chốn kinh thành, nhưng miễn cưỡng xem như cũng náo nhiệt.

*Thủy tú sơn minh: đẹp như tranh, ý chỉ phong cảnh hữu tình, tuyệt đẹp.

Trong ngõ hẻm ở phía đông Mặc Dương thành, có một gian phòng cũ nhỏ hẹp, giờ phút này người bên ngoài đang kích động đến nỗi không cần quá mất sức đã đập phăng chiếc cửa gỗ ra.

Bốn gã lưng hùm vai gấu cường tráng lần lượt xông vào, bọn họ đối với hành vi thô lỗ của mình một chút áy náy cũng không có. Theo sau là một đôi vợ chồng, đầy mắt mang theo vẻ bất mãn mà không dám hé răng nói nửa lời.

Trong tay tên cường tráng cao nhất kia ước chừng cầm một túi ngân lượng, nói “Vốn theo quy củ của đồ phường chúng ta, nếu dám gian lận, phải bồi thường gấp trăm lần đồ kim (tiền tệ của đồ phường). Niệm tình hai người các người lần đầu vi phạm, ngân lượng cùng trang sức trong nhà tất cả đều ở đây, lần này miễn cưỡng bỏ qua cho các người. Nếu sau này dám tái phạm, cũng đừng trách ta đánh gãy chân chó của các người.”

“Không dám ! Không dám nữa...” Người đàn ông vội lắc đầu xua tay, chỉ sợ rước thêm họa.

“Hừ ! Cho mạng chó các người cũng không dám ! Chúng ta đi.”

Sau khi bốn gã cường tráng rời khỏi, hai vợ chồng nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt ban đầu từ khúm núm dần trở nên ảo não không cam lòng.

“Người nói hiện tại phải làm như thế nào mới tốt ?” Tô Huệ Vân nôn nóng hướng tên phu quân bại hoại bên cạnh mà oán giận “Ngân lượng cùng một số trang sức đáng giá trong nhà, đều bị họ lấy đi.”

“Còn có thể làm sao bây giờ ? Ta có thể làm sao bây giờ ?” Lãnh Nghĩa Uy hai tay chấp lại, không chịu đựng được cũng không muốn gánh vác một chút trách nhiệm nào, thật sự là bộ dáng của kẻ bất lực.

Thái độ của hắn làm cho Tô Huệ Vân càng thêm buồn bực, quay người lại, nhìn vị tiểu cô nương phía sau, lửa giận bốc lên đến đỉnh đầu.

“Tất cả đều tại nha đầu ngu ngốc này hại !” Nàng giữ chặt lỗ tai tiểu cô nương, một bên nắm kéo, một bên tức giận mắng: “Kêu người lưu ý đồ khách phía sau, để cha người lặng lẽ đánh ám hiệu, kết quả người lại làm trò khiến người khác chú ý. Cha, ta đã quên người dạy ta phải đánh ám hiệu như thế nào ! Trên đời này sao lại có nha đầu ngu xuẩn như người ?”

“Mẹ, ta chỉ là —— ”

“Câm mồm ! Người còn dám cãi lại !” Tô Huệ Vân không thể nén cơn giận, giơ tay tát một cái, đem nữ nhân này làm đối tượng trút giận.

“Ba” một tiếng, thân mình nhỏ bé ấy nhất thời mất đi cân bằng, ngã xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lập tức hiện lên năm dấu ngón tay, ngay cả lòng bàn tay non mịn và vành đầu gối cũng đều bị mặt đất thô ráp làm trầy da.

Đau đớn kịch liệt làm cho hốc mắt của Lãnh Hương Nhi chứa đầy nước mắt, nhưng nàng lại liếc nhìn xuống không khóc, từ trên mặt đất đứng lên.

Nàng biết khóc cũng không được gì, chẳng nhận được cái ôm thương tiếc nào, ngược lại sẽ làm tâm tình của mẹ càng thêm nổi giận, cái kia nàng cũng có nhận được.

Nhưng dù nàng nhìn không khóc, mẹ cũng không bởi vì vậy từ bỏ, oán hận cùng tức giận đối với vẫn tựa như bài sơn đảo hải* hướng về phía nàng mà thổi đến.

*Bài sơn đảo hải: dời núi lấp biển.

“Sớm biết rằng, năm đó ta thà mạo hiểm nguy uống thuốc phá thai, cũng không nên sinh người ! Điều là người ! Nếu không bởi vì người, ta cũng không phải lưu lạc đến nông nổi như ngày hôm nay !” Tô Huệ Vân lại phẫn hận kêu la, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lãnh Nghĩa Uy. “Còn có người ! Cha con các người đã hại ta ! Tất cả đều do các người !”

Sáu năm trước, nàng là người xuất thân cao quý, là thiên kim của phú thương, mà hân chỉ là một tên nô tài trong nhà.

Đêm hôm đó, bởi vì nam nhân mà nàng ái mộ đã cưới vị cô nương khác, đau lòng, đêm khuya một mình trốn ở trong góc đình viện, vừa ngắm trăng, vừa uống rượu giải sầu, mà hân đứng lúc uống rượu say khướt đi qua, vì cố gì hai người không yêu lại hồ đồ phát sinh quan hệ da thịt dưới tàng cây.

Lúc sau thanh tỉnh, nàng vừa khiếp sợ lại hối hận, buộc hân phải thề độc, không được nói ra việc này với bất kỳ kẻ nào. Nào ngờ, một tháng sau nàng lại mang thai, chuyện tình tối đó đúng là giấy vẫn không gói được lửa.

Cha mẹ đối với việc này tức giận không thôi, nô bộc trong nhà lại lăm miệng đem việc xấu này truyền ra ngoài, Tô gia chính vì thế mà mất hết thể diện, vì giận dữ nên đã đuổi họ ra khỏi nhà, từ nay về sau đoạn tuyệt quan hệ, đến bước đường cùng nàng chỉ có thể gả cho Lãnh Nghĩa Uy.

Những năm gần đây, lòng của nàng tràn ngập oán hận, không cam lòng, oán hận cảnh ngộ bất hạnh của chính mình, càng hận nữ nhân này căn bản không nên tồn tại ! Nếu không phải vì năm đó nàng có mang, sự việc kia cũng đã không bại lộ !

“Người nghĩ ta muốn như vậy ư ?” Lãnh Nghĩa Uy phân trần.

Lấy Tô Huệ Vân làm thê tử, trong lòng hân một chút cũng không cảm thấy chính mình chiếm được một chút tiện nghi, ngược lại còn cảm thấy không được may mắn !

Do ngay sau đó bị trục xuất khỏi Tô gia, nàng trừ bỏ vài món châu báu trang sức tùy thân, ngay cả tấm ngân phiếu cũng không mang, đừng nói gì đến cửa hồi môn.

Hân không kiếm được một chút lợi ích, lại phải lấy nàng thiên kim Đại tiểu thư kiêu căng xấu tính, nuôi sống một nhà ba người, trong lòng nghĩ rằng nếu nàng không tồn tại, bọn họ sẽ không lưu lạc đến tận đây.

“Hiện tại trong nhà không còn gì đáng giá, làm sao bây giờ ? Người nói phải nên làm sao bây giờ ?” Tô Huệ Vân hung hăng hỏi, nhìn bộ dạng bất lực của phu quân, toàn bộ tức giận lại chuyển sang nữ nhân kia: “Điều là tại người ! Tất cả là do người, đồ sao chổi ! Trời sinh hoạ thuỷ !”

Tô Huệ Vân càng nói càng giận, không thể khống chế cảm xúc đưa tay bóp cổ nữ nhân.

Lãnh Hương Nhi khó chịu giãy dụa, đôi mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

“Ai, ai, mau dừng tay a !” Lãnh Nghĩa Uy vội vàng ngăn cản.

Hân cũng không phải thương tiếc nữ nhân này, mà trong lòng đột nhiên có chủ ý.

“Tốt xấu gì nàng cũng là một tiểu cô nương xinh đẹp, nếu thực bóp chết nàng, không đáng ?”

Tô Huệ Vân sững sốt, từ từ buông tay ra, trên mặt hiện lên một chút do dự.

Tuy rằng nàng cảm thấy nữ nhân này thật sự chướng mắt, những năm gần đây cũng chưa từng yêu thương đứa nhỏ này, như thế nào thì cũng do chính mình sinh ra....

Nhưng mà, vừa nghĩ đến những tên cường tráng vừa rồi lấy đi tất cả của cải trong nhà, bữa cơm tiếp theo bọn còn không biết phải thu xếp như thế nào, nàng cũng không quản được nhiều như vậy.

“Trông mặt nàng xinh đẹp thế này, sau này nhất định là mỹ nhân bại hoại, nhờ vào khuôn mặt xinh đẹp này, nhất định sẽ có người mua. Nói không chừng nếu bán vào thanh lâu, sẽ được giá.” Lãnh Nghĩa Uy nhìn chằm chằm khuôn mặt thanh tú của nàng, tham lam mà mưu tính.

Lãnh Hương Nhi không biết cái gì gọi là thanh lâu, nhưng nàng không thích cha dùng ánh mắt tính kế này nhìn nàng chằm chằm, cũng không thích cha nói bởi vì bộ dạng xinh đẹp của nàng mà sẽ có người mua, giống như những người bán hàng rong đem nàng ra phố biểu diễn chào hàng, nàng không thích như vậy, một chút cũng không thích !

”Khuôn mặt của ta không đẹp..... Không đẹp Cha mẹ đừng đem ta bán đi có được không.....” Nàng vừa khóc vừa van xin, lòng nàng rơi vào khủng hoảng cực độ.

Mặc dù cha mẹ đối đãi với nàng không tốt, thường xuyên đánh nàng, mắng nàng, thế nhưng bọn họ là chỗ dựa duy nhất của nàng, không có họ, nàng phải làm sao ?

“Không đến phiên ngươi không cần !” Lãnh Nghĩa Uy ánh mắt hung ác. “Cha ngươi đã nuôi dưỡng ngươi năm năm, cũng đã đến lúc ngươi nên báo đáp ta !”

Vào lúc này, một gã tiểu tử ăn mặc giống kẻ hầu theo đường lớn vào ngõ tắt, đi đến trước mặt họ.

“Chủ tử nhà ta đứng lúc đi qua nơi này, vừa lúc nghe được đoạn đối thoại vừa rồi của hai vị, chủ tử muốn mua nữ oa nhi này làm tiểu nha hoàn, hai vị ra giá đi.”

Lãnh Nghĩa Uy cùng Tô Huỷ Vân quay đầu, do là con hẻm nhỏ nên đoạn đối thoại vừa rồi vọng ra ngoài, lúc này mới phát hiện xe ngựa dừng trước phố, có thể vừa rồi họ di chuyển rất nhẹ nên không chú ý !

Nếu đã định đem nữ nhân này bán đi, có người đến tận cửa để mua thật sự giảm bớt không ít chuyện phiền phức, nhưng vấn đề chính là..... Xe ngựa kia thoát nhìn vừa không khí phách cũng không hoa lệ, mà từ trong xe ngựa bước ra là vị nữ tử ước chừng ba mươi tuổi chân đi khập khiễng đến bên cạnh tên tôi tớ, cách ăn mặc rất giống hiệp nữ giang hồ, có thể ra bao nhiêu ?

“Khuôn mặt của con gái chúng tôi như ngọc được điêu khắc, sau này nhất định là đại mỹ nhân, không phải là nha đầu có thể dễ dàng so sánh, người mua được ư ?” Mắt chó Lãnh Nghĩa Uy cúi thấp nhìn Thượng Quan Phượng Ngâm hừ nói.

Ánh mắt Thượng Quan Phượng Ngâm dừng trên mặt Lãnh Hương Nhi, chỉ thấy hai tay đứa nhỏ kia che mặt của mình, vẻ mặt đau lòng tuyệt vọng, như là chán ghét khuôn mặt xinh đẹp của mình, cho rằng chính vì khuôn mặt ấy làm cho bản thân trở thành món hàng hoá mua bán.

“Mua hay không là việc của ta, ngươi chỉ việc ra giá.” Thượng Quan Phượng Ngâm nói.

Sư phụ của nàng là người đứng đầu trong “Giang hồ lục kiệt”, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, sư phụ đã truyền lại toàn bộ võ công cho nàng, thường xuyên dạo chơi tứ hải, hành hiệp trượng nghĩa.

Hai tháng trước, vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà chân của nàng không còn như xưa, khi đó nàng giúp quan phủ bắt được tên đầu sỏ của bọn thổ phỉ, phần thưởng là năm trăm lượng, đang lo không biết phải dùng vào đâu !

Lãnh Nghĩa Uy vươn hai ngón tay, không chút khách khí nói: “Hai trăm lượng bạc !”

Nghe thấy cha cuối cùng cũng ra giá, Lãnh Hương Nhi xúc động khóc to: “Ta không muốn ! Ta không muốn ! Cha, van cầu người đừng đem ta bán đi !”

Tô Huỷ Vân nhú mồm, vẻ mặt tức giận tay che miệng của nàng, khẽ quát: “Lầm lời ! Ngươi câm miệng cho ta, không cần ngươi gây trở ngại việc cha ngươi buôn bán !”

Thượng Quan Phượng Ngâm lạnh lùng liếc nhìn phụ phụ bọn họ, sắc khoát đáp ứng: “Được, hai trăm lượng.”

Lãnh Nghĩa Uy kinh ngạc ngây ngẩn cả người, như thế nào cũng không nghĩ đến vị nữ hiệp này trông giản dị nhưng lại sòng phẳng như vậy, lòng tham lập tức nổi lên.

“Từ từ ! chúng ta đã vất vả nuôi dưỡng nàng khôn lớn đến nay, từ bé đến lớn, nàng ăn, mặc, dùng mọi thứ đều phải dùng đến bạc.”

Lời nói hần còn chưa xong, bỗng một thanh chủy thủ từ phía đối diện phóng tới làm hần mất mấy sợi tóc, lưỡi dao găm thật sâu trên khung cửa. Hần sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần.

Thượng Quan Phụng Ngâm vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy rất xem thường loại người tham lam, lật lọng như ngươi.”

Lãnh Nghĩa Uy một thân đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Ai... Ai nói ta lật lọng? Ta chẳng qua chỉ là... Chẳng qua chỉ muốn nói cho ngươi, lúc trước bọn ta đã tốn không ít bạc trên người nàng, vì vậy bán cho ngươi chỉ hai trăm lượng, xem như ngươi có lợi rồi.”

Thượng Quan Phụng hừ một tiếng đem ngân phiếu hai trăm lượng ra giao cho tùy tùng.

“Ngươi theo bọn họ vào nhà viết giấy chứng nhận, sau này đứa nhỏ này cùng với bọn họ không còn quan hệ gì.”

“Vâng.”

Tùy tùng đi theo Lãnh phu nhân vào nhà viết giấy chứng nhận, cũng giao ra ngân phiếu cho hắn, rồi mang Lãnh Hương Nhi ra ngoài.

Lãnh Hương Nhi kinh hoàng né tránh, chạy trốn đến bên cạnh mẹ, nắm chặt tay mẹ.

Nàng một bên gào khóc, một bên van cầu nói: “Ta không muốn, ta không muốn ! Cha, nương, van các người đừng đem ta bán đi, sau này ta sẽ ngoan ngoãn, đừng đem ta bán đi được không ?”

Tô Huỷ Vân không kiên nhẫn, không chỉ hất tay nàng ra, còn mang nàng kiên quyết đẩy nàng đến trước mặt tùy tùng.

“Sau này chúng ta không phải cha mẹ ngươi, ngươi có thể đi rồi !” Nàng vô tình nói.

Lãnh Hương Nhi hai mắt đầm lệ, mãnh liệt lắc đầu, nàng vẫn muốn khóc van cầu cha mẹ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của họ khi tấm ngân phiếu đến tay, lòng nàng dường như bị hung hăng xé nát.

Nàng không hề giãy dụa phản kháng, tuyệt vọng mà tùy ý để tùy tùng mang nàng đi, ngồi trên xe ngựa rời đi.

Lãnh Nghĩa Uy cầm ngân phiếu, lòng tham không đáy mà nói: “Sớm biết thế ta vừa rồi ra giá ba trăm lượng.... không không, phải là năm trăm lượng mới đúng !”

“Hiện tại nói những lời này có ích gì — ai nha ! Nguy rồi !” Tô Huỷ Vân đột nhiên kinh hãi.

“Chuyện gì ?”

“Ngọc bội của ta ! Ngọc bội kỳ lân tùy thân của ta nha !” Nàng chán nản, đột nhiên dậm chân.

Lúc trước khi nàng bị đuổi khỏi gia môn, ngoài một ít hoa tai, trâm cài tóc cùng vòng ngọc đáng giá, thì chỉ có mảnh ngọc bội kỳ lân đeo trên cổ, đó là quà mà cha nàng tặng khi nàng đến tuổi cập kê, nghe nói trên đời này chỉ có một cái như vậy, giá trị ba, năm trăm lượng bạc nha !

Vừa rồi nàng sợ mấy tên cường tráng kia sẽ đem ngọc bội đi, nên đã lén lút đem giấu vào người nữ nhân kia, vì quên gỡ xuống, nên để tùy tùng mang đứa nhỏ đi !

Phu phụ bọn họ vội vàng suy nghĩ làm sao để đòi ngọc bội lại, nhưng xe ngựa kia chẳng biết đi đâu.

“Đáng giận ! Tính toán như vậy, bán hai trăm lượng không phải lỗ vốn sao.” Tô Huỷ Vân dậm chân mãnh liệt.

Bên trong xe ngựa, Thượng Quan Phụng Ngâm quan sát tỉ mỉ đứa nhỏ bên cạnh, thấy trên má nàng vẫn còn dấu năm ngón tay đã bị mờ, tuy rằng nước không ngừng rơi, nhưng lại cố không khóc thành tiếng, bộ dạng đáng thương kia làm cho lòng Thượng Quan Phụng Ngâm cảm thấy xót xa.

Hai tháng trước, nàng võ công cao cường vô ý bị vài kẻ gian mai phục, bị trọng thương, mặc dù đại phu đã chữa trị, cũng không còn nguy hiểm, nhưng chân phải của nàng không còn như trước.

Trận ngoài ý muốn này làm cho nàng có ý định rời khỏi giang hồ, nàng dự định đến Giang Nam tìm nơi sơn minh thủy tú ẩn cư, vốn một thân một mình, nàng muốn tìm một nhà hoàn hảo và làm bạn, vừa lúc

gặp được màn vừa rồi, bởi vì nàng không đành lòng nhìn vợ chồng kia đối đãi với con gái nhỏ tuổi như thế, nên đem nàng thu mua về.

“Đứa nhỏ, người tên gọi là gì ?” Thượng Quan Phượng Ngâm hỏi.

Lãnh hương Nhi chần chờ trong chốc lát, sau đó hốc mắt rưng rưng mà mở miệng trả lời: “Ta gọi là Hương Nhi, Lãnh Hương Nhi.”

“Hương nhi, từ nay về sau, người đi theo ta. Yên tâm, ta sẽ không khắc khe với người.”

Thượng Quan Phượng Ngâm vỗ nhẹ lưng trấn an Lãnh Hương Nhi, trong đầu bỗng nhiên có một tia sáng chợt loé, nghĩ thầm, nếu chính mình đã muốn thoát ải giang hồ, thu nhận đồ đệ như vậy, đem tất cả võ công của nàng truyền lại cũng không phải là không tốt.

Thượng Quan Phượng Ngâm càng nghĩ càng cảm thấy điều là có thể, liền hỏi: “Hương nhi, sau này người muốn làm nha hoàn hầu hạ ta, hay muốn làm đồ đệ của ta, theo ta học võ công ?”

“Võ công ? Giống vừa rồi, ném dao nhỏ như vậy là võ công ư ?”

“Ừh, võ công cũng giống thế, nhưng lại lợi hại hơn một ít.”

Lãnh Hương Nhi chậm chạp, trong chốc lát mới nhẹ nhàng mà gật đầu, đáp: “Được, nhưng, Hương nhi có thể học thêm một loại võ công khác được không?”

“Võ công khác?” Thượng Quan Phượng Ngâm tò mò hỏi.

“Thuật dịch dung.” Lãnh Hương Nhi đáp. Nàng từng ở trên phố nghe người ta nói qua thuật dịch dung là một loại công phu rất lợi hại, có thể đem mặt chính mình biến thành gương mặt của người khác.

Thượng Quan Phượng Ngâm kinh ngạc giật mình, khó hiểu hỏi: “Người vì cái gì mà muốn học thuật dịch dung ?”

“Bởi vì ta chán ghét bản thân ta ! Ta không thích khuôn mặt của ta !” Lãnh Hương Nhi có chút xúc động mà gào thét.

Đều là bởi vì nàng có khuôn mặt dễ nhìn, cha mới nghĩ đến phải đem nàng bán đi, cho nên nàng chán ghét khuôn mặt mình, cực kỳ chán ghét !

Thượng Quan Phượng Ngâm lại một trận ngạc nhiên, lập tức nhớ lại vừa rồi cha mẹ nàng đem dung mạo xinh đẹp của nàng như món hàng bình thường mà ra giá, chắc hẳn đã làm tổn thương sâu sắc tâm hồn nhỏ bé của nàng.

“Ta không biết thuật dịch dung, nhưng chỉ cần người đồng ý nghiêm túc luyện tập võ công theo sự chỉ dạy của ta, ta có thể tìm sư phụ dạy người thuật dịch dung.” Thượng Quan Phượng Ngâm mở lời hứa hẹn.

“Thật vậy chăng ?” Lãnh Hương Nhi ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ vẫn tràn đầy bi thương.

“Đương nhiên là thật.”

“Được, ta sẽ ngoan ngoãn theo sư phụ học võ công !” Lãnh Hương Nhi lau khô nước mắt, thuận theo mà ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Phượng Ngâm.

Xe ngựa chở hai thầy trò các nàng cùng nhau đến Giang Nam. Từ nay về sau Lãnh Hương Nhi hoàn toàn khác biệt với người đời.

2. Chương 2: Chương 1

Thành Dương Châu Giang Nam.

Thời gian gần về chiều, mặt trời ngã dần về phía tây, ánh chiều tà chiếu xuống mặt hồ, mặt nước dao động, loé ra ánh vàng đẹp đẽ và rực rỡ đến chói mắt.

Trên lầu hai của một gian tử quán ven hồ, một gã mặc thâm tử y bào* ngồi tựa bên cửa sổ.

*thâm tử y bào: áo màu tím đậm.

Hắn xem ra khoảng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, tuấn tú tao nhã, ung dung phóng khoáng, gã tuy từng đứng bên cạnh hắn trông ít tuổi hơn, trong tay cầm thanh trường kiếm.

“Khách quan, rượu đến đây !” Tiểu nhị động tác nhanh nhẹn mang lên một bình rượu cùng mấy đĩa thức ăn, trên mặt hiện lên nụ cười lấy lòng.

Tiểu nhị đã làm việc tại tử quán này hơn mười năm, hắn tự tin vào việc nhìn người đến tám chín phần.

Cho dù công tử trước mặt này dung mạo tuấn tú không có toả ra vẻ khinh người cùng bộ dáng phô trương, nhưng trên người hắn một thân áo quần được may bằng vải thượng hạng, từng cử chỉ giơ tay nhắc chân cũng toát lên khí chất tôn quý làm cho hắn không dám chậm trễ.

Cung kính bưng rượu và thức ăn lên, lúc sau tiểu nhị thân thiện nói: “Đây chính là loại rượu thượng đẳng của An Bình Tửu Trang đến từ kinh thành, hương thơm thuần hậu nồng đậm, khách quan không uống tuyệt đối sẽ hối hận, uống một lần đảm bảo cả đời khó quên !”

Giọng điệu của tiểu nhị lộ ra một chút tự hào, có thể thấy rõ việc tử lâu của bọn họ có được rượu của “An Bình tửu trang” là chuyện khó lường.

Khoẻ miệng Hoàng Phủ Đình Ngạn gọi lên, con người đen hiện lên ý cười.

“Cảm tạ, ta sẽ thưởng thức.”

“Đừng khách sáo, khách quan nếu còn cần gì, cứ việc dặn dò một tiếng !”

Sau khi tiểu nhị lui ra, Hoàng Phủ Đình Ngạn bắt đầu rót rượu vào chén mình.

Hắn bưng ly rượu lên, dù bận nhưng vẫn nhàn hạ quan sát tử sắc, ngửi mùi hương của rượu, cũng không vội vã uống, bởi vì cho dù không uống, hắn cũng biết nó có hương vị gì.

Dù sao, hắn thân là lão bản của “An Bình tửu trang”, nếu không biết rõ mùi vị của rượu do chính mình làm ra, khó tránh lời qua tiếng lại.

Năm nay hắn hai mươi ba tuổi, thân là con trai thứ hai của cận an tướng quân Hoàng Phủ Trung, tuy còn trẻ tuổi, nhưng võ công cao cường, tài nghệ hơn người, vừa có văn lại có võ, từng được xem trọng dù làm quan văn hay võ tướng đều có triển vọng.

Chẳng qua, điều làm mọi người cảm thấy bất ngờ chính là, hắn chẳng những không làm quan văn, võ tướng cũng không đảm nhiệm, bởi vì hắn thích tự do, đối với việc làm quan một chút cũng không hứng thú, việc kia làm hắn cảm thấy gò bó, không được tự nhiên.

May mà cha mẹ biết rõ tính tình hắn, chưa từng có một chút trách cứ hoặc miễn cưỡng, dù sao huynh trưởng hắn đã theo cha làm một võ tướng, xem như có người thừa kế y bát* của cha.

*y bát: truyền từ đời này sang đời khác.

Được cha mẹ cho phép, hắn bắt tay vào việc tự mình kinh doanh, cảm thấy hứng thú với việc buôn bán nên tìm vài người bạn cùng chung chí hướng cùng sáng lập “An Bình tửu trang”, trong vòng hai năm ngắn ngủi, làm cho thiên hạ đều biết đến tửu trang.

Chỉ cần là rượu do “An Bình tửu trang” làm ra đều là rượu ngon, không chỉ mấy gian tử lâu ở Kinh thành muốn có được nó, mà ngay cả một số tửu quán nổi tiếng ở Giang Nam cũng không từ ngàn dặm đến đặt hàng, việc buôn bán cực kỳ hưng thịnh.

Hắn đến Giang Nam lần này, ngoài việc giúp cha hắn đến thăm bệnh của bá phụ ra, cũng thuận tiện xem tình hình của các gian tửu quán ở Giang Nam.

Hôm nay sự việc cũng đã đầu vào đấy, hắn định ngày mai sẽ lên đường trở về kinh thành.

Đang lúc Hoàng Phủ Đình Ngạn định vừa thưởng thức cảnh vật, vừa uống rượu nhạt, nhàn nhã hưởng thụ không khí yên tĩnh thì mấy vị khách bàn đối diện bàn tán lớn tiếng phá huỷ nhã hứng của hắn.

“Ai, không biết bên Diệp gia rốt cuộc sẽ như thế nào ?”

“Tuy rằng quan phủ phái không ít người đến, người xem.... Bát bạc* của Diệp gia vẫn là khó tránh ! Thật là đáng tiếc nha !”

*Bát bạc: theo ta search thì nó là sản phẩm được chạm khắc, chạm bạc tinh xảo.

“Vậy không có biện pháp, ai làm cho Diệp gia thân là phú thương Hàng Châu, thụ đại chiêu phong*, mới bị tên ác phỉ kia nhìn trúng, cũng chỉ có thể trách bản thân không may mắn, dùng tiền xua đuổi điều không may.”

*Thụ đại chiêu phong: cây cao đón gió lớn.

“Đúng vậy. tuy nói tên ác phỉ kia chỉ cướp tiền không giết người, cũng không tránh khỏi lòng ham muốn quá lớn ? Mở miệng nói sẽ lấy năm trăm lượng ! Ta không biết phải mất bao lâu mới có thể kiếm được nhiều bạc vậy nha !”

Chân mày Hoàng Phủ Đình Ngạn hơi nhíu lại, quay đầu nhìn mấy người kia.

“Đến hỏi rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.” Hắn hướng tùy tùng Trương Đức phân phó.

“Vâng.”

Trương Đức lập tức đi đến bàn đối diện, khách khí mở miệng hỏi: “Xin hỏi các vị đại ca, vừa rồi các người nói đến ác phỉ là như thế nào ?”

“Ồ ? Người không biết à ? Hôm qua có một gã ác phỉ vô cùng can đảm, nói là muốn phú thương Diệp Bách Phong ở thành Nam, hoàng hôn hôm nay phải giao ra năm trăm lượng bạc, còn kiêu ngạo nói nếu không tự giao ra, hắn sẽ xông vào Diệp gia cướp bạc.”

“Vậy Diệp gia có dự định gì chưa ?” Trương Đức lại hỏi.

“Đương nhiên là không có, chẳng những Diệp gia không có dự định, đã báo quan, quan phủ cũng phái không ít quan binh đến bắt người. Nhìn thời gian xem, hiện tại cũng không còn nhiều, chẳng qua theo ta thấy..... chỉ sợ năm trăm lượng bạc của Diệp gia có lẽ khó bảo toàn a !”

“Như thế nào lại mất ?” Trương Đức nghi hoặc hỏi: “Không phải đã phái quan binh đến bắt người rồi ư ?”

“Ai, quan binh thì có ích gì ? Nghe nói không lâu trước đây, tên ác phỉ kia cũng đã dùng thủ pháp tương tự, ở Tô Châu đã từng cướp đi năm trăm lượng bạc của thủ phủ (người giàu nhất vùng) nơi đó ! Đối phương cũng từng báo quan đến bắt người, kết quả tên ác phỉ kia võ công cao cường, khinh công rất cao, hơn mười tên quan binh cũng không làm gì được hắn a !”

Nghe xong câu chuyện này, chân mày Hoàng Phủ Đình Ngạn không khỏi nhăn lại.

Không thể tưởng tượng được, vùng Giang Nam lại có tên ác phỉ kiêu ngạo tự cao như vậy, trong mắt quả thực không có vương pháp !

Mặc dù hắn không phải là quan cũng không phải tướng quân, nhưng nói như thế nào đường đường là con trai tướng quân, nếu hắn đã biết việc này, lại có thể nào khoanh tay đứng nhìn ?

Thần sắc Hoàng Phủ Đình Ngạn chợt tắt, không nói hai lời đứng dậy xuống lầu.

Trương Đức thấy thế, nhanh chóng thanh toán tiền rượu và thức ăn, lập tức đi theo.

Thành Nam, trong phủ đệ của phú thương Diệp Bách Phong, đã được bố trí một nhóm quan binh, trong đó có hơn mười người ở bên ngoài phòng thu chi bày trận chờ quân địch, mặt khác còn có năm, sáu người canh giữ bên trong phòng thu chi.

Diệp Bách Phong gần năm mươi tuổi cùng phu nhân của hắn bất an mà đi đi lại lại ở ngoài hành lang gấp khúc, thần sắc ngưng trọng mà khẩn trương.

Nhìn thấy mặt trời ngả dần về phía tây, mọi người càng cảm thấy khẩn trương hơn.

Mọi người nín thở tập trung chờ đợi tên ác phi xuất hiện, bỗng dưng truyền đến một động tĩnh, một bóng dáng khả nghi từ trên bay xuống, lúc sau nhanh chóng dừng tại núi giả ở góc đình viện.

“Đến đây ! Ở đây !”

“Mau bắt lấy hắn ! Đừng để hắn chạy thoát !”

Hơn mười tên quan binh thoáng chốc vây quanh xông lên, định tóm gọn tên ác phi, nhưng khi bọn họ vừa đến núi giả, tất cả đều giật mình.

Nơi này làm gì có bóng dáng của tên ác phi ? Vừa rồi chỉ là một bóng dáng chợt loé qua, căn bản chỉ là bộ y phục trùm lên người rơm !

“Trúng kế.”

Mọi người vừa sợ vừa giận, vội vã nhìn về phía phòng thu chi, bỗng chốc kinh hãi khi thấy một gã hắc y nhân, người bịt mặt từ phòng thu chi chạy ra, trong tay còn xách một bọc vải nhỏ.

Quan binh trong phòng thu chi thế nhưng không đuổi theo ra ngoài, chắc hẳn đã bị xử lý chỉ trong nháy mắt, bởi vậy có thể thấy được thân thủ bất phàm của tên ác phi này, không được phép khinh thường.

Hơn mười tên quan binh không dám xem thường, lập tức xông lên, vây quanh đối phương.

Tên ác phi này dáng người thấp bé, bởi vì khăn che trên mặt, chỉ nhìn thấy một đôi mắt hẹp dài, mà theo bên phải thái dương nghiêng dài đến ấn đường*, có một vết sẹo rất xấu xí.

*ấn đường (mi tâm): điểm giữa hai đầu lông mày.

“Tên ác phi to gan lớn mật, ngươi đừng mong trốn thoát !” Tên quan binh dẫn đầu vừa hét to.

“Hừ, dựa vào đám ô hợp các ngươi, cũng muốn ngăn cản bổn đại gia ?” Hắc y đạo tặc giọng nói khàn khàn cười nhạo.

“Bớt nói nhảm! Ngoan ngoãn để bạc lại, khoan tay chịu trời !”

Bọn quan binh xông lên, gương mặt đằng đằng sát khí mà khua đao tấn công. Hắc y đạo tặc rút ra thanh trường kiếm tùy thân ứng chiến, với số lượng quân tuy ít nhưng bọn chúng không cảm thấy sợ hãi chút nào.

Hắn võ công cao cường, chiêu thức nhanh nhẹn mà linh hoạt, bọn quan binh căn bản không phải là đối thủ, dù ra sức chém giết, nhưng ngay cả nửa mảnh y phục của hắn cũng chưa chạm đến, ngược lại đao trong tay còn bị đánh rơi, lại còn bị điểm huyết đạo, bọn họ cứng như tượng đá, không thể động đậy.

Hắc y đạo tặc nhìn một pho “Tượng đá”, đáy mắt xẹt qua một ý cười xảo hoạt.

Mấy tên quan binh này dễ dàng đối phó giống mấy tên trong phòng thu chi, mà huyết đạo của mỗi người bọn họ ước chừng hai giờ sau sẽ tự động giải.

Hắc y đạo tặc liếc xéo hướng về hành lang gấp khúc bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt căm hận không cam lòng của Diệp Bách Phong, rồi lại sợ hãi công phu của hắn, ngay cả cổ họng cũng không dám thốt ra một tiếng, đành nói là muốn tiến về phía trước đoạt lại, đoạt ngân lượng trở về.

Bộ dáng của bọn họ rất giận nhưng không dám nói gì, làm cho đáy mắt hắc y đạo tặc hiện lên ý cười sâu sắc, thậm chí còn kiêu ngạo giơ giơ bọc vải nhỏ trong tay lên, cười nói: “Ngân lượng cùng ngân phiếu này ta mang đi, không hẹn gặp lại !”

Khi Hoàng Phủ Đình Ngạn từ từ quán ven hồ vội vàng tìm đến, vừa lúc thấy hắc y đạo tặc này nhảy lên mái hiên, định một màn rời đi.

Con người hắn sáng lên, dùng khinh công, chỉ trong nháy mắt người đã đứng trên mái hiên, ngăn cản đường đi của đối phương.

“Muốn chạy đường nào ?” Hắc y đạo tặc âm trầm trầm quát.

Hắc y đạo tặc chau mày, không nghĩ tới từ đâu lại xuất hiện một tên xen vào việc người khác.

“Tránh ra ! Không phải chuyện của ngươi !” Hắc lấy giọng khàn khàn nói.

“Tuy không phải chuyện của ta, nhưng nếu gặp chuyện bất bình, tự nhiên sẽ rút đao tương trợ.” Hoàng Phủ Đình Ngạn quyết định phải bắt tên kiêu ngạo lại ngông cuồng này.

“Rút đao tương trợ ?” Hắc y đạo tặc thanh âm cười nhạo. “Ta xem hai tay ngươi không có gì, trên người chỉ sợ ngay cả con dao nhỏ cũng không có ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn còn chưa mở miệng trả lời, Trương Đức tùy tùng của hắn đã đuổi tới.

“Thiếu gia !” Trương Đức lên tiếng hô, biết võ công của hắn, thanh trường kiếm trong tay hướng thẳng đến mái hiên mà ném.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhanh nhẹn bắt lấy thanh trường kiếm, tiếp đến xoay người đá một cước, kiếm kia liền bay xuống phía dưới, làm cho Trương Đức vững vàng tiếp được.

“Xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng ta khuyên ngươi bớt lo chuyện người khác !” Hắc y đạo tặc hừ nói.

“Nhưng ta chính là nhất định phải quản !”

“Được thôi, ngươi đã tự mình chuốc lấy cực khổ, vậy đừng trách ta không khách khí !”

Hắc y đạo tặc ra chiêu trước, rút kiếm hoa* ra, tấn công mãnh liệt, Hoàng Phủ Đình Ngạn bình tĩnh tiếp chiêu, cùng lúc đánh trả.

*kiếm hoa: ở đây chỉ thanh kiếm được trang trí hoa văn.

Ngay lập tức, ngân quang dao động, chiêu thức của Hoàng Phủ Đình Ngạn sắc bén, mà kiếm pháp của Hắc y đạo tặc linh hoạt, nhất thời khó phân cao thấp.

Liên tiếp qua hơn mười chiêu, lúc sau trong lòng hắc y đạo tặc biết bản thân đã gặp đối thủ khó chơi. Ánh mắt hắn chợt loé, nhân lúc có một chiêu sơ hở sau đó nhanh chóng thi triển khinh công rời đi.

Bọn quan binh tuy rằng cũng muốn đuổi theo, tiếc rằng huyết đạo đã bị điểm, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn hai bóng dáng kia nhanh chóng biến mất ngoài tầm mắt.

Hoàng Phủ Đình Ngạn đuổi theo tên ác quỷ, một mạch đuổi đến ngoại thành, đi vào một ngọn núi xanh tươi trắng xoá.

Người này cực kỳ gian xảo xảo hoạt, sau khi vào núi, đường đi càng lúc càng ngoằn ngoèo quanh co, thường mượn địa thế như vậy nhằm che giấu, khom người di chuyển, lúc sau bỗng nhiên bỏ chạy theo hướng khác.

Có vài lần, hắn thiếu chút nữa đã mất dấu người, may mắn đúng lúc thoáng thấy bóng dáng màu đen chợt loé, mới lập tức đuổi theo.

Lúc sau nhìn thấy bóng đen kia lại biến mất ở trước một sườn núi cao vút, Hoàng Phủ Đình Ngạn tức giận cắn chặt răng.

“Tên hỗn trướng nham hiểm xảo trá này ! Ta tuyệt đối không để ngươi chạy thoát !”

Mũi chân hắn bước đến một chút, một bóng dáng chợt thoáng qua, sau đó nhanh chóng bay về phía sườn núi, nhưng hắn cái gì cũng không kịp nhìn thấy rõ ràng, chợt nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô nương —

“A — Ngươi là người nào ? Đừng nhìn a !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn giật mình dừng lại, nhìn chăm chú, tuần nhan lập tức hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn trăm triệu lần cũng không đoán được sẽ thấy một màn như thế này — một vị cô nương ước chừng mười tám, mười chín tuổi, đang ngâm mình trong hồ nước xanh biếc.

Một hơi nóng bỗng chạy loạn trên khuôn mặt anh tuấn của hắc, hắc xấu hổ nhanh chóng xoay người sang chỗ khác.

“Thật xin lỗi, không biết cô nương ở đây, thất lễ.”

Hắc nhìn rừng cây rậm rạp trước mắt, suy nghĩ miên man.

Tuy vừa rồi chỉ là cảnh hồng thoáng qua, nhưng dung mạo kiều mỹ tuyệt luân kia, cũng đã lạc vào trong đầu óc hắc — Khuôn mặt trái xoan kia, cùng ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, da thịt trắng nõn, quả thực như là kiệt tác của trời.

Mặc dù thiên kim khuê các đoan trang nhã nhặn ở kinh thành không thiếu, nhưng lại không thể so được với diện mạo xinh đẹp của nàng, thậm chí ngay cả hoàng thân quốc thích có địa vị cao quý, so với nàng cũng đều lập tức mất hết nhan sắc.

Tuyệt sắc giai nhân như thế, như thế nào lại xuất hiện ở đây ?

Ngay cả đầm thủy xanh biếc, bóng cây trùng trùng, nàng lại chỉ lộ ra chiếc cổ trên dung mạo xinh đẹp kia, kỳ thật hắc chưa thấy những gì không nên nhìn thấy, nhưng.... Nếu nàng đang ngâm mình trong đầm thủy, nghĩ cũng biết bên trong hồ nước là thân thể không mảnh vải che thân....

Trên tuấn nhan lại hơi xấu hổ, đồng thời cũng không tránh khỏi một chút hoang mang.

“Cô nương như thế nào lại ở đây một mình ?”

“Nhà của ta ở vùng lân cận, bình thường lúc này hoàn toàn không có người đến đây, cho nên..... cho nên ta mới có thể..... “

Nghe xong lời giải thích của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn nhin không được nhú mày.

Cho dù nhà nàng ngay tại vùng lân cận, dù bình thường hoàn toàn không có người đến nơi này, nàng cũng không nên khinh thường sơ suất như vậy a !

Không may gặp phải kẻ ác có tâm hoài bất quỷ (ý đồ xấu xa), như vậy phải làm thế nào ? Cô nương trong sạch chẳng phải bị huỷ hoại chỉ trong chốc lát ?

Khi hắc định khéo léo nhắc nhở nàng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét kinh hãi chói tai của nàng ——

“A ! Đằng trước phiến rừng trúc kia có người ! Là Hắc y nhân che mặt !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn vừa nghe, lập tức bất chấp muốn đưa ra khuyên bảo gì, lập tức nắm chặt thanh trường kiếm, thi triển kinh công hướng về phía phiến rừng trúc nàng nói đuổi theo.

Nhưng mà, vừa mới rời u đàm không lâu, hắc bỗng nhiên phát hiện có sự kỳ hoặc.

Khoảng cách phía trước phiến rừng trúc kia so với u đàm xa như vậy, mà kinh công của tên hắc y đạo tặc kia, nhất định là thoáng cái đã đến, cô nương bình thường như thế nào có thể nhìn thấy bóng dáng của hắc, thậm chí còn thấy đối phương che mặt ? Có phần hơi khó tin !

Trong lúc tâm Hoàng Phủ Đình Ngạn bắt đầu hoài nghi, tiếng nước phía sau đột nhiên truyền đến.

Hắc kinh ngạc nhìn lại, rõ ràng nhìn thấy cô nương kia từ giữa hồ phá nước mà ra, cũng từ một bên bụi cây nhanh chóng lách mình rời đi. Thân thể cũng không phải không mảnh vải che thân như hắc nghĩ ban đầu, mà là ăn mặc y phục như nam nhân y phục hắc y.....

Đợi chút ! Y phục hắc y ?! Đó không phải là y phục của tên đạo tặc vừa rồi ư ?

Hoàng Phủ Đình Ngạn khiếp sợ nhanh chóng thi triển kinh công trở lại u đàm, thoáng thấy ở giữa đầm thủy có một bụi cỏ dài, có một bố khăn màu đen cùng với một cái gì đó có chút quỷ dị.

Hắc cẩn thận nhìn chăm chú vào, không khỏi ngạc nhiên mà tròng lớn mắt.

Kia đúng là một cái da mặt giả !

“Thì ra là dịch dung thuật.” Hắc bị đùa giỡn !

Hoàng Phủ Đình Ngạn tức giận cúi đầu rửa mặt một tiếng, lập tức đuổi theo hướng nàng vừa biến mất.

Nhưng mà, nàng không chỉ có khinh công cao cường, lại thông minh xảo hoạt, trải qua việc vừa rồi đã bỏ lỡ không ít thời gian, sớm đã không thấy bóng dáng của nàng, cũng không có chút manh mối đuổi theo.

“Đáng giận, lại để cho nàng chạy thoát !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn lần thứ hai trở lại u đàm vừa rồi, trong bụi cỏ nhặt lên khăn che mặt cùng da mặt giả kia.

Trừng mắt nhìn vết sẹo giống như thật kia trên da mặt giả, trong đầu hắn không khỏi hiện lên cảnh hồng vừa rồi của dung mạo kiều mị, kia chính là diện mạo thật của nàng !

Nàng rốt cuộc là ai ? Có dung mạo kiều mị tuyệt luân kia, đầu óc cơ trí xảo hoạt, còn có một thân công phu không thể khinh thường cùng với thuật dịch dung tinh xảo, quả thật giống như một sương mù bí ẩn xinh đẹp.

Hoàng Phủ Đình Ngạn tay nắm chặt bó khăn cùng da mặt giả, con ngươi đen dao động quyết tâm.

Dù nàng là cô nương xinh đẹp tuyệt luân cỡ nào, cướp đoạt tài sản của dân chúng hắn không thể thờ ơ bỏ mặc. Bất luận như thế nào, hắn nhất định phải nghĩ cách bắt được nàng !

Sau khi Hoàng Phủ Đình Ngạn trở về thành, đầu tiên trở lại khách điểm tìm Trương Đức, lệnh cho hắn đến mấy gian khách điểm, quán trà gần đây dò la tin tức về tên đạo tặc kia, mà hắn lại định đến Diệp gia gần đây, điều tra xem có manh mối gì khả nghi.

Khi hắn hướng đến Diệp gia ở thành Nam, ngoài tầm mắt thoáng thấy có bóng dáng vội vàng bước đi.

Nam tử áo xám kia trông khoảng chừng ba mươi tuổi, dung mạo cùng cách ăn mặc quần áo đều rất không thu hút, bình thường đi trên đường sẽ không gây chú ý với bất kì kẻ nào, nhưng mà tên kia một bên bước nhanh đi tới, một bên vẻ mặt căng thẳng mà nhìn xung quanh hai bên, dường như rất sợ có người theo dõi hắn.

Hành động kia không bình thường, làm cho Hoàng Phủ Đình Ngạn lập tức nổi lên lòng nghi ngờ.

Nếu không phải trong lòng có quỷ, cần gì phải lén lút như thế ? Hướng hồ, trông hướng đi của người này cũng hướng đến phía Diệp gia ở thành Nam, nên sẽ không có quan hệ cùng tên hắc y đạo tặc vừa rồi ? Hoặc là..... Nam tử áo xám này căn bản là nàng dịch dung cải trang thành ?

Vì không dám thảo kinh xà, Hoàng Phủ Đình Ngạn cẩn thận theo sát hành tung của tên nam tử áo xám kia, quả nhiên chỉ thấy người nọ một mạch tiến về phía Diệp gia, nhưng lại lặng lẽ đi vòng tới cửa sau.

Hắn vốn tưởng người này có lẽ sẽ treo tường mà vào, nhưng là không ngờ được hắn lại đưa tay gõ gõ cửa !

Một lúc sau, một gã hạ nhân của Diệp gia đến đẩy mở cửa, thấy nam tử áo xám dường như không hề kinh ngạc, vội lại thăm dò xác nhận bên ngoài không có người khác đi qua, mới để tên nam tử áo xám kia vào nhà.

Nhìn thấy một màn kia nghi hoặc trong lòng hoàng Phủ Đình Ngạn càng sâu.

Từ hành động lén lút của nam tử áo xám đó cho thấy, chỉ sợ không phải người quang minh lỗi lạc gì, nô bộc của Diệp gia như thế nào lại để hắn vào ?

Rốt cuộc tên nam tử áo xám kia là ai ? Cùng Diệp gia có quan hệ gì ?

Vì tìm đáp án cho những nghi hoặc này, Hoàng Phủ Đình Ngạn lặng lẽ vào Diệp gia, chỉ thấy tên nô bộc dẫn dắt tên nam tử áo xám kia đi vào một căn phòng.

Lúc sau khi tên nô bộc lui ra, Hoàng Phủ Đình Ngạn không tiếng động lên đến bên ngoài cửa sổ, âm thầm vận lực bên tai, chú ý động tĩnh bên trong phòng —

“Ai, người đã đến, tên kia thật sự đã lấy đi năm trăm lượng bạc của ta a!” Từ một vài câu trong nội dung nghe được, người mở miệng rõ ràng là Diệp Bách Phong.

“Người không phải đã báo quan rồi ư ? Vậy mà vẫn để cho hắn lấy được ?”

“Còn phải nói quan phủ phái đến những kẻ vô dụng này ! Người đến nhiều như vậy, một chút cũng không dùng được !”

“Ai, đã bị cướp, vậy cũng không có biện pháp. Dù sao nếu kế hoạch của chúng ta tiến hành thuận lợi, năm trăm lượng bạc kia rất nhanh có thể kiếm trở lại.”

“Miễn bàn kế hoạch kia đi !” Diệp Bách Phong thở hổn hển nói: “Ta chính là vì chuyện này, vội vã tìm người đến.”

“Như thế nào ? Xảy ra chuyện gì ?”

“Tên kia không chỉ đoạt lấy bạc, còn để lại tờ giấy, nói lấy khoản tiền này làm việc thiện thay ta, còn cảnh cáo ta nếu còn dám lấy loại gạo kém chất lượng có lẫn tạp chất vào loại thượng đẳng bán cho dân chúng để có lợi nhuận, lần sau sẽ bắt ta trả giá lớn hơn nữa !”

“Cái gì ? Hắn làm thế nào mà biết chuyện này ?” Giọng nói của nam tử áo xám lộ ra vẻ khiếp sợ. “Vậy hiện tại nên làm sao bây giờ ? Ta bây giờ đã trộn lẫn một số lớn hàng rồi, đang chờ mang đến mấy gian cửa hàng của người nha !”

“Còn có thể làm sao bây giờ ? Toàn bộ đều không thể bán !”

“Như thế sao được ? Vậy chẳng phải chúng ta tổn thất nghiêm trọng sao ?”

“Ta cũng không có biện pháp khác, tên kia võ công cao cường, không may lần tới hắn không chỉ muốn bạc, còn muốn mạng của ta, vậy làm sao bây giờ ? Ta muốn sống lâu một chút a !” Diệp Bách Phong hét lên.

Những lời nói này, một chữ cũng không sót toàn bộ đều truyền đến tai Hoàng Phủ Đình Ngạn, tuần nhan của hắn khó nén kinh ngạc.

Thì ra, Diệp Bách Phong là một tên gian thương xấu xa !

Từ thư cảnh cáo tên “Hắc y đạo tặc” kia để lại cho thấy, vị cô nương ấy không giống loại người tham lam, ngược lại phương pháp hành hiệp trượng nghĩa của nàng thật đặc biệt.

Lấy được năm trăm lượng bạc từ Diệp gia, nàng thật sự lấy đi làm việc thiện ? Nàng sẽ dùng để làm gì ?

Trong đầu Hoàng Phủ Đình Ngạn không tự chủ được mà hiện lên dung nhan xinh đẹp kia, hứng thú trong lòng đối với vị cô nương bí ẩn ấy không ngừng dâng cao.

Hắn thật hy vọng có thể gặp mặt nàng lần nữa, biết thật rõ nàng rốt cuộc là người như thế nào ? Nhưng là hiện tại không tìm ra manh mối, hắn nên đến nơi nào để tìm người ?

Sáng hôm sau, bầu trời quang đãng trong lành.

Gió thổi chậm chậm, một bóng dáng nhỏ xinh vừa bước đi nhẹ nhàng, vừa ngâm nga một ca khúc không nhịp điệu, hướng đến một thôn xóm dưới chân núi.

Nếu chỉ nghe thanh âm của nàng, giống như vị cô nương trẻ tuổi, nhưng cẩn thận nhìn lên, lại là vị ni cô ước chừng ba mươi tuổi.

Ni cô này dung mạo bình thường, ngũ quan nhìn chung cũng cực kỳ bình thường, nhưng hai mắt lại hiện lên sự thông minh rạng rỡ.

Lãnh Hương Nhi liếc mắt nhìn cách ăn mặc y phục của chính mình, buồn cười thiếu chút nữa đã cười ra.

“Hi hi, hôm nay giả dạng như vậy, thật sự ngay cả bản thân ta cũng rất vừa lòng !”

Mười mấy năm trước, nàng cùng sư phụ ẩn cư tại một ngọn núi vô danh ở phía Đông Nam Tô Châu, mà lần này nàng phụng lệnh sư phụ mới xuống núi.

Thật ra nghiêm túc mà nói, nàng có hai vị sư phụ, một vị chính là mười bốn năm trước, ra hai trăm lượng bạc mua nàng là Thượng Quan sư phụ, còn lại một người khác là thông qua quan hệ thuê Tô sư phụ từ

Quý Châu đến dạy thuật dịch dung cho nàng, có điều khi nàng hoàn thành việc học, Tô sư phụ liền rời khỏi Giang Nam trở về Quý Châu, đến nay đã nhiều năm không gặp.

Lần này nàng phải xuống núi, chính là không muốn đại nhân chân đi khắp khiêng kia – Thượng Quan sư phụ lặn lội đường xa đến Kinh thành một chuyến, hướng Đại sư huynh Lữ Xuân Húc của sư phụ chúc thọ.

Năm đó, sư tổ của nàng là người đứng đầu trong “Giang hồ lục kiệt”, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, khi sư tổ còn sống đã thu nhận ba đồ đệ, hai nam một nữ, thân là tiểu sư muội cùng hai vị sư huynh tình cảm hoà thuận, hơn nữa lại cùng Đại sư huynh Lữ Xuân Húc tựa như huynh muội thân sinh (huynh muội ruột thịt).

Bởi vì cách tiệc mừng thọ của Lữ sư bá còn gần một tháng, vì vậy Lãnh Hương Nhi cũng không vội vã lên đường, định dọc đường đi nhìn xem một chút, thưởng thức phong cảnh, lo chuyện bao đồng.

Nào ngờ, nàng xuống núi không bao lâu, ngay trong thành Tô Châu phát hiện phú thương Trang Đại Đức thất đức áp bức tiểu nhị, cho dù tiểu nhị mệt mỏi, bị bệnh cũng không được nghỉ ngơi, không nên để bọn họ tiếp tục làm việc một ngày một đêm.

Nghe nói có vài tiểu nhị vì chạy chữa chậm trễ, thậm chí mất mạng, nhưng tên đáng ghét này lại thờ ơ, vẫn không thay đổi, thật sự quá đáng !

Nàng nhin không được, dịch dung thành “Hắc y ác phi” hướng Trang Đại Đức đoạt năm trăm lượng bạc, hơn nữa để lại lời nhắn hắc không được áp bức tiểu nhị lần nữa, nếu không sẽ bắt hắn trả giá lớn hơn.

Sau đó, nàng cải trang thành một gã thiện tâm giàu có, đem ngân lượng này giao cho một lão Đại phu đáng tin cậy trong thành, mời Đại phu chữa bệnh từ thiện cho dân chúng nghèo khổ, mà ngân lượng này xem như là trợ giúp chi phí chuẩn bệnh cùng với được liệu trị bệnh.

Sau khi rời Tô Châu, nàng đến Dương Châu, không ngờ nàng lại gặp được Diệp Bách Phong cùng đối tác của hắn lén lút đem loại gạo kém chất lượng có lẫn tạp chất vào loại thượng đẳng, hơn nữa theo đoạn đối thoại của bọn họ cho thấy, hành động thất đức như vậy đã được âm thầm tiến hành từ rất lâu.

“Hừ, loại hành vi xấu xa này để ta gặp được, quả thực là ông trời có mắt, muốn ta đến trừng phạt bọn họ thật tốt mà !” Lãnh Hương Nhi hừ nói.

Bởi vì hành vi của Diệp Bách Phong quả thực đáng giận cùng Trang Đại Đức thật giống nhau, lập tức khiến cho nàng quyết định cũng dùng cách đối phó với Trang Đại Đức kia đối phó với Diệp Bách Phong —— cũng hoá trang thành “Hắc y ác phi” đoạt năm trăm lượng của hắn, cũng cảnh cáo tên đáng giận này không được tái phạm !

Về phần bạc trong tay, nàng sớm đã nghĩ nên xử lý thế nào —— trong đó một phần cũng giống như lúc trước, tìm vị đại phu đáng tin, xem như chi phí giúp đỡ bệnh từ thiện, mặt khác phần còn lại đưa đến cho “Đào Hỉ thôn” một thôn xóm nghèo khó ở phía trước chân núi.

Nghe nói vài năm trước, vì tính tình thẳng thắn nên thôn trưởng “Đào Hỉ thôn” đã đắc tội với quan viên địa phương, về sau quan địa phương không muốn giúp đỡ bọn họ, giả sử cần kinh phí xây cầu đường, khẳng định họ trước tiên sẽ lấy kinh phí đến nơi khác.

Sáng hôm qua nàng đã xem qua “Đào Hỉ thôn”, nơi này thật sự là quá nghèo khó, có rất nhiều phòng không chỉ bị hư hỏng, lại không có khả năng sửa chữa, bọn nhỏ trong thôn thậm chí ngay cả mảnh vải ra dáng xiêm y cũng không có, hoàn cảnh thật khốn khổ.

“Có số bạc này, bọn học có thể cải thiện cuộc sống !”

Lãnh Hương Nhi chân bước nhanh hơn, vội vã muốn đem số bạc này tặng đi, nhưng khi nàng gần đến “Đào Hỉ thôn”, nàng không khỏi ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy trước thôn có ba bóng dáng đứng im, trong đó có lão nhân gia tuổi già là thôn trưởng của “Đào Hỉ thôn”. Thân hình cao lớn đứng bên cạnh trưởng thôn trông rất quen mắt, kia không phải là nam tử cùng nàng giao đầu hôm qua sao ? Về phần nam tử trẻ tuổi bên cạnh, khẳng định chính là tùy tùng hôm qua đã ném kiếm cho hắn.

“Nam nhân kia như thế nào lại đến nơi này ? Hắn muốn làm cái gì ?” Lãnh Hương Nhi hoài nghi mà nói nhỏ.

Nhìn thân hình cao lớn kia, Lãnh Hương Nhi không khỏi nghĩ đến cảnh hôm trước cùng hắn giao đấu.

Hắn võ công cao cường, khinh công cũng không tồi, là một đối thủ khó gặp, hơn nữa xem ra, hắn thực sự muốn bắt được nàng “Ác tặc” này, là nam tử hán hành hiệp trượng nghĩa.

Dựa vào điểm này, ấn tượng trong lòng nàng đối với hắn cũng không tồi, trừ lần đó ra, hôm qua hắn kinh hãi khi gặp cô nương tắm rửa trong u đàm, lập tức xoay người sang chỗ khác, cho thấy hắn là chính nhân quân tử quang minh chính trực !

Vừa nghĩ đến tình hình nguy cấp hôm qua nàng chợt nghĩ ra bệnh pháp thoát thân, đáy mắt Lãnh Hương Nhi không khỏi hiện lên ý cười.

Lúc sau biết được mình bị lừa, hắn hẳn là tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, không biết có học máu không?

Đối với thuật dịch dung của chính mình, nàng rất tin tưởng, ngay cả Tô sư phụ cũng khen ngợi nàng rất có tài năng, mà đã nhiều năm qua thế này, cũng chỉ có vị hôn phu Hoa Thần An của sư muội nàng Thương Quan Như Vũ là người nhìn thấu thuật dịch dung của nàng.

Suy nghĩ một chút, Lãnh Hương Nhi liền cảm thấy không có gì phải lo lắng, tin tưởng ni cô của chính mình giả dạng sẽ không có sơ hở gì.

Về mặt nàng lộ ra hàng loạt biểu cảm thương người điềm đạm, chậm rãi đi đến.

“A di đà phật, vị này chính là thôn trưởng của Đào Hỉ thôn ?” Nàng khẽ thấp giọng nói, lấy âm điệu trang nghiêm mở lời hỏi.

“Đúng là lão phu.”

“Bần ni đến từ Diêu Từ am trên núi, hôm qua có một vị thiện tâm làm việc thiện không muốn người biết, nghe nói trong thôn hoàn cảnh khó khăn, ủy thác bần ni đem số bạc này giao đến cho trưởng thôn.” Lãnh Hương Nhi lấy ra một túi tiền.

Trước đó nàng đã dò hỏi qua, vị trưởng thôn này là người thành thật lại chăm chỉ thật sự là người tốt, tin tưởng sẽ đem khoản tiền này sử dụng thích đáng, sẽ không giấu làm của riêng.

Trưởng thôn đầu tiên là một hồi kinh ngạc, lập tức cảm động rơi nước mắt tiếp nhận túi tiền kia.

“Cảm ơn, cảm ơn !”

Một bên Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn chăm chăm vào nàng, như là ở bên trong âm thầm quan sát, suy nghĩ gì đó.

“Vị sư phụ này thật sự là người hào phóng trợ giúp.” Hắn mở miệng tán thưởng.

“Bần ni chẳng qua là làm thay người khác mà thôi, không dám kể công.” Lãnh Hương Nhi giọng điệu vững vàng trả lời, ánh mắt cùng nam tử trước mắt nhất thời giao nhau, trong lòng bỗng dưng nảy lên.

Mặc dù nàng cực tin tưởng vào thuật dịch dung của chính mình, cũng không cố ý hạ thấp, giọng nói cũng đã thay đổi nên cũng không lộ ra sơ hở gì, nhưng..... Con người đen sâu khó lường được kia của hắn, làm thế nào lại nhìn chăm chăm vào nàng giống như nhìn thấu tim gan nàng. Chẳng lẽ nàng có chỗ nào sơ hở ?

Không, không có khả năng. Trước khi ra ngoài, nàng đã ở trước gương đồng kiểm tra cẩn thận, tuyệt đối không có khả năng có sơ hở gì.

Nhưng..... Hắn vì cái gì lại nhìn chăm chăm một ni cô như vậy ? Có phần hơi kỳ lạ ! Mặc kệ thế nào, nàng tốt nhất vẫn là nên tránh xa.

Mắt nàng cúi thấp quan sát, tránh đi cái nhìn chăm chú của hắn, nói: “Bần ni đã đem bạc đến, vậy cũng nên cáo từ trước.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn lập tức tiếp lời nói: ” Ta vừa lúc cũng định đến Diệu Từ am ở vùng lân cận, không bằng cùng đi với sư phụ !” [Chết chưa =)), xong rồi]

Lãnh Hương Nhi nghe vậy có chút cứng đờ, tiếp đến chợt nghe thấy hân hướng tùy tùng nói ——

“Trương Đức, người ở lại nơi này trợ giúp trưởng thôn cùng nhau đem nhà cửa bị hư hỏng tu sửa cho tốt, sau khi xong việc quay lại khách điểm chờ ta.”

“Vâng.”

Trưởng thôn lòng đầy cảm động xoay người dẫn Trương Đức trở về thôn, mà trước thôn cũng chỉ còn lại hai người Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi.

Lãnh Hương Nhi liếc mắt nhìn hân, nghĩ đến hân cố ý đi cùng nàng, nàng thầm nghĩ nếu đồng ý sẽ không được ổn cho lắm.

Tuy rằng nàng không xác định hân là thật sự vừa lúc có việc muốn đến “Diệu Từ am” trên núi ở vùng lân cận hay không, nhưng mà bất luận thế nào, đi cùng hân không phải là chủ ý tốt.

“A di đà phật, cước trình của bản ni chậm chạp, không dám trì hoãn thí chủ, vẫn là thỉnh thí chủ đi trước ——” Lời của nàng nói đến một nửa, bên chân đột nhiên lủi qua một bóng đen nho nhỏ.

Ánh mắt của nàng lơ đãng nhìn xuống phía dưới, ngay lúc đó sắc mặt của nàng biến đổi rất lớn, giống như nhìn thấy thứ gì kinh khủng nhất trên đời này.

Hoảng sợ quá mức, nàng phản xạ sử dụng khinh công hướng bên cạnh mà nhảy, chớp mắt thân thủ đã ở bên ngoài mấy trượng, mà lúc sau con chuột nho nhỏ kêu chít chít, nhanh như chớp lủi vào bụi cỏ, không thấy bóng dáng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn con người đen mê hoặc nổi lên, mà trong lòng Lãnh Hương Nhi âm thầm lên tiếng quát hồng bét.

Tất cả là vì khi nàng còn nhỏ, thường bị cha mẹ không yêu thương nàng xem là đối tượng trút giận, chẳng những động một chút là đánh chửi, mà một lần còn đem nàng nhốt vào trong nhà bếp.

Bên trong nhà bếp ư ám nhỏ hẹp, thường có vài con chuột ở bên chân của nàng chạy tới chạy lui, thậm chí còn gặm cắn vào chân của nàng. Nàng vừa sợ vừa đau nhưng trốn không thoát, chỉ có thể bất lực khóc lớn thành tiếng, từ đó về sau trong lòng của nàng đã để lại bóng ma đáng sợ không cách nào xoá đi được.

Nàng phải mạnh mẽ đối mặt với sai lang hổ báo, nàng một chút cũng không sợ hãi, thế nhưng một con chuột nho nhỏ, chỉ cần một con cũng đủ khiến cho nàng lông tơ dựng thẳng, hoa dung thất sắc. (hình dung bộ dáng nữ tử vô cùng sợ hãi.)

“Động tác của sư phụ thật là nhanh nhẹn, quả thực là người có khinh công thượng thừa.” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười như không cười nói, con người đen dao động bình tĩnh.

Hôm qua sau khi biết được Diệp Bách Phong kia thật ra là gian thương thất đức, hân nghĩ thầm, nếu quả thực “Hắc y đạo tặc” kia như lời nàng nói lấy năm trăm lượng bạc ấy để làm việc thiện, hân là sẽ chọn lựa đối tượng cần sự giúp đỡ nhất.

Dựa vào những gì tối qua hân tìm hiểu, biết được vùng lân cận là “Đào Hỉ thôn” có thôn xóm nghèo khó nhất, vì thế sáng sớm hân lập tức đến đây xem, không ngờ vừa đúng lúc gặp vị ni cô này đến để tặng tiền.

Hân vốn nghĩ thầm, tuy vị ni cô này nói “Người lương thiện làm việc thiện không muốn người biết” rất có thể chính là vị cô nương kia, cho nên mới lấy cớ có việc muốn đến “Diệu Từ am” vùng lân cận, trên đường đi muốn thừa cơ hội dò la chuyện của người lương thiện kia.

Nào ngờ, một con chuột đột nhiên chạy ra làm cho hân cảm thấy sự việc rất kỳ lạ ! Vừa rồi nhìn thân thủ của nàng nhảy đến mấy trượng, nhất định võ công bên trong rất thâm hậu.

Như vậy xem ra, vị “người lương thiện làm việc thiện không muốn người biết” kia cùng vị ni cô trước mắt rất có khả năng chính là cùng một người, hơn nữa cũng là vị cô nương dịch dung thành hắc y đạo tặc kia !

Lãnh Hương Nhi cười gượng hai tiếng, mạnh miệng phủ nhận nói: “Bần ni chẳng qua là lúc nhỏ từng luyện qua võ công, chưa được gọi là người có khinh công thượng thừa ? Thí chủ thật sự là nói đùa. Trời không còn sớm, bần ni cũng nên quay về am, đã đến lúc phải cáo từ.”

Nàng xoay người muốn đi, nhưng thân hình hẫc lại nhoáng lên, chặn đường đi của nàng.

“Cô nương xin dừng bước.”

Lãnh Hương Nhi trong lòng cả kinh, vẫn mạnh miệng phủ nhận: “Cái gì cô nương ? Bần ni sớm đã xuất gia, thí chủ xưng hô như vậy quả thực không được thoả đáng.”

Nhìn thấy nàng lại muốn rời đi, dưới tình thế cấp bách Hoàng Phủ Đình Ngạn ra tay giữ nàng lại.

Lãnh Hương Nhi chau mày lại, cố nén không ra tay mà xúc động quát: “Vị thí chủ này, nam nữ thụ thụ bất thân, bần ni lại là người xuất gia, lời kéo như vậy còn ra thể thống gì ?”

Bị nàng trách cứ như vậy, Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng hiểu được lời kéo cô nương như vậy quả thực không ổn, vì vậy lực ở cánh tay giảm bớt, nàng không chỉ thừa cơ hội thoát khỏi hẫc, mà còn nhanh chóng ra tay điểm huyết đạo của hẫc !

“Người !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn ngạc nhiên, không ngờ nàng lại ra tay điểm huyết đạo của mình.

Lãnh Hương Nhi nhẹ nhàng thở ra, khoe miệng đắc ý giờ lên.

“Tuy là bởi vì con chuột kia làm bại lộ thân phận của ta, nhưng người có thể nhanh như vậy đoán được ta giả mạo ni cô, xem như người có bản lĩnh.”

Hôm qua đã giao đấu với hẫc, nàng biết võ công hẫc cao cường, hẫc là rất nhanh có thể tự mình giải huyết đạo, nhưng dù thời gian chỉ có một ly trà nhỏ, đối với nàng mà nói cũng đã đủ rồi.

“Ta sẽ không đi Diêu từ am người cũng đừng đi quấy nhiễu sự thanh tịnh của người ta. Cứ như vậy, về sau không hẹn gặp lại.” Nàng hướng về phía hẫc thản nhiên cười, sau đó lập tức thi triển khinh công, nhanh chóng rời đi.

Hoàng Phủ Đình Ngạn huyết đạo bị điểm, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rời đi.

Dù lại bị nàng trêu đùa, nhưng trong lòng hẫc một chút cũng không giận, ngược lại sự tò mò cùng hứng thú đối với nàng ngày càng mãnh liệt.

Nếu lần sau gặp lại vị cô nương này, hẫc tuyệt đối sẽ không dễ dàng để nàng rời đi, tuyệt đối không tách rời nàng một bước ! [khiếp, chưa gì anh đã định giữ làm của riêng rồi... bá đạo quá > “ <>

3. Chương 3: Chương 2.1

Vì tìm kiếm vị cô nương không biết tên kia, Hoàng Phủ Đình Ngạn cố ý ở lại Dương Châu một ngày. Chỉ tiếc, mặc dù hẫc có tâm tìm người, nhưng bởi vì không có đầu mối mà một chút biện pháp cũng không có.

Mất thấy trì hoãn thêm nữa cũng không phải là cách, hẫc đành phải rời khỏi Dương Châu.

Bởi vì thời điểm xuất phát trễ, trời đã tối xe ngựa của bọn họ mới vào đến thành tiếp theo, thậm chí ngay cả bữa tối cũng bỏ lỡ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn ngồi bên trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần (giữ trạng thái thăng bằng của cơ thể và tâm lý), trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của vị cô nương kia.

Rõ ràng lần đó nhìn thấy gương mặt thật của nàng tuy chỉ trong chốc lát, nhưng là cặp mắt đẹp kia của nàng toả sáng rực rỡ, dung mạo kiều mị vô song, dường như lại khắc sâu trong tâm trí của hẫc.

Những năm gần đây, có lẽ bởi vì hẫc là “Con trai của Cẩm An tướng quân”, cũng có lẽ bởi vì hẫc có khuôn mặt tuấn mĩ nổi bật, từ trước đến nay bên cạnh hẫc không thiếu các tiểu thư khuê các chủ động bày tỏ,

liếc mắt đưa tình, chờ đợi có thể được sự ưu ái của hần, nhưng chưa từng có một nữ tử nào khiến hần động tâm. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, có một cô nương như thế chiếm cứ tâm tư của hần.

Không thể gặp nàng lần nữa, trong lòng hần mơ hồ cảm thấy giống như mất đi thứ gì đó, cảm giác mất mát cùng phiền muộn vẫn còn vương vấn khó nói thành lời.

Nàng và hần..... Thật sự giống như lời của nàng “Về sau sẽ không gặp lại” sao ? Nếu thật sự là như thế, không khỏi làm người khác cảm thấy thương tiếc.

Chẳng qua, bọn họ dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, ngay cả tên họ và thân phận cả hai cũng không biết, không tìm ra manh mối nào trong tình huống không nghĩ sẽ gặp lại này, quả thật khó khăn giống như biển rộng tìm kim.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhíu mày, bất đắc dĩ khẽ thở dài, mà lúc này tốc độ của xe ngựa chậm lại, thanh âm của tỳ tử từng Trương Đức như lốc xoáy tiến vào.

“Thiếu gia, phía trước có gian khách điểm, đêm nay chúng ta ở đằng kia tìm nơi ngủ trọ ?”

“Được.”

Sau khi xe ngựa lại chạy một lúc, dừng lại ở bên ngoài gian khách điểm.

Hoàng Phủ Đình Ngạn bước xuống xe ngựa, đang định đi vào khách điểm, thần sắc lại bỗng nhiên chợt tắt.

Công lực thâm hậu cùng thính lực của hần so với người bình thường nhạy bén hơn rất nhiều, mà lúc này hần nghe thấy được cách đó không xa truyền đến một trận xô xao, dường như có vài người vừa truy đuổi, vừa cãi nhau linh tinh “Đừng để cho tên kia chạy thoát.”

Có kẻ trộm sao ? Hay là đã xảy ra chuyện gì ?

“Trương Đức, người vào khách điểm thu xếp phòng trước, ta đi xem gần đây.” Sau khi phân phó xong, Hoàng Phủ Đình Ngạn lập tức thi triển khinh công, nhẹ nhàng nhảy lên mái hiên.

Ánh mắt nhìn lại, quả thật nhìn thấy khoảng sáu, bảy nam nhân đang điên cuồng đuổi theo, về phần mục tiêu của bọn họ..... Hần nheo con ngươi đen lại tìm kiếm bên dưới, nhìn thấy một bóng dáng cách đó không xa.

Do cách khá xa đường phố, hần không có cách nào khác quan sát đối phương tỉ mỉ hơn, nhưng xem một thân tối đen kia, dường như là một tên mặc y phục dạ hành.

Hắc y nhân..... Điều này khiến cho Hoàng Phủ Đình Ngạn không khỏi nhớ đến vị cô nương xinh đẹp tinh thông thuật dịch dung kia, có điều nàng giờ phút này hần là đang ở Dương Châu, sẽ không xuất hiện ở đây, mà trước mắt tên mặc y phục dạ hành kia còn bị người khác truy đuổi, tám phần là tên trộm không cò bản lĩnh ăn trộm nhưng hành tung bị bại bộ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn sử dụng khinh công, chỉ trong chớp lát sau đã chặn ở trước mặt người nọ.

Hắc y nhân che mặt kia chấn động, không đoán được sẽ có người đột nhiên chặn đường đi, ngẩng đầu nhìn, cặp mắt kia rõ ràng biểu lộ vẻ kinh ngạc xẹt ra bên ngoài.

“Như thế nào lại là ngươi.....”

Nghe thấy câu nói “Như thế nào lại là ngươi” từ giọng nói dịu dàng kia, Hoàng Phủ Đình Ngạn ngẩn ra, tuấn mầu hiện lên vẻ quang mang khó tin.

Dù người trước mắt che mặt, không thể nhìn thấy dung mạo, nhưng cái đầu nhỏ xinh kia, quả thật rất giống vị cô nương dung mạo kiều mị kia.

Vốn nghĩ nàng đang ở Dương Châu, không ngờ được nàng lại xuất hiện ở đây ?

“Là người ư ? Cô nương ?” Giọng nói của Hoàng Phủ Đình Ngạn lộ ra một tia xúc động.

Nghe thấy câu hỏi của hần, người bị mặt thanh âm khẽ cười giống như tự giễu.

“Quái..... Là thuật dịch dung của ta kém ư..... Rõ ràng ta đã cải trang thành vị đại thúc trung niên..... Như thế nào..... Người lại hướng ta gọi cô nương.....”

Thật là nàng !

Trong nháy mắt một cảm xúc không dấu được không ngừng nhảy nhót trong lòng Hoàng Phủ Đình Ngạn, nhưng hắn rất nhanh phát hiện tình hình của nàng không thích hợp.

Mặc dù che mặt, nhưng đôi mắt kia của nàng không giống lúc trước chớp động thông minh nhạy bén, giọng nói cũng không có khí lực.

Quan trọng hơn là, khinh công cùng thân thủ của nàng hắn đã từng thấy qua, muốn đuổi theo nàng cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng là vừa rồi hắn lại dễ dàng ngăn nàng lại.

Không đúng ! Nàng rốt cục làm sao vậy ?

Đang lúc hắn muốn mở miệng truy vấn thì, lại nghe thấy tiếng bước chân của những người truy đuổi càng lúc càng gần.

Lãnh Hương Nhi mi tâm vừa nhú, cắn răng nói: “Ta phải đi trước..... Cáo từ.....”

“Đợi một chút !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn không chỉ lần thứ hai đem nàng ngăn lại, còn một tay kéo nàng vào trong lòng ngực, đồng thời mở áo choàng trên người ra, đem thân hình nhỏ nhắn của nàng bọc chặt lại, làm cho cả người nàng như dính chặt trong lòng ngực hắn.

Lãnh Hương Nhi hơi hơi cứng đờ, giật mình ngạc nhiên hỏi chỉ cảm thấy một hơi thở nam tính vừa vây quanh nàng, làm cho nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút choáng váng hoa mắt, hai gò má cũng bỗng dưng hiện lên một hơi nóng.

Hắn..... Hắn làm gì vậy ?

Vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của hắn.

“Cẩn thận một chút, mau tháo xuống lớp nguy trang trên mặt người.”

Hắn không chỉ muốn cứu nàng, mà còn giúp nàng che giấu ?

Trong lòng Lãnh Hương Nhi vô cùng kinh ngạc, nàng còn chưa biết phản ứng như thế nào, tiếng bước chân của những người vừa rồi đang tiến đến gần đây.

Nàng rung mình, nhanh chóng nhẹ nhàng tháo lớp da mặt giả xuống, im lặng ở trong lòng ngực hắn.

Sáu, bảy tên cường tráng lực lưỡng đuổi theo đến đây, vẻ mặt hung ác.

Vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Đình Ngạn, một người trong đó trực tiếp quay lại hỏi —

“Vừa rồi người có thấy một Hắc y nhân từ nơi này chạy đến không ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn không chút do dự gật đầu, giọng điệu khẳng định nói: ” Có a ! Ta vừa rồi thấy một Hắc y nhân, từ phía trước chạy tới.”

Nhóm người này nghe xong đang định tiếp tục truy đuổi, một người trong đó hoài nghi nhìn về phía trước người hắn.

“Đợi chút, trong lòng người đang che giấu người nào ?”

“Là nương tử ta, nàng bị nhiễm chút phong hàn, thân thể không được khỏe, vừa rồi gió đêm vừa thổi, người lại càng cảm thấy không được thoải mái.” Hoàng Phủ Đình Ngạn trả lời không chút hoang mang.

Nghe thấy lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi ngẩn ra tim đập không khỏi nhanh hơn, trong lòng ngực cũng thoáng dâng lên một trận xao động khác thường.

Nương tử ? Hắn lại nghĩ đến câu trả lời này.....

“Nương tử của người ?” Về mặt tên nam tử kia lộ ra một tia nghi ngờ, nói: “Người không ngại cho chúng ta xem mặt nương tử người chứ ?”

“Có thể không ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn thấp giọng hỏi người trong lòng hắn.

Lãnh Hương Nhi đã tháo da mặt giả xuống, thật cẩn thận từ bên trong áo choàng lộ ra khuôn mặt.

Vài tên cường tráng không nghĩ đến sẽ lại được thấy dung nhan kiều mỹ tuyệt luân như thế, một đám hai mắt đều nhìn đắm đắm, trong nháy mắt gần như luyến tiếc.

Hoàng Phủ Đình Ngạn rất nhanh một lần nữa mượn sức áo choàng, che lại dung mạo yêu kiều của nàng.

“Các người không phải đang tìm người sao ? Nếu không nhanh, chỉ e người đã chạy thoát.” Hắn mở miệng nhắc nhở.

Mấy tên cường tráng lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, nghĩ đến trong người còn có nhiệm vụ quan trọng hơn.

“Mau đuổi theo ! Tên kia trúng độc, chạy không được xa..... “

Chờ bọn họ rời khỏi, Hoàng Phủ Đình Ngạn mới mở áo choàng ra, cúi đầu nhìn nàng.

“Người trúng độc ?” Lòng mày hắn nhíu chặt lại.

Vừa rồi hắn cảm thấy nàng có gì đó không ổn, không ngờ nàng lại trúng độc !

“Ta quá sơ ý..... bị bại lộ nên bọn họ mới có thể.....” Lãnh Hương Nhi khí sắc cực kém, ý chí kiên cường lại cố gắng đánh nhau nói: “Đa tạ công tử cứu giúp..... Ta cũng nên.....”

Lời của nàng còn chưa nói xong, bỗng nhiên Hoàng Phủ Đình Ngạn lập tức ra tay điểm mấy huyệt đạo của nàng, đề phòng độc trong người nàng khuếch tán quá nhanh, tiếp theo đem cả người nàng nhấc lên ôm lấy.

“Công.... Công tử ?” Lãnh Hương Nhi kinh ngạc nhìn hắn, tim đập so với vừa rồi bị hắn ôm trong lòng ngực càng thêm mãnh liệt.

“Người trúng độc, lại có người muốn bắt người, người chỉ có một mình muốn đi đâu ? “

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn nàng nhíu mày, con ngươi đen tràn đầy vẻ lo lắng.

Sắc mặt của nàng tái nhợt như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi, chỉ sợ giờ phút này chỉ có thể dựa vào ý chí nghị lực của nàng mới miễn cưỡng chống đỡ được ?

Nàng như vậy, hắn như thế nào lại yên tâm để nàng tùy ý một mình rời đi ?

“Nhưng.... Nhưng mà.....”

“Yên tâm, ta sẽ không giao người cho quan phủ, cũng sẽ không để người gặp chuyện không may.” Thật vất vả mới gặp lại nàng, lần này, hắn cũng không dễ dàng lại để nàng bên cạnh mà trốn mất như vậy một lần nữa.

Nghe giọng điệu nghiêm túc của hắn, đáy lòng Lãnh Hương Nhi một trận xôn xao khác thường lại càng mãnh liệt hơn.

Nói cũng kỳ lạ, rõ ràng nàng ngay cả tên họ, lai lịch đều không biết, nhưng giờ phút này tựa vào trong lòng ngực của hắn, nàng lại có loại cảm giác an toàn khó nói thành lời.

Khi cả người nàng thả lỏng, ý chí gắng gượng chống đỡ nhanh chóng tan rã, bóng tối nhanh chóng chiếm đoạt ý thức của nàng, khiến cho nàng ở trong lòng ngực của hắn mà ngất đi.....

Bên trong phòng của khách điểm yên tĩnh không một chút tiếng động.

Hoàng Phủ Đình Ngạn ngồi bên cạnh giường nhìn giai nhân vẫn mê man bất tỉnh trên giường.

Nửa canh giờ trước, Trương Đức đã mời đại phu đến xem qua bệnh, may mắn độc nàng trúng không phải là kịch độc gì nghiêm trọng, trên người cũng không có vết thương nào khác.

Vừa rồi đã cho nàng ăn giải độc đan, theo như đại phu nói, nàng hắn là rất nhanh sẽ tỉnh lại, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ không có việc gì.

Biết được nàng không có gì đáng ngại, Hoàng Phủ Đình Ngạn yên tâm rất nhiều, bắt quá nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, hẳn vẫn không khỏi nhủ mảy.

Tuy rằng hẳn hy vọng bọn họ có thể gặp lại, nhưng cũng không phải trong tình huống như vậy a !

Nàng rốt cuộc có chiếu cố bản thân hay không ? Như thế nào lại rước lấy nguy hiểm như lúc trước ?

Mặc dù hẳn tin tưởng nàng lần này cũng làm việc thiện, mà không phải thực sự làm cái gì ác tặc kẻ trộm, nhưng dù thế nào cũng phải cẩn thận an nguy chính mình a !

Hoàng Phủ Đình Ngạn mi tâm càng chau càng chặt, tuy rằng hẳn vẫn chưa biết tên họ, thân phận của nàng, nhưng từ tận đáy lòng đã vì nàng mà cảm thấy lo lắng.

Một lúc sau, hẳn nhìn chăm chú xuống bên dưới, đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ phát ra âm thanh nhẹ nhàng, dần dần tỉnh lại.

Khi nàng trợn mắt mở hai mắt ra, thấy bên giường là gương mặt tuần mỹ kia, đầu tiên là giật mình, sau đó lập tức muốn ngồi dậy.

Là hẳn, hẳn thật sự cứu nàng.

Đây là nơi nào ?

Nàng tròn mắt nhìn xung quanh, xem ra nơi này là gian phòng trong khách điếm.

“Cô nương, người có khoẻ không ? Cảm thấy thế nào ?”

Nghe thấy câu hỏi của hẳn, Lãnh Hương Nhi mới đem tầm mắt quay lại phía khuôn mặt tuần tú của hẳn.

Khi ánh mắt của nàng đối diện với ánh mắt đầy vẻ lo lắng kia, nàng đột nhiên giật mình dừng lại, đột nhiên một loạt cảm xúc phức tạp dâng lên, hoàn toàn dồn nén cửa miệng của nàng.

Từ nhỏ, cha mẹ nàng xem nàng là cái đinh trong mắt, là đối tượng để trút giận, đối với nàng chưa bao giờ có chút yêu thương cùng nuông chiều, tuy sự phụ đối đãi với nàng không tệ, nhưng dù sao hai người là quan hệ thầy trò, vì tạo uy nghi và quy tắc, sự phụ cũng rất ít khi lộ ra vẻ yêu thương chăm sóc và quan tâm đối với nàng.

Nhưng giờ phút này trong lời nói của hẳn lại mang theo loại tình cảm quan tâm như vậy, nàng rất không quen, miệng tuôn ra một dòng xao động xa lạ, làm cho nàng có chút không biết làm sao.....

“Làm sao vậy ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn lại hỏi. Sự trầm mặc của nàng làm hẳn có chút lo lắng.

Lãnh Hương Nhi rung động mãi, con người rủ xuống quan sát, giấu đi cảm xúc của bản thân.

“Không có gì, ta không sao.” Nàng chẳng qua là, có chút không biết phải nên đối mặt như thế nào trước sự quan tâm như thế.

Trong lòng Hoàng Phủ Đình Ngạn tuy rằng vẫn còn chút lo lắng, nhưng thấy bộ dáng của nàng không muốn nói nhiều, cũng không muốn tiếp tục truy hỏi thêm.

“Vừa rồi đại phu đã tới, độc trên người cô nương cũng đã giải, chẳng qua thân thể còn có chút suy yếu, nghỉ ngơi tốt một đêm sau đó sẽ không có việc gì.”

“Đa tạ công tử.” Lãnh Hương Nhi nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

“Đừng khách khí. Đúng rồi, tại hạ Hoàng Phủ Đình Ngạn, không biết quý danh của cô nương ?”

“Lãnh Hương Nhi.” Nàng nhẹ nhàng nói ra tên của bản thân, trầm mặc một lúc sau, nhẫn nại không được hỏi: “Hoàng Phủ công tử vì sao lại cứu ta ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn khoé miệng gợi lên, lạnh nhạt cười hỏi lại: “Ta vì sao lại không thể cứu cô nương ?”

“Người không phải muốn bắt ta sao ? Không những thế ta còn hai lần trêu chọc người.” Nàng mở miệng nhắc nhở.

Ý cười bên môi Hoàng Phủ Đình Ngạn càng sâu thêm, nói: “Ta lúc trước muốn bắt cô nương, là bởi vì ta nghĩ đến cô nương là tên ác phi to gan lớn mật, nhưng ta đã biết, chẳng qua cô nương chỉ dùng phương pháp riêng hành hiệp trượng nghĩa.”

“Người biết ?” Lãnh Hương Nhi có chút kinh ngạc.

Hoàng Phủ Đình Ngạn gật gật đầu.

“Ta nghe được cuộc đối thoại giữa Diệp Bách Phong cùng đồng bọn hần, biết được thủ đoạn của bọn họ.” Hần dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Về việc cô nương trêu chọc ta..... kế thoát thân kia cũng là tự bảo vệ mình, nếu ta không bị thương, việc gì phải so đo với cô nương ?”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng khoáng của hần, trong lòng Lãnh Hương Nhi có chút kinh ngạc, không ngờ được hần lại có khí phách như thế.

Nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ sớm đã bực tức mà muốn trả thù nàng, căn bản không có khả năng còn ra tay cứu giúp như hần.

“Đa tạ công tử.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn lắc lắc đầu, nửa trêu đùa mà nói: “Cô nương đừng cảm tạ nữa, chỉ cần sau này cô nương đừng lại trêu chọc ta là được.”

Lãnh Hương Nhi cũng nở nụ cười theo, mà lúm đồng tiền kia làm cho khí sắc của nàng thoát nhìn tốt hơn nhiều.

“Đúng rồi, cô nương như thế nào lại một mình ở đây ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn mở miệng hỏi, nhin không được muốn biết nhiều hơn một chút về chuyện của nàng.

Lãnh Hương Nhi do dự chốc lát, nghĩ thầm hần là chính nhân quân tử, lại cứu nàng, nên là người đáng tin, cũng không giấu diếm.

“Ta thay mặt sư phụ đến kinh thành, hướng sư bá chúc thọ.”

“Thật sao ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn con ngươi đen sáng ngời.

Khó trách bọn họ sẽ lại gặp nhau ở nơi này, thì ra bọn họ đều giống nhau phải từ Giang Nam đi đến Kinh Thành, lộ trình chính là giống nhau.

“Tại hạ vừa lúc cũng đi đến Kinh Thành, không bằng chúng ta cùng kết bạn mà đi ?” Hần mở miệng mời.

Tưởng tượng đến việc trên đường trở về Kinh Thành, càng có nhiều thời gian cùng nàng ở chung, Hoàng Phủ Đình Ngạn tâm tình rất tốt, giống như đột nhiên thắng được phần thưởng trân quý nào đó.

4. Chương 4: Chương 2.2

Lãnh Hương Nhi liếc mắt nhìn hần một cái, nhin không được nhẹ giọng du dương nói: “Mấy ngày trước Hoàng Phủ công tử ”vừa lúc” muốn tới ”Diệu Từ am” ở vùng lân cận, lúc này lại ”vừa lúc” phải đến Kinh Thành ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn cao giọng cười, nói: “Ta thừa nhận lần trước là ta thuận miệng bịa chuyện, nhưng lần này là thật. Nhà của ta ở Kinh Thành, lần này đến Giang Nam là vì công việc, chuyện cũng đã xong vốn nên trở về.”

“Thì ra là thế, nhưng mà.....” Lãnh Hương Nhi có chút do dự nói: “Ta trời sinh thích lo chuyện bao đồng, chỉ sợ không những sẽ trì hoãn hành trình của Hoàng Phủ công tử, ven đường còn có thể gây ra không ít phiền toái.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn cười cười nói: “Việc này, cô nương không cần lo lắng, thành thật mà nói thích lo chuyện bao đồng, tại hạ cũng không tốt hơn nhiều!

Huống hồ, chính là sợ trên đường đi nàng lại gặp phải chuyện gì phiền toái, hấn mới không hài lòng lo lắng để nàng đi một mình.

Cho dù võ công của nàng cao cường, người lại khá thông minh, nhưng là trên đời luôn có một số tên âm hiểm giả dối, kẻ khác khó lòng phòng bị!

Giống như lần này, lúc đó chẳng phải nếu đối phương nói mới biết nàng trúng độc ?

Lãnh Hương Nhi gật đầu đồng ý nói: “Nói cũng phải, nếu không phải chúng ta đều thích lo chuyện bao đồng, chỉ sợ cũng sẽ không gặp nhau.”

Nghiêm túc mà nói, hai người bọn họ đúng thật là rất giống nhau, nếu đổi lại là nàng ở trên đường phát hiện có bọn trộm cắp ác tặc, khẳng định cũng sẽ lập tức đuổi theo.

Nghĩ nghĩ, Lãnh Hương Nhi nhin không được nở nụ cười, mà nụ cười yếu ớt kia làm cho nàng tăng thêm vài phần kiều mị.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn chăm chú lúm đồng tiền xinh đẹp của nàng cơ hồ không có cách nào khác di chuyển tầm mắt.

Lãnh Hương Nhi lơ đãng giương mắt, ánh mắt cùng con người đen sâu thẳm kia của hấn vội vàng giao nhau, tim đập nhanh, tiết tấu loạn nhịp, trong đầu cũng không tự chủ được mà hiện lên hình ảnh lúc bị hấn kéo vào lòng ngực còn bị hấn cuồi người ôm lấy.

Trong những năm gần đây chưa từng có bất kỳ nam nhân nào thân mật mà ôm nàng như vậy mặc dù sau đó nàng rất nhanh mất đi ý thức, nhưng lúc ấy đáy lòng bỗng dưng dâng lên một dòng xao động khác thường lại xa lạ, nàng không biết như thế nào lại nhớ rõ rành mạch....

Tựa như giờ phút này, khi hấn nhìn chăm chú xuống, dòng xao động khác thường kia lần nữa dâng lên, khiến cho lòng nàng rối loạn.

Nàng buông con người suy nghĩ xuống, che dấu vẻ không tự nhiên của chính mình, mở miệng nói: “Nếu Hoàng Phủ công tử không sợ hành trình bị ta trì hoãn, vậy cùng đồng hành cũng là có thể.”

“Vậy thật tốt quá.” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười cười, bỗng nhiên thần sắc chợt tắc, giọng điệu nghiêm túc hỏi: “Hiện tại, có thể nói cho ta biết, cô nương vừa rồi rốt cuộc đã gặp chuyện phiền toái gì ?”

Lãnh Hương Nhi có chút chần chờ, do dự có nên hay không nói ra, chỉ sợ cũng làm cho hấn gặp phiền toái, nhưng dưới ánh mắt kiên trì của hấn, nàng rốt cục cũng chậm rãi nói ra tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Hôm sau, thời gian đã trôi qua, đêm dài mọi người yên tĩnh.

Khi dân chúng đang trong giấc mộng đẹp, thì hai bóng dáng không tiếng động ở trong bóng đêm nhanh chóng bay vút vào trong thành, chỉ chót lát sau, đã lên vào một ngôi nhà to như thế.

Bọn họ vận một thân y phục dạ hành, cẩn thận ẩn núp ở nóc nhà, hướng phía dưới nhìn xung quanh, chỉ thấy vài tên thủ vệ tuần tra bên trong.

Hai người ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau một cái, dù ai cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng dường như chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể biết tâm ý đối phương.

Sau khi ánh mắt nhất thời giao nhau, bọn họ hầu như là có cùng động tác, thì triển khinh công nhanh chóng đi đến phía trước nóc của một tòa lầu các.

Lãnh Hương Nhi hơi liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, trong lòng có chút bất ngờ.

Nàng vốn cho rằng, trên đời này chỉ có sư muội Thượng Quan Như Vũ cùng nàng rất ăn ý. Dù không cần ngôn ngữ, cũng có thể dựa vào ánh mắt mà biết tâm tư đối phương. Không ngờ được, mới quen nam nhân này không lâu, nhưng lại khiến cho nàng có loại cảm giác tâm linh tương thông....

Nhìn bóng dáng của hắn, lòng của nàng có một chút áy náy, giống như có chút cảm tình phản phát dưới đáy lòng lén lút lan tràn mở ra, cảm giác lạ lẫm mà xa lạ kia khiến cho lòng nàng có chút không rõ ràng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn liếc mắt nhìn nàng một cái, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy ?”

Lãnh Hương Nhi nhanh chóng kéo lại suy nghĩ, nói: “Không có gì, ta chỉ là đang suy nghĩ, phải đối phó với tên Tô Đại Hào kia như thế nào.”

Gian phủ đệ này to như vậy, chính là nơi ở trong thành của ác bá Tô Đại Hào.

Người này là bà con họ hàng xa của Huyện thái gia Trương Chí Mẫn, hai người thông đồng với nhau, cấu kết nhau làm việc xấu, cũng không có gì giỏi.

Vì ngại quan hệ giữa Tô Đại Hào cùng Huyện thái gia, nên dân chúng không dám đụng chạm đến hắn, kết quả lại cổ vũ cho sự kiêu ngạo của hắn, chẳng những mỗi lần ở tửu lâu tiệm cơm ăn uống không trả tiền, thậm chí có khi nhìn trúng món đồ cổ, châu báu nào đó, còn có thể mạnh mẽ hướng thưởng gia “mượn” về nhà thưởng thức, nhưng chưa bao giờ trả lại dù chỉ một ngày.

Cách đây không lâu, Tô Đại Hào nhìn trúng món đồ gia truyền trong nhà của vị thương nhân họ Trương trong thành — Ngọc Quan Âm, mảnh cũ lần nữa thực thi mà muốn “mượn” để thưởng thức.

Sau khi bị từ chối, Tô Đại Hào đã thực sự tức giận phái người xông vào nhà đối phương, đem vị thương nhân họ Trương đánh đập tàn nhẫn, ương ngạnh đem pho Ngọc Quan Âm kia cướp đi.

Vị thương nhân họ Trương không chỉ bị đánh gần như mất đi nửa mạng, cha già vốn đã bệnh nặng ở trên giường nghe nói đồ gia truyền lại bị cướp đi, cảm xúc phần nộ, cuối cùng như vậy mà tắt khí. (die =.=)

Sự việc liên quan đến mạng người, thế nhưng Huyện thái gia Trương Chí Mẫn lại tiếp tục bao che cho Tô Đại Hào, tuyên bố chứng cứ không đủ cho rằng pho Ngọc Quan Âm kia xác định là do Tô Đại Hào đoạt được, còn đe dọa Trương gia nếu lần nữa tùy tiện “vu cáo”, sẽ trị tội Trương gia.

Hành vi kiêu ngạo như thế, thật sự là vô cùng xấu xa !

Tối hôm qua Lãnh hương Nhi vốn định trước tiên trộm pho Ngọc Quan Âm kia ra, nào ngờ tên Tô Đại Mông*kia đã sớm lo lắng có bọn đạo chích nhìn trúng kỳ trân dị bảo của hắn kiên quyết cướp đoạt, trước đó trong lầu các nơi cất giữ bảo vật đã thiết lập rất nhiều cơ quan.

*Mông: lừa gạt, ý nói Tô Đại Hào là tên lừa gạt.

Nàng vừa chạm đến một ngăn tủ, lập tức một trận sương khói toả ra, tiếp theo là từ một bên bắn ra mấy mảnh ám khí.

Dựa vào khả năng của nàng, dễ dàng tránh được những ám khí ấy, nhưng nàng lại không kịp ngưng thở tránh trận sương khói kia, chỉ có thể nhanh chóng thoát ra khỏi Tô gia.

Cũng may nàng cuối cùng cũng không rơi vào trong tay của bọn họ, nghe nói trước đây từng có người đắc tội với Tô Đại Hào, bị Huyện thái gia nhốt vào trong đại lao, ba ngày liền không ra “Vô có bỏ mình chết bất đắc kỳ tử.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn hôm qua sau khi nghe được việc này, cũng phần nộ không thôi.

Ngoại trừ cảm thấy khinh thường đối với hành vi xấu xa hung hăng của Tô Đại Hào ra, hắn đối với Huyện thái gia Trương Chí Mẫn lại càng khó nhận thức.

Nếu tiếp tục bỏ mặc tên cầu quan Huyện thái gia như vậy, sẽ chỉ càng làm cho nhiều dân chúng vô tội bị hại.

Chẳng qua, thân hắn không có một nửa quan chức, dù muốn đối phó với Trương Chí Mẫn cũng không có lập trường hợp lý mà hữu lực, vì thế sáng sớm hôm nay hắn viết một phong thư nói rõ việc này, lệnh Trương Đức ra roi thúc ngựa chạy về Kinh thành trước, đem thư trình cho cha hắn, tin tưởng cha sẽ xem xét thận trọng xử lý việc này.

“Đi thôi, nên cho tên ác bá Tô Đại Hào kia một chút giáo huấn.” Hoàng Phủ Đình Ngạn mở miệng.

“Ừh.” Lãnh Hương Nhi gật gật đầu.

Bọn họ núp ở góc nhà lặng lẽ quan sát trong chốc lát, tránh khỏi hai gã thủ vệ tuần tra, nhẹ nhàng không tiếng động nhảy vào bên trong dinh viện.

Lãnh Hương Nhi lần trước có kinh nghiệm, vì tránh trong lầu các vẫn có cạm bẫy khó đề phòng, bọn họ quyết định trực tiếp tìm tới Tô Đại Hào.

Khi bọn họ không tiếng động lẻn vào tấm phòng (phòng ngủ) của Tô Đại Hào, tên kia đang nằm ở trên giường ào ào ngủ [ko hiểu chỗ này >”< chắc=” là=”” ngủ=”” say=”” như=”” chết=”.=!”>

Hoàng Phủ Đình Ngạn tiến về phía trước, một tay kéo chân, Tô Đại Hào lập tức bị tỉnh giấc.

Vừa nhìn thấy hai tên Hắc y nhân che mặt lẻn vào bên trong phòng, Tô Đại Hào quá sợ hãi muốn kêu to lên, trường kiếm trong tay Lãnh Hương Nhi cũng đã chặn ở cổ họng hắn.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại.” Nàng đè thấp tiếng nói quát mắng.

Tô Đại Hào sợ hãi mà miệng nuốt nước miếng, quả nhiên bị dọa đến không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

“Các người..... Các người rốt cục muốn làm gì ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn đáp: “Rất đơn giản, chúng ta muốn đem tất cả các kỳ trân dị bảo mà lúc trước người đã “mượn” đến để “mượn” đi. Bất quá chúng ta đối với quý phủ không quá quen thuộc, còn phải mời người dẫn đường.”

Tô Đại Hào sắc mặt khó coi, chậm chạp không có phản ứng, như vậy rất rõ ràng không vui.

“Nhanh lên ! Ta cũng không có nhiều nhẫn nại như vậy !” Lãnh Hương Nhi khế giọng quát, trường kiếm trong tay hơi sử dụng lực một tí, cổ của Tô Đại Hào lập tức rướm máu.

Đau đớn từ trên cổ truyền đến, làm cho Tô Đại Hào lảo nhão vào sợ hãi. Hắn ngay cả thở cũng không dám quá sức, chỉ sợ không cẩn thận một tý, lập tức sẽ đi đời nhà ma.

“Được, được, đừng chuyển động..... Ta dẫn đường, ta dẫn đường là được.....”

“Tốt lắm, xem như ngươi thức thời ! Đi !” Lãnh Hương Nhi thấp giọng quát mắng.

Một bên Hoàng Phủ Đình Ngạn bỗng dừng ra tay, điểm trụ huyết nói của Tô Đại Hào, tránh người này không thành thật ven đường lớn tiếng ồn ào, khiến cho bọn họ rước lấy phiền toái.

Hơn nữa, vì sợ Tô Đại Hào ven đường lại sử dụng âm mưu quỷ kế đả thương người, Hoàng Phủ Đình Ngạn một tay tóm hắn lại, tiếp nhận việc áp giải người, để lãnh Hương Nhi đi bên cạnh, tương đối an toàn một chút.

Ven đường, Tô Đại Hào quả thực không thành thật, cố ý quấy nhiễu đường đi khiến cho hai gã thủ vệ tuần tra nhìn thấy bọn họ.

Chẳng qua, hai gã thủ vệ này nhìn thấy chủ tử rơi vào trong tay người bịt mặt, căn bản không hề dám hành động thiếu suy nghĩ, mà nói võ công của hai người bọn họ lại càng không phải là đối thủ, rất nhanh liền bị Lãnh Hương Nhi đánh hôn mê.

“Ta khuyên ngươi đừng giở trò gì nữa, nếu không ta trước tiên ở trên người ngươi vẽ mấy đao ! Nghe thấy không ?” Lãnh Hương Nhi mở miệng đe dọa, quả nhiên Tô Đại Hào sợ đến mức liều mạng gật đầu.

Trên đường đi vào lầu các nơi cất giữ kì trân dị bảo lúc sau, Lãnh Hương Nhi lại cảnh cáo nói: “Ta biết nơi này có rất nhiều cơ quan, ngươi tốt nhất nên an phận một chút, nếu không chúng ta nhất định sẽ bắt ngươi đến chốn âm khí !”

Tô Đại Hào vẻ mặt hoang mang sợ sệt, vì bảo vệ mạng nhỏ của chính mình, hắn căn bản không dám làm việc gì mạo hiểm, chỉ có thể ngoan ngoãn từ trong ngăn tủ lấy ra một lại một bảo vật nữa.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn cây trắc to như vậy đã bày ra tất cả các kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu, dù là loại, hay số lượng, đều làm cho Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi cũng không chịu được có chút há hốc mồm.

Nhiều như vậy, bọn họ cũng rất khó mang đi nha !

Lãnh Hương Nhi suy nghĩ trong chốc lát, đáy mắt xẹt qua một tia sáng.

Nàng bỗng nhiên bước đến bên cạnh Tô Đại Hào, cũng từ trên người lấy ra một đan dược, nhét vào trong miệng Tô Đại Hào, kiên quyết buộc hắn nuốt vào.

Tô Đại Hào hoảng sợ trừng lớn mắt, nghĩ muốn mở miệng hỏi nàng đã cho hắn nuốt cái gì, nhưng vì huyết nói bị điểm mà không phát ra một chút âm thanh nào.

Lãnh Hương Nhi lạnh lùng cười, nói: “Ta muốn ngươi trước trưa mai, đem toàn bộ những thứ này hoàn trả lại cho chủ, nếu ngươi dám cả gan bí mật cất giữ lại một chút bảo vật nào, cả nhà ngươi sẽ chờ nhặt xác giúp người đi !”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Được rồi, ta vừa cho ngươi ăn chính là độc dược bí truyền của độc vương Tây Vực, đại phu bình thường không giải được, nếu như tùy tiện uống một ít giải độc đan, chỉ làm cho độc nhanh chóng phát tác. Nếu ngươi không tin lời nói của ta, cứ việc thử xem, chẳng qua ta chỉ nhắc nhở ngươi..... dạ dày vỡ ra ruột thối rữa cảm giác chính là sống không bằng chết a, ta nghĩ, ngươi hẳn là sẽ không muốn ném thử cảm giác kia chứ ?”

Tô Đại Hào nghe xong lời nói này, sắc mặt không chỉ trắng bệch, càng sợ hãi không thôi mãnh liệt lắc đầu.

Dù không xác định độc dược này có phải hay không lợi hại đúng như lời nàng nói, nhưng không có người dám dùng tính mệnh chính mình mà đánh cược xem.

“Chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, đem tất cả đồ vật này hoàn trả lại cho chủ, ta tự nhiên sẽ cho ngươi giải dược, bằng không.....”

Nàng hừ lạnh hai tiếng, có ý đe dọa không cần nói cũng rõ.

Sau khi thấy Tô Đại Hào gật đầu không ngừng, tỏ vẻ chính mình sẽ ngoan ngoãn nghe theo, Hoàng Phủ Đình Ngạn một tay lấy lưỡi dao đánh vào sau gáy hắn làm hắn ngất đi.

“Đi thôi.” Hắn hướng về phía Lãnh Hương Nhi nói.

Lãnh Hương Nhi gật gật đầu, theo hắn cùng nhau rời khỏi.

Sau khi bọn họ rời khỏi Tô gia, Hoàng Phủ Đình Ngạn tò mò hỏi: “Rất cuộc cô nương đã cho hắn ăn cái gì ?” Hắn không tin được nàng thực sự sẽ cho Tô Đại Hào ăn cái gì độc dược bí truyền của độc vương Tây Vực.

Lãnh Hương Nhi đáy mắt xẹt qua một chút ánh sáng, cặp mắt kia mang ý cười, giống như ngôi sao nhỏ lấp lánh toả sáng nơi chân trời.

“Chẳng qua là sẽ làm cho hắn đau bụng như vắn, thuốc làm tuôn mồ hôi lạnh mà thôi. Muốn hành tẩu giang hồ, trên người không có một ít tài nghệ làm sao có thể dọa người được.”

Tuy rằng trong lòng hoàng Phủ Đình Ngạn đối với sự thông minh của nàng cảm thấy có chút bội phục, nhưng cũng không khỏi nảy lên một chút đau lòng.

Cô nương trẻ tuổi như nàng, phải được bảo vệ và chăm sóc tốt, nhưng nàng lại vì an nguy của bản thân, mang theo bên người một ít đồ vật mới có thể lừa người.

“Làm sao vậy ?” Lãnh Hương Nhi ngoái đầu nhìn lại hắn.

“Không có gì.” Hoàng Phủ Đình Ngạn lắc lắc đầu. Hắn chẳng qua là không biết làm sao, bỗng nhiên có một dòng suy nghĩ muốn bảo vệ nàng thật tốt.

“A, theo ngươi, tên Tô Đại Hào đó có thể ngoan ngoãn đem tất cả đồ vật đó hoàn trả lại cho chủ không ?”

“Chắc chắn, theo ta, tên kia căn bản chỉ là ác nhân nhát gan.” Hoàng Phủ Đình Ngạn nói.

“Nói cũng đúng, trông hần dễ dàng bị ta vẽ như vậy, liền sợ tới mức miệng sùi bọt mép.” Lãnh Hương Nhi nhin không được cười khê.

Vì đe dọa tên Tô Đại Hào kia mà nói một kiếm cắt cổ, thực ra chỉ là một vết xước cực kỳ nhỏ thôi, dù không dùng thuốc cũng không việc gì.

“Cho nên, hần vì tránh ném đau đớn đến “Bụng vỡ ruột thối”, “Sống không bằng chết”. Nhất định sẽ ngoan ngoãn làm theo.”

Nghe hần nói những lời vừa rồi nàng dùng để hù dọa Tô Đại Hào, Lãnh Hương Nhi không khỏi mỉm cười.

Hai người nhìn nhau cười lập tức vô cùng ăn ý mà cùng thi triển khinh công, hai bóng dáng nhanh nhẹn chỉ trong chốc lát sau liền biến mất trong bóng đêm.

5. Chương 5: Chương 3.1

Sáng hôm sau, Tô Đại Hào quả thực ngoan ngoãn trả lại những kỳ trân dị bảo mà hần đã “Mượn”, hành động khác thường này làm cho dân chúng vô cùng kinh ngạc, sau đó là những cuộc bàn luận riêng tư nhộn nhịp. Đều cảm thấy đây là việc vô cùng khó tin.

Sau giờ Ngọ (giữa trưa), một bóng dáng lặng lẽ lén lút vào phủ đệ Tô gia, chỉ chốc lát sau không tiếng động treo tường nhảy ra, nhanh chóng đi đến trước ngõ tắt nhỏ không người, ở chỗ ấy cùng hội ngộ với Lãnh Hương Nhi.

Cùng lúc hần cởi khăn che mặt xuống, Lãnh Hương Nhi liền hỏi: “Đã đặt chưa ?”

“Ừh.” Hoàng Phủ Đình Ngạn gật gật đầu. “Người của Tô gia hần là rất nhanh sẽ phát hiện tờ giấy kia đặt trên bàn ở thư phòng.”

“Vất vả cho người, thực ra chuyện này phải tự ta làm mới đúng.” Lãnh Hương Nhi nói.

Dù sao, lúc đầu là nàng sẽ đối phó với Tô Đại Hào, kết quả ngược lại hần ra sức so với nàng còn nhiều hơn.

“Không thể nói vậy, ta làm sao có thể để cô nương một mình làm chuyện nguy hiểm, bản thân lại khoanh tay đứng nhìn ?” Mặc dù bản lĩnh của nàng bất phàm, nhưng loại chuyện này vẫn để hần làm là được.

“Chẳng qua chỉ là đem tờ giấy vào trong thôi, chưa được xem là chuyện nguy hiểm gì ? Chuyện nguy hiểm hơn ta đã từng trải qua !” Lãnh Hương Nhi lơ đãng cười cười.

Bởi vì chân của sư phụ nàng không tiện hành tẩu khắp nơi, mỗi khi có chuyện gì muốn làm, đều giao cho hai đồ đệ — nàng hoặc Thượng Quan Như Vũ làm thay.

Thân là sư tỷ của nàng. Bình thường sẽ giành những việc ấy cho bản thân, bởi vì giúp sư phụ làm rất nhiều việc, còn có thể đi khắp nơi một chút, loáng một cái, thậm chí ngẫu nhiên lo chuyện bao đồng, xem như điều hoà cuộc sống.

“Căn cứ vào phản ứng sợ chết như vậy của Tô Đại Hào, khẳng định sẽ làm theo những gì ta viết trên tờ giấy, vậy có thể hần đã nhận được !” Lãnh Hương Nhi cười khê, đôi mắt long lanh xuất hiện một tia giảo hoạt ý xấu đã đạt được.

Trên tờ giấy ấy, nàng muốn Tô Đại Hào phải ăn chay liên tục bốn mươi chín ngày, trong thời gian này một ít rượu thịt cũng không được chạm qua, còn phải mỗi ngày ba bữa cơm đều dùng Hoàng Liên (vị thuốc Đông y), mới có thể loại bỏ “Kịch độc” trong cơ thể.

Ngoại trừ việc đó, trên tờ giấy cũng không quên cảnh cáo hần không được ức hiếp dân chúng, nếu không lần sau sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hần như vậy.

Vừa nghĩ đến có thể ra chút sức lực giúp dân chúng bị hại, Lãnh Hương Nhi cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Hiện tại chỉ còn lại tên cầu quan Huyện thái gia kia, tuyệt đối không thể để cho hần tiếp tục làm hại dân chúng ! Chỉ có điều.... nên đối phó với hần như thế nào mới tốt ?” Nàng nghiêm túc suy nghĩ đối sách.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nói: “Việc đó cô nương không cần lo lắng, mũ ô sa kia của hần mang không lâu, rất nhanh sẽ nhận được sự trừng phạt.”

“Thật sao ?”

“Đương nhiên.”

“Người làm sao có thể khẳng định như vậy ?” Lãnh Hương Nhi vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc hỏi.

Nàng biết sáng sớm hôm qua, hần đã lệnh cho tùy tùng quay về Kinh Thành trước, chẳng lẽ có liên quan đến việc này ?

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh kia của hần như nắm tất cả mọi thứ trong tay, Lãnh Hương Nhi nhin không được hỏi: “Người... rốt cục là ai ?”

Hần tại sao lại khẳng định mũ ô sa của Huyện thái gia mang không được lâu nữa ? Lại làm như thế nào biết tên kia rất nhanh sẽ nhận được sự trừng phạt ?

Giờ phút này ngẫm lại, nàng ngoại trừ biết nhà hần ở Kinh Thành, đối với thân phận của hần hoàn toàn không biết gì cả.

Mặc dù hần có võ nghệ cao cường, trông cũng không giống hiệp khách hành tẩu giang hồ, ngược lại cả người lộ ra hơi thở cao quý xuất thân bất phàm, vả lại hần đến từ Kinh Thành, lại dường như rất nắm chắc có thể đối phó với Huyện thái gia... Ngụy có thể nào hần là hoàng thân quốc thích ?

“Ta chỉ là người làm ăn, buôn bán ở Kinh Thành.” Hoàng Phủ Đình Ngạn nói.

“Chỉ là người làm ăn, nhưng có võ nghệ cao cường, không chỉ thế lại có biện pháp đối phó với Huyện thái gia ?” Lãnh Hương Nhi vẻ mặt nghi ngờ nhìn hần.

“Dù là mua bán hay luyện võ, đều là hứng thú của ta.” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười đáp.

Thân là con trai Cẩn An tướng quân, từ nhỏ hần đã theo cha tập võ, bởi vì có thiên phú, cha còn mời vị cao nhân đã thoái ẩn giang hồ đến dạy hần kiếm pháp, ngay cả sư phụ cũng khen ngợi hần có tính lĩnh ngộ cao, tư chất tốt, là nhân tài luyện võ khó gặp.

Mấy năm trước, sư phụ biết hần không thích làm võ tướng, quyết ý làm thương nhân, còn vì thế mà tiếc nuối không thôi.

Ngược lại với sự tiếc nuối của người bên ngoài, Hoàng Phủ Đình Ngạn vẫn chưa từng hối hận hay hoài nghi qua quyết định của bản thân.

Trong lòng hần rất rõ chính bản thân muốn điều gì huống hồ đây là việc sau hơn mười năm hần muốn làm, cuối cùng không có chủ kiến, mà quáng mà theo sự kỳ vọng của người khác ?

“Về việc ta như thế nào lại có biện pháp đối phó với Huyện thái gia...” Hoàng Phủ Đình Ngạn không nghĩ sẽ lừa gạt nàng, liền đem bối cảnh xuất thân của chính mình thành thật nói ra.

Nghe thấy hần chính là con trai của Cẩn An tướng quân, Lãnh Hương Nhi kinh ngạc trong lòng cũng không quá lớn, dù sao trên người hần quả thật toả ra một khí thế cao quý khó có thể xem nhẹ.

“Hôm qua ta đã lệnh cho tùy tùng của ta mang theo thư của ta trở về Kinh thành trước, tin rằng cha ta cũng sẽ không dung túng cho tên cầu quan Trương Chí Mẫn tiếp tục làm hại dân chúng như vậy, nhất định sẽ báo lên triều đình xử lý.” Hoàng Phủ Đình Ngạn trong lòng đã có dự tính mà nói.

Lãnh Hương Nhi nghe vậy hai mắt sáng lên, vui vẻ cười nói: “Vậy thật sự là quá tốt, tin rằng dân chúng nơi này cũng sắp có những ngày tháng yên lành !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn dáng vẻ tươi cười của nàng, có thể cảm thấy được nàng là tự đáy lòng mà cảm thấy vui sướng, mà ánh mắt của hần cũng nhin không được dừng lại trên lúm đồng tiền sáng lạn xinh đẹp kia của nàng.

Rõ ràng là người với nàng một chút quan hệ cũng không có, nàng lại nhiệt tình như thế, lúc trước ở Tô Châu, Dương Châu cũng như thế. Quả thực giống như bạn tốt thân nhất của hần cùng nhau lấy lại công lý.

Nàng như thế, đặc biệt như thế, rạng rỡ như thế, mặc dù nàng có khuôn mặt vô cùng xinh đẹp kiều my, nhưng hẳn lại cảm thấy được lòng của nàng so với dung mạo của nàng còn tốt đẹp mê người hơn, khiến người khác động tâm....

Tầm mắt Lãnh Hương Nhi lơ đãng hướng về phía hắc, con người thâm thúy chuyên tâm kia của hắc làm cho lòng ngực nàng rung động một trận, trên khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên nhuộm một trận nóng bỏng. Vì che giấu phản ứng khác thường của bản thân, nàng cố ý thẳng thắn cười nói: “Được rồi, tên ác nhân cũng đã trừng phạt, vậy chúng ta cũng nên tiếp tục lên đường !”

Nàng trước tiên xoay người rời đi, Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng lập tức đi theo.

Bởi vì trước kia người phụ trách điều khiển xe ngựa là Trương Đức đã ra roi thúc ngựa mà trở về Kinh Thành, lúc này Hoàng Phủ Đình Ngạn chỉ còn lại một chiếc xe ngựa, mà Lãnh Hương Nhi lại chỉ cười con ngựa trước kia của nàng.

Sau khi Hoàng Phủ Đình Ngạn cân nhắc tình huống trước mắt, dứt khoát đem xe ngựa bán đi, hơn nữa lại mua cho mình một con ngựa tốt, hai người cùng nhau cưỡi ngựa lên đường.

Bọn họ sống vai mà cưỡi ngựa, lúc sau ra khỏi thành, sau đó bước vào một cánh rừng um tùm xanh thẫm.

Bên trên đường, hai người cưỡi ngựa nhẹ nhàng tiến bước đi tới, gió mát từ từ thổi vào mặt họ, làm cho họ cảm thấy thấm lạnh vui vẻ, dễ chịu vô cùng.

Lãnh Hương Nhi tâm tình tốt giờ đôi môi đỏ mọng lên, đột nhiên nhất thời hưng phấn, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Đình Ngạn bên cạnh.

“Hoàng Phủ công tử, không bằng chúng ta tỷ thí đi ?”

“Tỷ thí gì ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười hỏi.

Hắc phát hiện tâm tình của nàng đang vui vẻ, cặp mắt trong suốt kia lại lộ ra vẻ vô cùng rực rỡ xán lạn, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng toả ra một loại thần thái hồng hào, mê người vô cùng.

“Chúng ta tỷ thí với nhau, xem ai cưỡi ngựa nhanh hơn, có thể đến thị trấn kế tiếp trước tiên.”

“Được !” Hoàng Phủ Đình Ngạn sáng khoái đáp ứng.

“Nếu là tỷ thí, sẽ có thắng thua, như vậy.... Người thắng, lát nữa phải đảm nhận việc dắt ngựa, giúp chăm sóc ngựa, người thấy như thế nào ?” Lãnh Hương Nhi cười đề nghị.

“Tại sao người thắng ngược lại phải bị phạt ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười hỏi lại.

“Người thắng cũng đã được mặt mũi, đương nhiên phải an ủi người thua một chút !”

“Cũng đúng. Được, vậy quyết định như thế.” Hoàng Phủ Đình Ngạn mỉm cười đáp ứng: đồng thời trong lòng nghĩ lát nữa muốn hay không nhường cho nàng vài phần, nhưng hẳn lại thật sự không nghĩ để nàng bị phạt làm người dắt ngựa.

Lãnh Hương Nhi dường như nhìn ra tâm tư của hắc, mở miệng nhắc nhở nói: “Nếu tỷ thí, phải xuất ra bản lĩnh thật sự, đợt lát nữa không được nhường dù chỉ là một chút, nếu không đối với ta chính là sỉ nhục !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nghe vậy có hơi khiêm tốn, ý cười trên khuôn mặt anh tuấn càng sâu thêm.

Nàng quả thật là một cô nương khá đặc biệt, không giống những cô nương bình thường khác nũng nịu yêu cầu đối xử đặc biệt, ngược lại yêu cầu đối xử công bằng.

Trên đời này, e rằng cũng không tìm được vị cô nương thứ hai có tính cách như nàng.

“Được, một lát nữa cô nương tuyệt đối không được nhường, phải dựa vào bản lĩnh thật sự.” Hoàng Phủ Đình Ngạn nghiêm túc nhận lời.

“Vậy bắt đầu đi !”

Bọn họ nhìn nhau liếc mắt một cái, vô cùng ăn ý thanh âm đồng thời quát lên, hai người lần ngựa đường như chỉ trong nháy mắt cùng bước nhanh hơn, hăng hái vút chạy.

Hoàng Phủ Đình Ngạn rất nhanh phát hiện, Lãnh Hương Nhi ngoại trừ có được một thân công phu thật tốt ra, ngay cả cưỡi ngựa cũng không thể xem thường.

Mặc dù hần không có một chút nhường, nàng cũng thể một mạch cưỡi ngựa theo sát bên cạnh hần, hai người hoàn toàn không có khoảng cách.

Bọn họ cứ như vậy đón gió cùng nhau giục ngựa vụt chạy, hai bên đều có trước sau lẫn nhau, mà mỗi khi ngựa của hai người sắp đến gần nhau thì, ánh mắt của bọn họ lại nhất thời giao nhau, đáy mắt hai người đều hiện ý cười vui vẻ.

Trải qua một đoạn rượt đuổi sôi nổi, cuối cùng mặt trời cũng lặn trong ánh chiều tà, Hoàng Phủ Đình Ngạn lấy hơi kém chút dẫn đầu vào thành, mà Lãnh Hương Nhi cũng theo sau đến.

Hai người ghìm cương ngựa, Lãnh Hương Nhi cười dài khen ngợi: “Hoàng Phủ công tử thật sự là cưỡi ngựa giỏi !”

“Kỹ thuật cưỡi ngựa của Hương Nhi cô nương cũng không kém a !” Hoàng Phủ Đình Ngạn tự đáy lòng mà nói.

Ý cười bên môi Lãnh Hương Nhi càng sâu. Thoải mái nhận lời khen ngợi của hần, bởi nàng biết bản thân quả thật rất có bản lĩnh. =.=

“Phía trước có gian khách điểm, ta thấy thời gian cũng không còn sớm, chúng ta không bằng ở phía trước dùng bữa, tìm nơi ngủ trọ !” Hoàng Phủ Đình Ngạn đề nghị nói.

“Được !”

Bọn họ đến khách điểm sau đó xuống ngựa, Hoàng Phủ Đình Ngạn nguyện đánh cuộc chịu thua, lập tức nắm ngựa của hai người đi vào chuồng ngựa thu xếp, Lãnh Hương Nhi đi trước bước vào khách điểm.

Lúc nàng bước vào khách điểm, chỉ thấy hơn mười bàn ghế gần như đã ngồi đầy, mà những người đang dùng bữa nhìn lướt qua thấy nàng vừa bước vào cửa, một đám, tất cả đều quên tiếp tục dùng bữa, ánh mắt trực tiếp ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm nàng.

Cũng không thể trách phản ứng của bọn họ thái quá như vậy, dù sao tuyệt sắc mỹ nhân kiều mỵ vô song như thế nói không chừng cả đời cũng chỉ có một lần cơ hội có thể nhìn thấy, làm sao có thể không mở to hai mắt nhìn thật tỉ mỉ ?

Khách điểm nhỏ cần phải từ trong phòng bếp mang ra vài bàn thức ăn nóng hổi phải đưa đến các bàn trong một lúc không còn cách nào khác tiếp đón người đến, một bên vị công tử áo trắng trẻ tuổi lập tức tận dụng thời cơ, liền tiến đến ra vẻ nịnh bợ.

“Chỗ này còn có bàn trống, cô nương bên này mời.”

“Đa tạ công tử.”

“Dùng khách khí. Cô nương từ nơi khác đến ư ? Trông rất lạ mặt.”

“Ta từ Tô Châu đến.” Lãnh Hương Nhi thẳng thắn đáp, không cho là có gì cần che giấu.

“Thì ra là thế. Cô nương là khách từ xa tới, nếu có gì cần, cứ việc mở miệng, tại hạ bất cứ lúc nào cũng chờ đợi cô nương sai bảo.” Công tử áo trắng trên mặt ngập tràn quý mến, rõ ràng bị sắc đẹp của nàng làm cho điên đảo.

Lãnh Hương Nhi nhìn ra ý đồ của hần, mi tâm hơi hơi chau lại.

Nàng khéo léo mở miệng nói: “Đa tạ lòng tốt của công tử nhưng ta không chỉ một mình, mà là đi cùng tướng công, nếu có chuyện gì, tướng công ta đương nhiên giúp ta thu xếp tốt.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn vừa bước vào khách điểm, chợt nghe thấy lời nói này.

Đột nhiên trong lúc đó trở thành “Tướng công” của Lãnh Hương Nhi, làm cho hần nao nao, thể nhưng khi hần liếc xem sự ái mộ rõ rệt trên mặt vị công tử áo trắng kia, lập tức đã hiểu.

Hần đến bên người Lãnh Hương Nhi, mỉm cười mà nhìn “Nương tử” của hần.

Vừa thấy Hoàng Phủ Đình Ngạn, đáy mắt Lãnh hương Nhi xẹt qua một tia xấu hổ.

Vừa rồi vì làm cho công tử áo trắng hết hy vọng, nàng mới cố ý nói như vậy, muốn cho hắn biết khó mà lui, nào ngờ Hoàng Phủ Đình Ngạn vừa lúc từ phía sau bước vào, chắc chắn đã nghe thấy được lời nói của nàng.

Hắn có hay không cảm thấy nàng quá mức dày mặt, khoe khoang (nv: thiếp vàng, ví với khoe khoang, làm đẹp) đối với khuôn mặt chính mình ?

Hoàng Phủ Đình Ngạn sau khi liếc Bạch Nông công tử [ý nói công tử áo trắng này làm nông hay sao ấy=. = ta cũng chẳng hiểu >”

6. Chương 6: Chương 3.2

Nàng vốn hy vọng bản thân có thể sớm một chút đi vào giấc ngủ, không có cách nào suy nghĩ vẫn quấy nhiễu vây quanh Hoàng Phủ Đình Ngạn, đến khi nàng nhớ đến quá trình hai người bọn họ gặp nhau, cuối cùng trên mặt cũng hiện lên nụ cười.

Thật sự mà nói, Hoàng Phủ Đình Ngạn quả thật không giống những nam nhân bình thường, ngoại trừ vẻ bề ngoài tuấn mỹ, gia thế bất phàm ra, còn có một thân bản lĩnh tốt.

Trừ lần đó ra, hắn còn có ý nghĩ giống mình, biết rất rõ bản thân mình muốn chính là cái gì. Quan trọng hơn là, hắn còn là người thấy việc nghĩa hăng hái làm, vả lại tuyệt đối sẽ không là người tùy tiện chiếm tiện nghi là chính nhân quân tử.

Nhớ lại những lời hắn dặn dõ trước khi rời đi, rõ ràng là bản khoản nếu sáng sớm ngày mai, nàng chưa tỉnh dậy hẳn đã xông vào trong phòng thì quá mức liều lĩnh. Ngay cả nơi nhỏ như vậy trước đó đều suy nghĩ chu đáo, hiển nhiên hắn là người khá quan tâm lại thủ lễ.

Nàng vốn nghĩ, vị hôn phu của sư muội nàng Hoa Thần An đã là nam tử hán thể gian ít có, không ngờ được, nàng lại gặp được một nam tử càng thêm xuất sắc...

Trong đầu hiện lên rất rõ gương mặt tuấn mỹ tiêu sái kia của Hoàng Phủ Đình Ngạn, làm cho môi Lãnh Hương Nhi cong lên một nụ cười xinh đẹp, mà nàng bỗng nhiên nghĩ đến mấy ngày trước, hắn vì che giấu nàng đang trúng độc còn bị người khác đuổi giết, đã gọi nàng là “Nương tử”.

Nhớ lại giọng hắn lúc ấy nói hai từ “Nương tử”, còn nhớ đến khi bị hắn ôm vào trong lòng ngực, phần cảm giác an toàn ấm áp khó nói thành lời kia, trong lòng Lãnh Hương Nhi liền dâng lên từng trận xôn xao.

Nàng lấy tay vỗ nhẹ nhè ngực, cảm giác được tim đập rất nhanh, mãnh liệt mà nhảy lên, cảm xúc mãnh liệt nào đó tràn đầy cả ngực, dường như sẽ tràn ra.

Mặc dù trước đây nàng chưa từng vì bất kì kẻ nào mà nảy sinh cảm giác như vậy, thế nhưng nàng không ngu ngốc, nàng rất rõ chính mình đến tột cùng là làm sao.

Mấy tháng trước, lúc sư muội Thượng Quan Như Vũ rơi vào bế tình, nàng còn từng giễu cợt sư muội, không thể ngờ được khi bản thân cũng vì một gã nam tử mà rối loạn tiếng lòng.

Chẳng qua, so với hoàn cảnh của sư muội và vị hôn phu cha mẹ hai bên đều đã mất, nàng cùng Hoàng Phủ Đình Ngạn nhưng là dường như khác nhau một trời một vực. Dù Hoàng Phủ Đình Ngạn vẫn không theo chân cha hắn làm võ tướng, nhưng “Con trai tướng quân” cũng không thể xóa bỏ thân phận này.

Hắn gia thế hiển hách lại tuấn mỹ tiêu sái, tại Kinh Thành hẳn là như chúng tinh cùng nguyệt*, bên người rất nhiều thiên kim khuê tú xuất thân cao quý vây quanh, mà chỉ có nữ tử chiều chuộng, mới xứng đôi với xuất sắc bất phàm như hắn ?

*Chúng tinh cùng nguyệt : rất nhiều ngôi sao tụ tập bao quanh mặt trăng. So sánh mọi người yêu mến một người, hoặc nhiều vật xoay quanh một vật. Giống “Chúng tinh toàn nguyệt”

Một cảm giác mất mát khó hiểu bắt đầu tuôn ra, bỗng dưng xua tan tình cảm ban đầu nhận nhạo trong lòng.

Lãnh Hương Nhi cảm thấy được bản thân giống như bị người hung hăng hắt chậu nước lạnh, cảm xúc lo lắng lẫn nức nở lại quẩn lấy lòng của nàng.

Nàng nằm trên giường, lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ được, thật vất vả buộc chính mình đừng suy đoán hắc ở Kinh Thành có hay không trong lòng đã có cô nương ngưỡng mộ, rồi lại nhin không được lúc này hắc sẽ ở đâu ?

“Ai, tiếp tục thế này, chỉ sợ cả đêm cũng không ngủ được.” Nàng thở dài thật sâu.

Nếu đợi ở trong phòng chỉ lại càng không ngừng nghĩ ngợi lung tung, vậy đơn giản đi ra ngoài hít thở không khí đi !

Bóng đêm vẫn cứ trầm lắng, mọi người trong khách điếm đều đã đi vào giấc ngủ. Nhưng Lãnh Hương Nhi cũng không nghĩ sẽ đến đình viện, để tránh gặp người khách khác, chỉ thêm phức tạp.

Nhưng..... Không đến đình viện, nên đến nơi nào đây ?

Lãnh Hương Nhi suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ đến sư muội Thượng Quan Như Vũ cùng vị hôn phu của nàng Hoa Thân An vẫn nói chuyện yêu đương ở trên nóc nhà, kia thật là nơi không dễ bị người khác quấy rầy.

“Lên nóc nhà vậy !” Sau khi hạ quyết tâm, Lãnh Hương Nhi thi triển khinh công, nhẹ nhàng không tiếng động mà ở trên nóc nhà của khách điếm.

Vốn tưởng rằng ở nơi này có thể yên tĩnh một mình, không ngờ được lại thấy “Thủ phạm” quấy nhiễu lòng của nàng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn đang nằm trên nóc nhà nhìn lên bầu trời đêm, không biết đang suy nghĩ gì.

Ánh trăng bạc rơi xuống, giống như trên thân hình cao to rất anh tuấn của hắc một lớp ánh sáng cao quý, mà dáng vẻ của hắc tuy thoát nhìn tiêu sái tùy hứng, nhưng tràn ngập sức quyến rũ khó có thể nói thành lời, làm cho người khác tìm không khỏi đập thình thịch.....

Gần như bước chân của nàng bước trên nóc nhà, Hoàng Phủ Đình Ngạn liền phát hiện nàng đã đến.

Hắc quay đầu, lắng lắng mà nhìn nàng.

Dưới ánh trăng, da thịt trắng như tuyết của nàng tản ra ánh sáng rực rỡ như loại ngọc trong bảo khố, cả người hơn vài phần linh khí, xinh đẹp tựa như tiên tử hạ phàm, quyến rũ làm người khác luyến tiếc trong nháy mắt.

Trong không khí yên tĩnh, ánh mắt bọn họ quẩn lấy nhau, đáy mắt dường như chỉ còn lại sự tồn tại của hai người. Một lát sau, Hoàng Phủ Đình Ngạn mới mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc đó.

“Đã trễ thế này, sao còn không đi ngủ ?” Hắc mỉm cười hỏi, đồng thời cũng ngồi dậy.

“Thì..... nhất thời không ngủ được. Cho nên ra ngoài hít gió, hít thở không khí.” Lãnh Hương Nhi thay mình tìm cái cớ, cũng thi triển khinh công đến bên người hắc, nhin không được hỏi: “Hoàng Phủ công tử không phải định cả đêm ở tại nóc nhà chứ ?”

“Ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, dù thực sự ở nơi này nghĩ ngợi một đêm cũng không trở ngại gì.”

Giọng nói của hắc ung dung hài lòng, lại làm cho Lãnh Hương Nhi không khỏi chau mày.

“Gió đêm thổi cả đêm, nếu nhiễm phong hàn, vậy phải làm thế nào ?”

“Yên tâm đi ! Ta thân thể khỏe mạnh, không dễ nhiễm bệnh như vậy.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn một chút cũng không lo lắng, nhưng câu trả lời của hắc, làm cho Lãnh Hương Nhi mi tâm chau càng chặt hơn.

“Cho dù thân thể khỏe mạnh cường tráng thế nào, cũng không thể xem thường sơ ý nha ! Không may thật sự nhiễm phong hàn, điều đó có thể ảnh hưởng.”

Nghe giọng nói quan tâm của nàng, ngực Hoàng Phủ Đình Ngạn cảm giác được ấm áp, uất ức làm khoe miệng hần không khỏi gọi lên, mà dáng vẻ tươi cười tuần mỹ mê người kia làm ngực Lãnh Hương Nhi đập một trận thành thịch.

“Người..... Cười cái gì ?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy vinh hạnh.”

“Vinh hạnh ?” Lãnh Hương Nhi khó hiểu hỏi.

“Đúng vậy, có thể làm cho Lãnh cô nương quan tâm như thế, là vinh hạnh của tại hạ.” Hoàng Phủ Đình Ngạn tự đáy lòng mà nói.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Hương Nhi nóng lên, bỗng nhiên lo lắng bị con người đen thâm thúy của hần nhìn ra tâm sự tư mật (riêng tư + bí mật) của mình. Vội vàng lấp bắp nói: “Ta.... Đó là.... Dù sao người là bởi vì do ta, mới không thể ngủ ở trong phòng, đêm khuya vẫn dài, lại.... Nếu thực sự nhiễm phong hàn, ta đương nhiên sẽ lương tâm bất an nha !”

“Yên tâm, ta thật sự không có việc gì.” Hoàng Phủ Đình Ngạn lần nữa cam đoan, vả lại cười nói: “Nếu Lãnh cô nương cũng ngủ không được, hiếm thấy ánh trăng đêm nay đẹp như vậy, không bằng cùng nhau thưởng thức đi !”

Lãnh Hương Nhi nghe vậy, lúc này rồi cục mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy trời đêm tối đen như mực, trăng sáng trên cao lộ ra một vòng sáng tỏ, chấm nhỏ bốn phía tô điểm một chút, thoát nhìn thần bí, bao la mang theo vẻ lơ mơ.

Đáy mắt nàng chớp động tán thưởng ánh trăng, tự đáy lòng nói: “Thật sự rất đẹp mà ! Trước đây sư muội ta cùng vị hôn phu cả ngày ở nóc nhà ngắm trăng nói chuyện yêu đương, xem ra nơi này thực sự là không tồi.”

“Đúng vậy, không chỉ có ánh trăng đẹp, người còn đẹp hơn, không khí như vậy, quả thực rất dễ làm người khác ý loạn tình mê.” Hoàng Phủ Đình Ngạn chẳng qua thừa nhận lần nữa.

Tựa như giờ phút này, ánh mắt hần không có cách nào dừng lại lâu tại mảnh trời đêm xinh đẹp, không tự chủ mà lần nữa chuyển sang trên người nàng.

Vừa rồi khi hần một mình một người nằm ở nóc nhà, trong đầu thỉnh thoảng hiện lên bóng dáng của nàng.

Hơn hai mươi năm qua, hần chưa từng gặp qua cô nương giống nàng như vậy, ngoài trừ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt thế ra, nàng còn dũng cảm, độc lập, thông minh, thiện lương, nhiệt tâm.... Ưu điểm có rất nhiều không đếm được, mà mỗi khi hần hiểu nàng hơn một ít, càng cảm thấy nàng đặc biệt đến mê người.

Hần tự đáy lòng mà cảm thấy chính mình may mắn khi đến Giang Nam một chuyến, nếu không hần chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có cơ hội gặp một cô nương khiến kẻ khác động tâm như vậy.....

Lãnh Hương Nhi vốn chuyên tâm nhìn bầu trời đêm xinh đẹp, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của hần.

Nàng vừa quay đầu nhìn, cùng hần bốn mắt nhìn nhau, con người đen thâm thúy mà phát sáng kia của hần giống như có ma lực nào đó, không chỉ vững vàng thu hút ánh mắt nàng, cũng vững vàng chiếm lấy tâm trí của nàng.

Sóng mắt giao triền nhau, những tình cảm ẩn núp dưới đáy lòng kia lại lần nữa bắt đầu lộ ra, thậm chí thời khắc bầu không khí tốt đẹp lúc này thúc giục thay đổi tiếp theo, tình cảm mãnh liệt kia lại cuộn cuộn như thủy triều khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Lãnh Hương Nhi cảm giác được tâm chính mình tựa như đánh trống, một chút lại một chút mà thật mạnh va chạm vào ngực, trong cơ thể cũng giống như dâng lên một ngọn lửa, cảm giác nhiệt độ ấm áp kia từ ngực lan tràn ra, rất nhanh mà làm hai gò má của nàng nhuộm một chút khô nóng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hần, lòng nàng hỗn loạn, não cũng có chút hỗn loạn, mà một con chim bỗng nhiên từ bên tai kêu lên rồi bay vút doạ nàng một cú sốc, nàng nhất thời quên chính mình đang đứng ở nóc nhà bên cạnh, bước chân theo phản xạ mà lui từng bước, kết quả một bước trượt chân, thân hình nhỏ xinh ngã xuống phía dưới !

Dù rằng việc phát sinh ngoài ý muốn như thế, nhưng Lãnh Hương Nhi trong lòng kỳ thật không có quá mức kinh hoàng, bởi vì với khinh công của nàng, độ cao này căn bản không có trở ngại.

Nhưng mà, Hoàng Phủ Đình Ngạn trong chớp mắt dường như đạp lên khoảng không nơi nàng, liền theo phản xạ mà lập tức có động tác. Thân hình cao to của hắn nhảy đến phía trước, đúng lúc giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng, sử dụng lực kéo nàng trở lại nóc nhà.....

Chẳng qua, có lẽ là quá nóng vội, hắn nhất thời không dẫn đo tác dụng tốt, lực lại quá mạnh, kết quả đem cả người nàng hung hăng kéo vào trong lòng ngực chính mình.

Thân hình mềm mại êm ái của nàng chạm vào lòng ngực hắn, làm thân hình bọn họ mất cân bằng mà ngã trên mái ngói, Hoàng Phủ Đình Ngạn đành phải đưa tay quần quanh nàng, hai thân hình vì vậy mà gấu gao dán cùng một chỗ.

Không khí quá phần ám muội, khiến kẻ khác ý loạn tình mê.

Dù Hoàng Phủ Đình Ngạn có dòng xúc động nghĩ muốn như vậy tiếp tục ôm lấy nàng, nhưng hắn rất nhanh bị lý trí gọi trở về, buông tay thối lui từng bước.

“Thật có lỗi, cô nương không sao chứ?”

“Ta.... Ta không sao....” Lãnh Hương Nhi chậm rãi trả lời: Vừa nghĩ đến vừa rồi khi hai thân hình dán vào nhau, gò má xinh đẹp của nàng càng lúc càng nóng.

Nhìn thấy sợi tóc của nàng có chút hỗn loạn vì ngoài ý muốn vừa rồi, Hoàng Phủ Đình Ngạn vươn tay, nhẹ nhàng đem vài sợi tóc vén ra phía sau tai nàng.

Hành động ôn nhu như vậy, làm trên mặt Lãnh Hương Nhi càng ửng đỏ hơn, tim đập cũng càng mãnh liệt hơn.

Hoàng Phủ Đình Ngạn chớp mắt một cái cũng không mà nhìn chăm chú vào diện mạo xinh đẹp khuôn mặt ửng đỏ của nàng, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên môi của nàng, bỗng nhiên khát vọng muốn biết trên hai phiến môi đỏ ửng kia có mùi vị gì?

Ánh mắt hắn nóng rực, khiến Lãnh Hương Nhi cảm thấy miệng lưỡi có chút khô nóng, nàng theo phản xạ mà vươn cái lưỡi thơm tho trơn bóng ẩm ướt trên môi, mà hành động này khiến con ngươi đen của Hoàng Phủ Đình Ngạn càng thêm dày đặc ẩm ướt.

Hắn chậm rãi, chậm rãi tiến đến gần sát nàng, Lãnh Hương Nhi phát giác ý đồ của hắn, tuy khẩn trương mà hoảng hốt, nhưng rồi lại có một tia chờ mong.....

Hai người từ từ đến gần nhau, hơi thở gần gũi giao hoà nhau, khi môi hai người bọn họ gần như dán vào cùng một chỗ, giọng nói của phu nhân đánh mõ bỗng nhiên phá đám mà truyền đến, phá vỡ bầu không khí ý loạn tình mê này.

Bọn họ thoáng chốc cứng đờ, vội vàng mà tách ra, trên mặt đều có chút xấu hổ.

Lãnh Hương Nhi vì che giấu vẻ không được tự nhiên của mình, nhanh chóng thuận miệng hỏi: “Người thật sự định cả đêm ở trên nóc nhà ư?” Lời nói vừa mới nói ra, nàng hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình.

Vấn đề này vừa đề cập qua, thế nào lại thốt ra? Nhắc tới nhắc lại, ngay cả chính nàng cũng ngại dài dòng!

May mắn Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng không để ý, mở miệng nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không để bản thân bị nhiễm phong hàn. Nhưng thật ra hiện tại đêm cũng đã khuya, cô nương cũng nên trở về phòng đi ngủ, sáng mai chúng ta còn phải tiếp tục lên đường!”

Tuy rằng cùng nàng ở nóc nhà ngắm trăng trong bầu không khí tốt đẹp, nhưng chính là bởi vì bầu không khí quá mức tốt đẹp, hắn sợ bản thân lại kìm lòng không được mà làm ra những hành động vượt quá phép tắc.

“Uhm, vậy..... ta về phòng trước.” Lãnh Hương Nhi vẻ mặt đỏ bừng mà nói.

Tuy rằng nàng giờ phút này vẫn như cũ một chút buồn ngủ cũng không có, nhưng mà vừa rồi tình cảnh xấu hổ muốn chết kia, làm cho mặt nàng đỏ bừng tim đập nhanh thậm chí nghĩ trốn càng nhanh càng tốt.

Hoàng Phủ Đình Ngạn phía sau nhìn theo, Lãnh Hương Nhi khéo léo mà thi triển khinh công, quay trở lại trong phòng.

Nàng lần thứ hai nằm trên giường nhỏ, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh vừa rồi. Nếu không bị phu canh làm cắt ngang, bọn họ chắc chắn đã....

Nàng nhẹ nhàng mà nâng tay lên, đầu ngón tay non mềm đụng vào cánh hoa của mình, hồi tưởng lại thiếu chút nữa là đã cùng hắn hôn nhau, trong đầu không tự chủ được mà nhớ lại cảm giác vừa rồi là cái dạng gì, nghĩ đến khuôn mặt đỏ bừng tim đập nhanh của nàng, thật lâu mãi không kiềm chế được....

Khi Lãnh Hương Nhi ở trong phòng lẫn qua lộn lại, không thể ngủ được, Hoàng Phủ Đình Ngạn ở trên nóc nhà cũng không hề buồn ngủ.

Nhớ lại vừa rồi hắn thiếu chút nữa thì hôn môi nàng, tuy nói là không khí tốt đẹp tác động, thúc đẩy khát vọng âu yếm của hắn, nhưng mà trong lòng hắn rất rõ, cảm giác hắn đối với Lãnh Hương Nhi, không chỉ có thế nhưng trong khoảnh khắc ý loạn tình mê sâu sắc như vậy....

Hắn đối với nàng quả thật là động tâm, mà điều này cũng không làm hắn cảm thấy bất ngờ, dù sao cô nương xinh đẹp lại đặc biệt như nàng, nếu không động tâm cũng khó.

Theo phản ứng đỏ mặt thẹn thùng vừa rồi của nàng, vậy cũng là có tâm tư giống hắn chứ ?

Tưởng tượng như vậy, Hoàng Phủ Đình Ngạn con người đen không chỉ nóng cháy, thậm chí ngay cả trong lồng ngực cũng phảng phất một ngọn lửa ấm áp, việc kia làm cho hắn mặc dù nằm ở trên nóc nhà hưởng gió đêm lạnh như nước vào mùa hạ, cũng không cảm thấy chút cảm giác mát...

7. Chương 7: Chương 4.1

Sáng hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng ở khách điểm, Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi lên đường, tiếp tục hướng đến Kinh Thành mà đi.

Dọc theo đường đi, không khí có chút yên tĩnh.

Vì tránh cho xấu hổ, Lãnh Hương Nhi không nghĩ sẽ đề cập đến chuyện đêm qua, Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng không nói thêm nhưng trong lòng bọn họ đều rất rõ, giữa hai người có thay đổi nhỏ, hơn nữa mỗi khi tầm mắt bọn họ lơ đãng giao nhau, hắn lại đảo lộn nóng rực gấp bội, đôi mắt đẹp ẩn tình của nàng, trong mắt hai người rất rõ dường như giấu đi tình ý kia, làm cho bọn họ giống như ve sầu vui mừng nhìn lên bí mật bình thường nào đó của người khác, tâm tình bên trên đường đều hớn hở vô cùng.

Chẳng qua, sau khi bọn họ đi vào Mai Lâm trấn trước mặt, Lãnh Hương Nhi vẻ mặt rõ ràng trầm xuống.

Nếu nàng nhớ không sai, qua thị trấn Mai Lâm này, sẽ đến Mặc Dương Thành....

“Mặc Dương Thành” ba chữ này đối với nàng mà nói, là cấm kỵ không thể chạm vào sẽ không chạm vào, mà càng đến gần nơi kia, lòng của nàng theo đó cũng dâng lên một cảm giác kháng cự càng ngày càng mãnh liệt.

Nàng trầm mặc suy nghĩ lòng mi rũ xuống, cố gắng che giấu tâm tình rối rắm của mình, không nghĩ để Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn thấy đáy mắt nàng dần dần tụ lại vẻ lo lắng.

Cho dù đã là chuyện của mười bốn năm trước, nhưng kí ức không vui vẻ này, lại tựa như dấu ấn mà khắc sâu vào lòng của nàng.

Dù cho những năm gần đây, nàng cố sức không nhớ lại, như mang chuyện cũ này phủ đầy bụi ở một góc âm u nhất dưới đáy lòng không đụng vào được, nhưng không có nghĩa là nàng đã quên đi hoặc là cảm thấy nhẹ nhõm.

Nàng vẫn còn nhớ rõ, năm đó cha mẹ của nàng là như thế nào mà ghét bỏ nàng, chán ghét nàng, đem nàng trở thành đối tượng trút giận, động một tí là ra tay đánh người, lớn tiếng nhục mạ....

Hoàng Phủ Đình Ngạn ghim cương ngựa, quay đầu hỏi: “Làm sao vậy ? Có chỗ nào không khoẻ ư ?”

Không biết có phải hấn nhảy cảm quá không, hấn thế nào cảm giác nàng bỗng nhiên trở nên hậm hực không vui, như là cả người bao phủ một tâm trạng chán nản ?

“Không nha ! Không có gì.” Lãnh Hương Nhi khước miệng cong lên, mạnh mẽ xốc lại tinh thần, cố gắng ra dáng như không có việc gì.

Đang lúc khi bọn họ phải tiếp tục đi tới, đột nhiên thấy một nữ oa nhi ước chừng năm tuổi, đang đuổi theo một bóng cao su từ góc đường chạy ra.

Nữ oa nhi kia cột búi tóc rất đáng yêu, bộ dáng khiến người khác yêu thích, chẳng qua nàng không cẩn thận vấp phải hòn đá trên mặt đất, thân hình nhỏ nhắn ngã nhào trên mặt đất, đau đến khiến nàng gào khóc.

Lãnh Hương Nhi cả kinh, lập tức xoay người xuống ngựa, muốn đi đến nâng đỡ nhỏ kia dậy, Hoàng Phủ Đình Ngạn thấy thế cũng lập tức xuống ngựa đi theo, nhưng có hai bóng dáng động tác nhanh hơn so với bọn họ.

Một đôi vợ chồng trẻ từ một bên vọt đến. Trong đó người phụ nữ kia ôm lấy oa nhi không ngừng khóc. Trước lo lắng xem kỹ vết thương của oa nhi, lại gắt gao mà đem ôm con vào trong lòng ngực nhẹ giọng vỗ về.

“Đừng khóc, đừng khóc, nường đau lòng a !”

“Cho cha nhìn một cái.... Ai nha, tay cũng bị thương, rất đáng thương !” Nhìn thấy bộ dáng đôi vợ chồng kia đối với nữ oa nhi che chở bằng mọi cách, Lãnh Hương Nhi hoàn toàn không thể dời ánh mắt đi. Loại tình cảm yêu mến trên gương mặt bọn họ, còn có thương tiếc xuất phát từ đáy lòng kia, nàng đều chưa từng có qua.

Năm đó, đừng nói là khi nàng không cẩn thận té ngã cũng chưa từng có người dịu dàng mà vỗ về như thế.

Bọn họ đối với nàng chưa từng có an ủi, không có quan tâm, thứ có duy nhất chính là một âm thanh mắng chửi độc ác căm phẫn....

Lãnh Hương Nhi tâm hung hăng nắm chặt, mắt đẹp toát ra vẻ buồn phiền.

Chốc lát sau với sự dỗ dành của đôi vợ kia, nữ oa nhi cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười, bước nhỏ lần nữa bước đi.

Vốn nghĩ đến đứa bé ấy là muốn tìm kiếm bóng cao su lăn bên cạnh, không ngờ được nàng lại một đường hướng đến Lãnh Hương Nhi mà đi tới.

Nhìn nữ oa nhi kia lộ ra dáng vẻ tươi cười đáng yêu đối với chính mình, một mạch đã đi đến, Lãnh Hương Nhi tạm thời tỏ ra vẻ hạnh phúc, ngồi xổm xuống dưới, mà tiểu nữ oa vừa lúc nhào vào trong lòng ngực của nàng, hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy nàng, vui vẻ mà khanh khách cười không ngừng.

Hành động nhiệt tình của tiểu nữ oa nhi làm cho Lãnh Hương Nhi có chút thụ sủng nhược kinh (sủng ái mà lo sợ, được nhiều yêu yêu thương vừa mừng lại vừa lo), nàng cũng vương tay, nhẹ nhàng mà ôm lấy thân hình mảnh khảnh nhỏ nhắn này.

Đôi vợ chồng kia đã bước nhanh đến, vẻ mặt ấy náy nói: “Thật sự là ngại, đứa nhỏ này từng hẹn gặp lại đại tỷ tỷ xinh đẹp, nên mới thích quần lấy người quan trọng.”

“Không việc gì, có thể làm cho nữ oa nhi đáng yêu này thích là vinh hạnh của ta.” Lãnh Hương Nhi cười nói.

Vợ chồng nghe vậy cũng không nhìn được trên mặt nở nụ cười, lộ ra vẻ hài lòng.

Về mặt kia giống như có được nữ nhi bảo bối này là có được hạnh phúc quý giá nhất trên đời, khiến Lãnh Hương Nhi từ đáy lòng hâm mộ cô gái này.

“Nàng tên gọi là gì ?” Nàng mở miệng hỏi.

“Nàng gọi A Tuyết, tháng sau mới được năm tuổi.”

Năm tuổi ? Không phải là năm đó nàng bị cha mẹ bán đi sao ?

Lãnh Hương Nhi trong lòng kích động, nhưng nàng rất nhanh mà xóa bỏ tâm trạng không thoải mái kia, cười hỏi nữ oa nhi trong lòng.

“A Tuyết, ngươi thích đại tỷ tỷ sao ?”

A Tuyết nghe thấy có người gọi tên của nàng, không chỉ có cười đến càng vui vẻ. Hai bàn tay nhỏ bé còn kích động mà vuốt cánh tay kia a, động tác có chút lỗ mãng, chẳng những kéo vài sợi tóc của Lãnh Hương Nhi, mà còn không cẩn thận làm cổ nàng lộ ra một khối ngọc bội.

“Ai nha ! A Tuyết, đừng như vậy, con làm đau tỷ tỷ.” Người phụ nữ sợ nữ nhi đem khối ngọc bội kia chuẩn bị phá hư, chạy nhanh ấn tay đứa nhỏ bé trở về.

“Thật sự xin lỗi a, đứa nhỏ này hay đùa như thế.” Hai vợ chồng vội vàng áy náy nói.

“Không sao, hai vị đừng để trong lòng.” Lãnh Hương Nhi lắc đầu cười nói, trong lòng một chút cũng không để ý.

“Được rồi, A Tuyết, chúng ta nên trở về nhà rồi !”

Sau đó A Tuyết cười vẫy tay nói lời tạm biệt, tiếp tục làm nũng trong lòng ngực mẫu thân thấy cha giúp nàng nhất bóng cao su nhỏ lên, nàng lại vui vẻ mà khanh khách cười không ngừng.

Nhìn bóng dáng bọn họ một nhà ba người hạnh phúc, Lãnh Hương Nhi trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Năm đó, nàng cũng xấp xỉ tuổi A Tuyết, thế nhưng được đối đãi cũng giống như cách biệt một trời.....

Lãnh Hương Nhi không tiếng động thở dài, trong lòng cảm động tràn ngập một chút cũng không có.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thấy nàng chăm chú nhìn vào tiểu cô nương kia, hỏi: “Cô nương thích tiểu oa nhi à ?”

Lãnh Hương Nhi khéo miệng cong lên, tươi cười có chút cô đơn.

“Ta chỉ cảm thấy đứa nhỏ kia rất hạnh phúc, rất hạnh phúc, có cha mẹ như vậy yêu thương nàng, đau thay nàng, nàng thật sự là hạnh phúc vô cùng.”

Trong những năm gần đây, nàng cũng từng nghĩ phải về nhìn một cái, nhưng mà vừa nghĩ đến năm đó bọn họ đối với mình mắng chửi và chán ghét, nàng nhất thời mất đi dũng khí, rất sợ không may thật sự chạm mặt, nàng chỉ sợ trong mắt bọn họ tràn đầy chán ghét, mà không có một chút vui mừng.....

Nghe nàng liên tiếp dùng nhiều từ “Hạnh phúc”, Hoàng Phủ Đình Ngạn cảm thấy nao nao, đáy mắt nàng kiên cường mà dễ dàng thấy được vẻ cô đơn, hung hăng nhéo tâm của hắn.

Hắn nhận không được âm thầm đoán, nàng rốt cục đã có chuyện gì ?

Tất cả về nàng, hắn biết cũng không nhiều, trước mắt cũng chỉ biết nàng ở Tô Châu có sư phụ võ công cao cường, nhưng chưa từng nghe nàng nhắc tới cha mẹ của nàng.

Thep phản ứng hiện tại của nàng thấy được, hắn không kiềm được thầm đoán rằng cha mẹ của nàng phải chẳng sớm đã mất, nếu không như thế nào lại hâm mộ oa nhi kia có cha mẹ đau thay nàng yêu thương nàng chứ ?

Lãnh Hương Nhi nhìn lại đôi mắt tràn đầy sự quan tâm của hắn, âm thầm hít một hơi thật sâu, tinh thần cố gắng phấn khởi lại.

“Làm sao vậy ? Tại sao lại nhìn chăm chăm ta như vậy ?” Nàng tìm cách tươi cười hỏi.

Hoàng Phủ Đình Ngạn tuy rằng nhìn ra nàng cố ý giả vờ dường như không có việc gì, nhưng cũng không có vạch trần.

Nếu nàng không muốn nói đến chuyện cũ, hắn cũng không định hỏi tới, dù sao nếu nàng muốn nói cho hắn việc gì, tự nhiên sẽ chủ động mở miệng. Chẳng qua, đối với thói quen đem tâm sự giấu ở đáy lòng của nàng, một mình chịu đựng tất cả, hắn không khỏi cảm thấy có chút đau lòng.

“Đã đến giữa trưa, chúng ta không bằng ở nơi này tìm quán ăn đi ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn nói.

Hắn nghĩ thầm, ăn uống tốt một chút, tâm tình của nàng hắn là sẽ tốt hơn nhiều !

“Được, cũng nên dùng bữa.”

“Ta nhớ Mai Lâm trấn này tuy nhỏ, nhưng có rất nhiều quán cơm không tồi, món sở trường của đầu bếp quán bọn họ là thịt kho đầu sư tử, mùi vị rất ngon.” =.=

“Thật sự ? Vậy thật tốt quá, ta thích nhất là thịt kho đầu sư tử !” Lãnh Hương Nhi rất hào hứng, rất nhanh liền dời đi sự chú ý. Lần nữa đem chuyện cũ phiền muộn này kiềm nén dưới góc tận nơi sâu nhất đáy lòng.

“Đến đây đi, ta dẫn cô nương đi. Quán cơm kia chỉ cách mấy con phố, rất gần.”

“Được, đi thôi !” Lãnh Hương Nhi cười, nhanh chóng xoay người lên ngựa, đối với món ăn ngon ngập tràn sự chờ mong.

“Ta nói chính là nơi này.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn mang theo Lãnh Hương Nhi đi vào một quán cơm buôn bán hưng thịnh, vừa xuống ngựa, liền thoáng thấy một đôi nam nữ vợ chồng trung niên từ góc đường đi tới.

Bọn họ quần áo tả tơi, ở mép phố khúm núm mà ăn xin, vẻ nghèo túng gầy yếu kia, cả người bộ dáng bụi bặm, người khác nhìn thấy có chút không đành lòng.

Đôi vợ chồng kia phát hiện ánh mắt Hoàng Phủ Đình Ngạn dừng ở trên người bọn họ, lại thấy hắn quần áo gọn gàng, thoát nhìn chính là công tử nhà giàu, hai người mắt sáng lên, lập tức tiếp cận đến.

“Đại gia hảo tâm, tiểu thư, cho một ít bạc đi ?”

“Đúng vậy, chúng ta đã lâu không có ăn no nê, tội nghiệp thương hại chúng ta đi !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn thấy bọn họ quả thật rất đáng thương, liền lấy ra một chút bạc vụn cho bọn họ, mà khi hắn định mang Lãnh Hương Nhi tiến vào quán cơm, người đàn bà kia đột nhiên mở miệng gọi ——

“Chờ một chút ! Chờ một chút !”

“Làm sao vậy ? Còn có việc sao ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn mở miệng hỏi.

Người phụ nữ không trả lời hắn, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có nhìn hắn, hai mắt thẳng đến nhìn chằm chằm Lãnh Hương Nhi.

Nàng nhìn nhìn dung nhan Lãnh Hương Nhi, lại nhìn khối ngọc bội trước cổ kia của Lãnh Hương Nhi, đáy mắt chớp động không thể tin được.

“Người là..... Hương Nhi ?”

Nghe thấy người phụ nữ gọi thế, Lãnh Hương Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn lại nàng.

Một cảm giác quen thuộc khó có thể thành lời nẩy lên trong lòng, còn không kịp ngẫm lại, người phụ nữ kia liền hô: “Hương Nhi, người không nhận ra chúng ta sao ? Ta là nương người, hắn là cha người nha !”

Bọn họ là cha và nương của nàng ?

Lãnh Hương Nhi như bị sét đánh, đầu óc tổng rối.

Nàng cứng ngắc nhìn đôi vợ chồng trước mắt này, hai gương mặt già nua gầy yếu kia từng chút cùng dung mạo trong trí nhớ chồng chéo cùng một chỗ.

Thật là bọn họ !

Hơn mười năm không gặp, bọn họ thoát nhìn tuổi so với thực tế còn già hơn, trông tuy tuy rất nhiều, dễ thấy được mười mấy năm qua vô cùng không tốt.

Lãnh Hương Nhi tâm tình kích động không thôi, nhìn thấy bộ dạng bọn họ hiện giờ nghèo túng chán nản, nhưng nàng cố gắng nhớ lại năm đó sau khi bọn họ bán nàng, vui mừng cần mẫn mà nhìn tờ ngân phiếu trong tay, việc kia làm cho lòng nàng giống như bị người khác đào ra một cái động, vừa đau lại vừa khó chịu.

Nàng bày ra khuôn mặt lạnh nhạt cứng rắn nói: “Người nhận nhầm người, ta không có cha mẹ !”

Nghe thấy câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn có chút kinh ngạc.

Từ vẻ mặt khiếp sợ cứng nhắc của nàng cùng vẻ mặt kích động của đôi vợ chồng này xem ra, bọn họ hẳn là cha mẹ thực sự của nàng, nhưng nàng làm sao lại có phản ứng như thế ?

Bởi vì biết rõ nàng vốn thiện lương, tuyệt đối sẽ không bởi vì đôi vợ chồng khốn cùng và chán nản này sẽ không nguyện lòng nhìn nhận, hẳn thầm nghĩ, nhất định là có nguyên nhân quan trọng gì, mới có thể khiến nàng như thế !

Nghe thấy lời phủ nhận của nàng, Lãnh Nghĩa Uy cùng Tô Huỷ Vân vẻ mặt cứng đờ, thoáng nhìn nhau một cái.

Tô Huỷ Vân tiến lên, kích động cầm lấy tay Lãnh Hương Nhi, nói: “Hương Nhi, người thật là nữ nhi của ta, trên người người mang theo ngọc bội kỳ lân này, chính là mẫu thân năm đó giúp người đeo lên ! Ngọc bội này cũng đủ chứng minh người là nữ nhi của chúng ta, chúng ta là cha mẹ người nha !

Nghe Tô Huỷ Vân nhắc đến ngọc bội, Lãnh Hương Nhi không nhận được nhớ đến bọn họ ngày đó bán nàng đi đã xảy ra chuyện gì, chính là bọn họ chỉ trích đánh đập, nhục mạ, còn không để ý nàng khóc lóc cầu xin, thật là đem nàng bán đi, việc đó làm lòng nàng hung hăng bị nắm chặt lại, vẻ mặt cũng càng thêm cứng nhắc.

Nàng gạt tay Tô Huỷ Vân ra, lạnh lùng nói: “Từ năm đó, khi các người lấy hai trăm lượng bạc đem ta bán cho sư phụ, hơn nữa sau khi đã lập chứng từ, giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì.”

Một bên Hoàng Phủ Đình Ngạn kinh ngạc mà sửng sốt, trăm vạn cũng không đoán được sẽ nghe được lời nói như vậy.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ đến nàng lại có quá khứ như vậy, cuộc cùng lại bị cha mẹ thân sinh bán đi !

Hiện tại ngẫm lại, khó trách vừa rồi nàng lại hâm mộ nữ oa nhi A Tuyết được cha mẹ đau thay yêu thương, bởi vì đó là nàng chưa từng được hưởng thụ qua sự ôn nhu này a !

Có như thế phút chốc, hẳn thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà đem Lãnh Hương Nhi ôm vào trong lòng ngực, muốn thật nhẹ mà xoa dịu tổn thương trong lòng nàng.

Hắn tin rằng nhất định trong lòng nàng rất đau, rất khó chịu, nếu không vừa rồi sẽ không cô đơn như vậy, mà giờ phút này cũng sẽ không phản ứng như vậy.

8. Chương 8: Chương 4.2

“Hương Nhi, đừng như vậy.... cha mẹ sớm đã biết sai rồi, những năm gần đây, chúng ta không lúc nào là không hối hận nha.....” Tô Huỷ Vân nói xong, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt.

“Đúng vậy, Hương Nhi, là cha mẹ thực xin lỗi người....” Lãnh Nghĩa Uy cũng sầm hối theo.

“Hương Nhi, chúng ta đã biết sai rồi, không xin người có thể tha thứ, chỉ xin người có thể cho chúng ta một cơ hội bù đắp.” Tô Huỷ Vân nghẹn ngào nói: “Năm đó cha mẹ không có đối xử tốt với người, hiện giờ đã rơi vào bước đường cùng như thế, nhất định là lão thiên gia trừng phạt chúng ta, nhưng là nếu hiện tại chúng ta một nhà ba người gặp lại, đây chắc chắn cũng là an bài của lão thiên gia!”

“Đúng vậy, Hương Nhi, cha mẹ hiện tại nghèo túng, ngay cả gian phòng ở cũng không có, chỉ có thể ở trong ngôi miếu đồ nát ngoài thành. Chúng ta không dám hy vọng xa vời người tới cùng đoàn tụ với chúng ta, cũng không nhẫn tâm để người đi theo chúng ta cùng chịu khổ, nhưng ít nhất cả nhà chúng ta đã chia lìa hơn mười năm, cùng là máu mủ cũng nên nhận nhau, cha mẹ có thể quan tâm người, bù lại sự yêu thương chưa từng cho người a !” Lãnh Nghĩa Uy cũng khẩn cầu theo.

Bọn họ một tiếng hối hận, nghe quả thật là chân thành tha thiết như vậy, khiến Lãnh Hương Nhi lòng có chút dao động, nhưng nàng thật sự rất khó quên tất cả quá khứ.

Năm đó, bọn họ xem nàng là cái đinh trong mắt, oán hận căm ghét sự tồn tại của nàng, vì sao chuyện đã hơn mười năm lại đột nhiên thái độ thay đổi lớn như vậy, muốn cùng nàng nhìn nhận nhau, bù đắp lại nhân tình sự yêu thương nàng chưa từng có được ?

Nàng không biết..... Nàng thật sự không biết mình nên làm sao bây giờ ?

“Ta.... Ta phải suy nghĩ lại....” Lãnh Hương Nhi trốn tránh xoay người lên ngựa, quát một tiếng, ngựa lập tức hướng ngoại trần vụt chạy.

Hoàng Phủ Đình Ngạn không yên lòng, cũng lập tức nhảy lên lưng ngựa, một mạch đuổi theo.

Sau khi ra khỏi Mai Lâm trấn, Lãnh Hương Nhi vẫn một mạch nhanh như chớp mà giục ngựa chạy nhanh, giống như muốn mượn tâm trạng này phát tiết kích động quá độ trong lòng.

Ước chừng sau một nén nhang, nàng đi tới đỉnh núi, lúc này mới ghìm cương ngựa lại.

Nàng xoay người xuống ngựa, đứng lặng trên một khối đá lớn, ngẩng đầu nhìn phương xa.

Trước mắt là cảnh vật khá đẹp bao la, bốn phía một mảnh yên tĩnh, nhưng tâm tình nàng kịch liệt cuộn cuộn như thế nào cũng không yên tĩnh lại được.

Nhớ lại nhiều năm trước đây phút chốc toàn bộ đều bắt đầu hiện ra, những buồn bã kia, toàn bộ đau khổ, thoáng chốc như bài sơn đảo hải mà thổi quét đến, khiến nàng kích động ngay cả thân hình cũng run nhẹ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn rất nhanh cũng chạy tới, hần đứng lặng bên cạnh thân thể của nàng, lẳng lặng mà bồi nàng.

Lãnh Hương Nhi quay đầu nhìn hần liếc mắt một cái, cùng hần bốn mắt giao nhau.

Sự dịu dàng trên con người sáng ngời kia của hần, hốc mắt của nàng bỗng ảm Ứt, nàng đành phải vội vàng mà bày ra khuôn mặt khác, chỉ sợ trước mặt hần kiềm nén không khống chế được mà rơi lệ.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên mây bay nơi chân trời, tâm tình hỗn loạn không thôi.

Hiện tại, hần tất cả đều đã biết, biết nàng thuở nhỏ đã bị cha mẹ bán, biết nàng có cha mẹ như vậy, hần sẽ thấy nàng thế nào ? Trong lòng lại nghĩ thế nào ?

Sau một trận trầm mặc, Lãnh Hương Nhi mới từ từ mở miệng ——

“Hơn mười năm trước, ta mới năm tuổi, trước khi bị cha mẹ bán, hầu như không có một ngày không có một ngày không bị đánh chửi.... Tuy rằng năm đó chuyện ta nhớ không nhiều lắm, nhưng mà nhớ rất rõ chưa từng có một việc vui vẻ....”

Hoàng Phủ Đình Ngạn lẳng lặng mà nghe, tưởng tượng tuổi nhỏ nàng phải chịu đựng tất cả, ngực hần liền ra sức nắm chặt, thật sâu vì nàng cảm thấy đau lòng.

Lãnh Hương Nhi lại nói tiếp: “Ta còn nhớ rõ nương luôn trách ta hại cả đời nàng, nói năm đó nếu không phải bởi vì mang thai ta, nàng còn có thể tiếp tục làm thiên kim tiểu thư, còn nói nàng khi đó nên mạo hiểm nguy hiểm phá thai, cũng không nên sinh ra ta kẻ gây tai họa này, sao chối....”

Nàng dừng một chút, nắm chặt nắm tay tỏ ra bình thường nàng đang cố gắng kiềm chế cảm xúc, nhưng mà đôi mắt yếu ớt kia lại kiềm nén không được mà lộ ra nước mắt.

“Ngày đó.... Ta khóc cầu xin bọn họ không cần bán ta đi.... Tuy bọn họ luôn đánh ta, mắng ta, luôn xem ta là cái đinh trong mắt, nhưng với ta mà nói.... Bọn họ là chỗ dựa duy nhất trên đời này.... Nhưng mà..... Bọn họ căn bản không cần ta, một lòng nghĩ phải bán ta đi, kiếm được một chút bạc chi tiêu....” Nàng nghẹn ngào nói xong, nước mắt đã đầy hốc mắt.

Đột nhiên, nàng bị kéo vào trong lòng ngực rộng lớn ấm áp.

Hoàng Phủ Đình Ngạn từ phía sau gắt gao mà ôm nàng, muốn làm nàng ấm áp, muốn vuốt lên đau thương của nàng.

“Đã là quá khứ, cũng đã qua đi....” Hắn ở bên tai của nàng dịu dàng nói nhỏ.

Nghe giọng nói dịu dàng của hắn, Lãnh Hương Nhi tâm tình trái lại như vỡ òa. Nước mắt của nàng càng không ngừng rơi xuống, nước mắt kia như một hạt đậu lớn, làm thế nào cũng không dừng được.

Hoàng Phủ Đình Ngạn tuy không thấy nước mắt của nàng, nhưng từ thân hình run rẩy của nàng cùng âm thanh kiềm nén tiếng khóc nức nở, hắn biết nàng khóc, trong lòng càng thêm không muốn.

Hắn nhẹ nhàng đem thân thể nhớ nhẵn của nàng xoay lại, nhìn nàng nước mắt khắp mặt, đau lòng mà lấy tay giúp nàng lau đi nước mắt, nhưng nước mắt trong suốt vừa mới lau đi, lại lập tức rơi càng nhiều hơn.

Bộ dáng như tượng kia của nàng cố gắng muốn kiềm chế nước nhưng lại bất lực, hắn lần nữa lấy hai tay, đem nàng gắt gao ôm trong ngực.

“Hương Nhi.” Hắn buột miệng kêu to tên của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng chịu đựng lúc này không có người ngoài, có chuyện gì không vui ? Muốn khóc thì hãy khóc đi, thoải mái mà khóc một trận đi ! Ta sẽ ở nơi này cùng nàng.”

Hắn dịu dàng mà bao dung nói nhỏ, một đường phồng tuyến sau cùng trong lòng Lãnh Hương Nhi, nàng tâm tình sụp đổ mà ôm chặt lấy hắn, ở trong lòng ngực hắn lên tiếng khóc lớn.

Từ nhỏ, thái độ cha mẹ đối với nàng, khiến nàng biết khóc chỉ mang lại càng nhiều chửi mắng đánh đập, cho nên nàng khi còn nhỏ đã học cách kiềm chế cảm xúc, có thể không rơi nước mắt thì tuyệt đối không rơi nước mắt.

Mười mấy năm qua, số lần nàng khóc có thể đếm trên đầu ngón tay, nàng thậm chí đã từng hoài nghi bản thân có phải hay không vốn đã quên phải khóc như thế nào ?

Nhưng mà hiện tại cũng không biết tại sao, ánh mắt dịu dàng của hắn, lòng ngực ấm áp của hắn, khuấy động nơi yếu ớt nhất trong lòng nàng, làm cho nàng không khống chế được mà kích động khóc rống, giống như đem phiền muộn kiềm nén nhiều năm như vậy gộp lại, một hơi đều phát tiết ra hết.

Hoàng Phủ Đình Ngạn một bên lắng lắng nghe nàng khóc, một bên an ủi mà nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng, tùy ý để nàng khóc ướt vạt áo trước ngực hắn.

Qua hồi lâu, Lãnh Hương Nhi tâm tình rốt cục dần dần ổn định lại.

Vừa nghĩ đến bản thân lại giống như một đứa trẻ, gào khóc ở trong lòng ngực của hắn, khuôn mặt xinh đẹp của nàng không khỏi nóng lên, nhẹ nhàng mà lui ra.

Trán nàng buông xuống, xấu hổ nói: “Thực xin lỗi, ta luống cuống....”

“Đừng để ý, nàng đỡ hơn chưa ?”

“Ừm, ta tốt hơn nhiều. Yên tâm, ta không yếu đuối như vậy.” Lãnh Hương Nhi khoé miệng cong lên, cố gắng giơ lên một tia mỉm cười, không nghĩ để hắn lo lắng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn nàng, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng vì khóc mà sưng đỏ, vẻ mặt tươi cười lại gượng ép, nàng như vậy khiến người ta càng thêm lo lắng, càng muốn thật tốt mà che chở nàng.

“Hương Nhi, nàng không cần lúc nào cũng đem cảm xúc đè nén trong lòng, cũng không cần vì loại người này tự làm bản thân kiên cường, như vậy há lại tự làm khổ chính mình sao ?”

“Ta sớm đã quen, không có gì khổ hay không. Chỉ một mình, làm thế nào không kiên cường chứ ?” Lãnh Hương Nhi giọng nói lộ ra một tia chua xót.

Hoàng Phủ Đình Ngạn đau lòng vô cùng, con người đen tràn đầy thương tiếc cùng tình ý. “Nàng hiện tại không phải một mình, có ta bên cạnh nàng, ta vẫn sẽ ở cạnh nàng.”

Nghe xong lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi tim không khỏi đập một trận thành thịch.

Hắn thật sự sẽ ở cạnh nàng ? Nàng thật sự không hề lẻ loi ?

Hắn nói lời này.... Nghe như là hứa hẹn với nàng bằng lòng thiên trường địa cửu, nhưng đây rốt cuộc chỉ là lời an ủi hắn thuận miệng nói ra, hay là hứa hẹn chân thành xuất phát từ nội tâm ? Nàng thật sự có thể tin lời nói này không ?

“Người trong miệng “vẫn”..... Là bao lâu ?” Nàng nhin không được hỏi.

“Nàng muốn bao lâu, sẽ có bao lâu. Trừ phi nàng chê ta chướng mắt, ước gì ta không cần xuất hiện bên cạnh nàng.” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười khê trả lời, ánh mắt lại rất nghiêm túc.

Từ lúc gặp nàng, nhận biết với nàng càng lúc càng sâu, hắn liền động tâm đối với cô nương xinh đẹp lại độc đáo này, nếu có thể mãi mãi có nàng làm bạn, đây chính là chuyện vô cùng tốt đẹp !

Lãnh Hương Nhi nhìn con người đen thâm thúy chuyên tâm của hắn, trong lòng run động càng mãnh liệt.

Nếu như ta muốn cả đời, chàng cũng sẽ ở bên cạnh ta cả đời sao ? Nàng có một dòng xúc động nghĩ muốn hỏi như vậy, cũng không có dũng khí hỏi ra miệng.

Nàng thở sâu, buộc chính mình dùng giọng điệu hơi thoải mái hay trêu chọc đáp: “Hoàng Phủ công tử tuấn mỹ phi phàm, như thế nào sẽ có người cho rằng chướng mắt chứ ?”

“Đã như thế, vậy nàng đã nguyện ý để ta mãi mãi ở bên cạnh nàng ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn hỏi.

Mãi Mãi ?

Lãnh Hương Nhi không đoán được hắn lại trả lời như vậy, trống ngực thoáng chốc tiết tấu bị loạn nhịp, hai gò má cũng lộ ra đỏ ửng nhàn nhạt, trong nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thấy trên gò má xinh đẹp của nàng hiện lên vẻ xấu hổ, vẻ mặt có chút tuyệt hảo, con người đen không khỏi nổi lên cơn sóng ôn nhu, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa, bởi vì hắn biết hiện tại đối với nàng mà nói, lại có thêm việc phải cấp bách cần giải quyết.

“Nàng hiện tại có dự định gì không ? Cùng với cha nương nàng nhìn nhận nhau ư ?” Hắn hỏi.

Vấn đề này làm cho Lãnh Hương Nhi mảy lần nữa đành phải cuộn lại, trong lòng vẫn là một mảnh mờ mịt.

“Ta..... Ta cũng không biết..... Ta thậm chí không biết, bọn họ có phải thành tâm hay không.....”

Có lẽ, nàng nên đi trước xác định bọn họ rốt cuộc có phải hay không thật tâm hy vọng nàng quay về bên cạnh bọn họ, sau đó mới nghĩ bước tiếp theo.....

9. Chương 9: Chương 5.1

Đến cuối giờ Tuất (7-9 pm), trong Mai Lâm trấn dường như đã không còn người qua đường đi lại.

Trên ngã tư đường yên tĩnh vắng vẻ, một bóng dáng mảnh khảnh nhanh chóng hướng ngoại thành mà đi, một lát sau, một bóng dáng cao to khác cũng một mạch đuổi theo.

Lãnh Hương Nhi tìm đến ngôi miếu đồ nát ở ngoại thành kia trong miệng của cha mẹ, vừa nghĩ đến gần, bên cạnh bỗng nhiên có thêm một người.

Nàng ngạc nhiên nhìn Hoàng Phủ Đình Ngạn, mi tâm không khỏi chau lại.

“Người... Đến nơi này làm gì?”

“Ta lo lắng nàng một mình.” Hoàng Phủ Đình Ngạn nhẹ giọng đáp.

Giữa trưa hôm nay sau khi ở trên núi khóc lớn một trận, bọn họ liền xuống núi, sau đó ở quán cơm dùng bữa chiều, tìm gian khách điểm nghỉ ngơi.

Tuy nàng thực cố gắng tỏ ra vẻ không có biệc gì, nhưng hẳn có thể cảm giác được nàng chẳng qua là kiềm nén tâm tình của mình, việc đó khiến hẳn không khỏi lo lắng cho nàng, đồng thời cũng đoán xem nàng cuối cùng có dự định gì không?

Sau khi đêm đến, hẳn nghe thấy phòng kế bên truyền đến động tĩnh rất nhỏ, mở cửa sổ kiểm tra, chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh bay vút đi.

Hẳn biết là nàng, không cần nghĩ ngợi mà lập tức đi theo.

Nghe giọng nói hẳn phát ra sự quan tâm. Lãnh Hương Nhi cảm thấy uất ức, dọc trên đường đi về mặt căng thẳng cũng nhất thời nói lỏng không ít.

“Có gì đó rất yên tâm ? Khó khăn sao, ta còn có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ư ?” Nàng cố ý dùng giọng điệu nhẹ nhàng hỏi lại.

Hoàng Phủ Đình Ngạn lắc lắc đầu, nói: “Ta không phải sợ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà là sợ nàng lại thương tâm khổ sở. Ta không phải đã nói rồi sao ? Nàng đã không phải một mình, ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Lãnh Hương Nhi ngẩn ra, nhìn cặp người đen ám áp kia của hẳn, không khỏi nhớ đến trưa hôm nay hẳn ôm và an ủi, việc kia làm cho lòng của nàng bất ngờ dấy lên một trận rung động mãnh liệt.

Đã biết quá khứ của nàng, sau khi biết nàng có cha mẹ như vậy, thái độ hẳn đối với nàng, từ đầu đến cuối vẫn dịu dàng giống như lúc trước.

Chẳng lẽ hẳn thật sự không để ý ? Nàng thật sự có thể ôm hy vọng đối với cảm tình của bọn họ trong lúc đó sao ?

Lãnh Hương Nhi lòng có chút mâu thuẫn rối rắm, chỉ sợ ôm ấp chờ mong, cuối cùng hy vọng để rồi thất vọng, nàng lại chấp nhận không được đả kích và đau đớn mà tan nát cõi lòng...

“Nàng đến nơi này, là đã có dự định gì sao ?” Câu hỏi của Hoàng Phủ Đình Ngạn kéo suy nghĩ của Lãnh Hương Nhi, nàng khẽ cắn cánh môi, nói: “Thực ra..... Ta cũng không biết, chỉ là muốn trước tiên đến nhìn xem...”

“Ừh, vậy đi thôi, ta đi cùng nàng.”

Lãnh Hương Nhi gật gật đầu, cùng Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng nhau lặng lẽ lên đến ngôi miếu đổ nát ở ngoại thành.

Ánh trăng trong suốt xuyên thấu qua nửa cửa sổ bị phá hủy chiếu vào trong ngôi miếu đổ nát, mà Lãnh Nghĩa Uy cùng Tô Huỷ Vân đang ngồi gần ở cửa miếu, bàn về việc hôm nay gặp Lãnh Hương Nhi.

“A, người xem, nha đầu kia rốt cuộc có thể nhìn nhận chúng ta không ?” Tô Huỷ Vân hỏi.

“Ai biết ?” Lãnh Nghĩa Uy buông tay xuống. “Năm đó chúng ta đối với nó như vậy, nó rất có thể còn ghi hận trong lòng, nếu không nó ngay từ đầu cũng sẽ không phủ nhận. Chẳng qua..... nói như thế nào, chúng ta cũng là cha mẹ thân sinh của nó, nói không chừng nó vẫn phải nhìn nhận chúng ta.”

“Ta cũng cho rằng như vậy..... Hiện tại ngẫm lại, may mắn năm đó ta đem ngọc bội kỳ lân đeo trên người nó đã quên lấy xuống, nếu không cách biệt nhiều năm như vậy, cũng thật sự không nhận ra nó.”

“Còn nói !” Lãnh Nghĩa Uy liếc nàng một cái. “Người khi đó còn vì ngọc bội kia mà ảo não hơn nửa tháng, cả ngày oán giận mới bán nó hai trăm lượng, đã sinh ra cái lỗ vốn !”

“Ngọc bội kia giá trị ba, năm trăm lượng, chúng ta bán nó lại chỉ hai trăm lượng, chẳng lẽ còn không lỗ vốn sao ?” Tô Huỷ Vân trừng mắt xuống liếc trượng phu một cái, nhưng lập tức tâm tình tốt nói: “May mắn ông trời có mắt, lúc này dựa vào ngọc bội kia mà nhận ra nó, chúng ta cũng sắp có cơ hội trở mình rồi !”

Nghe thấy thanh âm vui mừng cần mẫn của nương, Lãnh Hương Nhi hơi hơi cứng đờ, mơ hồ cảm giác được bọn họ muốn cùng nàng nhìn nhận nhau, mục đích cũng không phải đơn giản như vậy.

“Đúng vậy !” Lãnh Nghĩa Uy hắc hắc cười nói: “Hôm nay như vậy xem ra, mấy năm nay nó đã sống rất tốt, nhất là vị công tử bên cạnh nó, thoát nhìn càng không phú thì quý nha !”

“Nói đúng nha.” Tô Huỷ Vân giọng điệu hưng phấn mà nói: “Cho nên ta nhìn lên gặp ngọc bội kia, mới vội vàng muốn nhìn nhận nó. Nếu vị công tử kia muốn lấy nó, vậy nên trước tiên cho chúng ta một sính kim lớn a !”

“Không chỉ sính kim, có con rể phú quý như vậy, chúng ta nửa đời sau sẽ không lo ăn uống, muốn cái gì có cái đó nha !”

“Đúng vậy, cho nên bắt luận như thế nào, chúng ta nhất định phải nghĩ cách làm cho nha đầu kia nhìn nhận chúng ta !”

Nghe xong những lời nói này, Lãnh hương Nhi chỉ cảm thấy tâm chính mình như bị đẩy vào bên trong hầm băng, nháy mắt lạnh thấu.

Hoá ra..... hoá ra bọn họ vốn không phải thật lòng muốn cùng nàng nhìn nhận nhau ! Bọn họ căn bản là không cần nàng, mà là nhìn trúng lợi ích mà nàng có thể mang đến cho bọn họ !

Trong lòng nàng lại đối với bọn họ vốn còn có một tia chờ mong, chờ mong bọn họ là thật tâm nhìn nhận nữ nhi này, nếu thật sự là như thế, như vậy có lẽ nàng sẽ không truy cứu tất cả quá khứ, nhưng mà hiện tại..... Tí kỳ vọng kia cũng tàn nhẫn bị đâm phá, mà tổn thương trong lòng cũng quá nặng, càng đau.

Nghe bọn họ tiếp tục không ngừng mà nói phải như thế nào lấy lợi ích từ trên người “Con rể”, Lãnh Hương Nhi cảm thấy vừa phần nộ lại hổ thẹn.

Nàng thậm chí không dám quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Đình Ngạn, chỉ sợ trên mặt hẳn nhìn thấy vẻ xem thường, khinh miệt....

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn một bên mặt nàng cứng nhắc, có thể cảm giác được nàng lại kiềm nén cảm xúc.

Nàng tối nay lại muốn tới nơi này, nói vậy trong lòng đối với cha mẹ nàng là mang theo chờ mong, kết quả lại nghe thấy cuộc đối thoại như vậy, bảo nàng làm sao có thể chịu đựng được ?

Hắn vươn tay, ôn nhu mà nắm đầu va nàng, để nàng hiểu được nàng cũng không cô đơn, ít nhất còn có hắn bên cạnh nàng.

Lãnh Hương Nhi mạnh mẽ xóc lại tinh thần, xoay người nói: “Được rồi, chúng ta cũng nên đi.”

Nhìn ra vẻ không muốn và lo lắng trên khuôn mặt tuần tú của hắn, nàng buộc bản thân gượng miệng lên, tìm cách tươi cười.

“Đừng lo lắng, ta tốt lắm. Thật ra tốt nhất là như vậy, ta cũng không cần phiền não nghĩ về vấn đề có nên cùng bọn họ nhìn nhận nhau không, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi ! Như vậy tốt lắm, thật sự tốt lắm !”

Thấy nàng lại miễn cưỡng tươi cười, còn không có ý bày ra bộ dáng thoải mái thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hoàng Phủ Đình Ngạn trong lòng rất không muốn.

Hắn muốn mở miệng nói gì đó, Lãnh Hương Nhi một chút cũng không suy nghĩ sẽ ở lại nơi này.

“Trời không còn sớm. Cũng nên trở về đi ngủ, chúng ta sáng sớm ngày mai tiếp tục lên đường !”

Sau khi nói xong, cũng không chờ Hoàng Phủ Đình Ngạn có bất luận trả lời gì, nàng liền tự mình thi triển khinh công rời đi.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn bóng dáng của nàng, nặng nề thở dài, lập tức cũng đi theo.

Bóng đêm càng sâu, đã là nửa đêm.

Hoàng Phủ Đình Ngạn không hề buồn ngủ, thậm chí ngay cả giường cũng chưa chạm đến. Hấn ở trong phòng thông thả bước đi, cẩn thận lưu ý động tĩnh phòng bên cạnh.

Từ khi trở về khách điểm, trông mọi thứ tựa như gió yên sóng lặng, nhưng..... Hấn chính là không yên lòng.

Vừa rồi bọn họ đều tự trở về phòng trước, nàng cười với hấn nói mình tốt lắm, muốn hấn không cần lo lắng, tươi cười trên mặt thoạt nhìn vui tươi rực rỡ, như là thật sự không có việc gì.

Nhưng, chính là bởi vì dáng vẻ tươi cười quá mức rực rỡ kia, ngược lại lộ ra vẻ kỳ lạ, làm cho hấn cảm thấy phải lo lắng.

Do dự hồi lâu, Hoàng Phủ Đình Ngạn quả là vẫn không yên lòng, đi đến bên ngoài phòng bên cạnh của Lãnh Hương Nhi.

Hấn lấy tay khẽ gõ gõ cửa, đợi trong chốc lát, nhưng không có một chút phản ứng.

Chẳng lẽ nàng đã ngủ rồi sao ?

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhíu mày, dù bóng đêm đã sâu, quả thật là lúc mọi người đang ở trong mộng đẹp, nhưng mà trực giác nói cho hấn, nàng hấn là còn chưa ngủ.

Nhưng ngay cả như vậy, hấn cũng thật sự bất tiện khi tự ý xông vào tắm phòng của cô nương, nếu nàng không muốn mở cửa, hấn cũng chỉ có thể trở về phòng tiếp tục nhớ nàng. [HV: Ôi.... cái nì là bệnh “tương tư” chẳng=)]

Đang lúc Hoàng Phủ Đình Ngạn định rời đi, cửa phòng lại mở.

“Làm sao vậy ? Có việc sao ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn nàng bày ra vẻ mặt cười khanh khách, chỉ thấy hai gò má của nàng ửng hồng, con ngươi đen sáng có chút mờ mịt, vả lại cả người còn tỏa ra một ít mùi rượu.

Hấn mày rậm càng nhíu chặt hơn, tình huống này càng tốt hơn so với hấn nghĩ.

“Nàng một mình uống rượu ?”

“Đúng vậy !” Lãnh Hương Nhi đã uống được bảy tám phần bình rượu, cười cười hỏi: “Trong phòng có có rất nhiều, không bằng cùng nhau uống một chén ?” Nàng đáp bước có chút không vững nên bước trở lại trong phòng, đến bên cạnh bàn, cầm bầu rượu lên thay bọn họ rót rượu vào chén.

Hoàng Phủ Đình Ngạn bước nhanh đến, đoạt lấy cái chén trong tay nàng.

“Đừng uống nữa, nàng đã say rồi.”

“Ta mới không có say, ít nhất còn chưa đủ say. A, vừa rồi tiểu nhị nói đây là rượu của “An Bình tửu trang”, khó có được rượu ngon như vậy, ta có thể nào không sẵn khoái mà uống chứ ? Huynh cũng mau thử xem, rượu của “An Bình tửu trang” này đúng là nồng đậm ngon miệng a !”

“Không cần.” Hấn hiện tại một chút cũng không có hứng thú uống rượu.

“Vì sao ? Huynh không nếm thử xem, làm sao biết nó có mùi vị thật ngon ?”

Lãnh Hương Nhi dùng một cái chén khác lại rót rượu vào chén uống, đầu nàng có chút choáng váng, mà đây đúng là kết quả nàng muốn —— Chỉ cần đem chính mình say khướt, sẽ không liên tục suy nghĩ về những người làm cho nàng thất vọng, không thể chịu thêm chuyện đau lòng !

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhíu mày, đơn giản trực tiếp đem cả bầu rượu cướp đi, toàn bộ hương ngoài cửa sổ ném đi.

“Rượu của tửu trang này, ta không cần uống cũng biết hương vị !”

“Vì sao ?” Lãnh Hương Nhi nói, thương tiếc mà nhìn bình rượu kia rất nhanh bị hấn ném ra ngoài.

“Bởi vì ta là lão bản của “An Bình tửu trang”.”

“A ?” Lãnh Hương Nhi kinh ngạc sửng sốt một lúc lâu, một lần nữa hoài nghi bản thân nghe lầm.

Lúc trước hẳn quả thật từng nói qua chính mình buôn bán ở Kinh Thành, nhưng cũng không nhắc đến chuyện của “An Bình tử trang”.

“Huynh thật là lão bản của “An Bình tử trang” thiên hạ lừng danh ?”

Thấy hắn gật gật đầu, trên mặt Lãnh Hương Nhi giơ lên một nụ cười tự giễu.

“Thật sự là rất giỏi nha ! Huynh không chỉ là con trai tướng quân, lại là lão bản của “An Bình tử trang”, ta thấy như vậy rất khó làm người đồng hành, khó trách..... Khó trách bọn họ lại đem suy nghĩ lệch lạc chuyển đến trên người huynh, lại muốn kiếm ưu đãi từ trên người huynh.....”

Trong mắt nàng tràn đầy tổn thương sâu sắc, Hoàng Phủ Đình Ngạn đau lòng cực kỳ.

“Hương Nhi.” Hắn lòng tràn đầy thương tiếc nói: “Không biết quý trọng nàng, bảo vệ nàng, là bọn họ không đúng, nàng đừng vì sai lầm của bọn họ mà tra tấn chính mình a !”

Vẻ mặt cùng giọng điệu của hắn lộ ra sự quan tâm mãnh liệt, thật sâu khuấy động tâm yếu ớt của Lãnh Hương Nhi.

Trong con mắt của nàng bỗng dưng lan tràn nước mắt, nhưng nàng rất nhanh mà trở lại, không nghĩ giống như ban ngày như vậy không khống chế được mà ở trước mặt hắn gào khóc.

“Huynh thật sự không cần lo lắng cho ta, ta không phải người yếu đuối như vậy, ta thật sự kiên cường.”

Nàng mặc dù tuyên bố như thế. Nhưng vẻ mặt cùng giọng điệu đều cứ nhắc nhở nhau.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thở dài ngụ ý, nói: “Ta biết nàng thực kiên cường, nhưng mà, nàng xác định bản thân bây giờ thật sự kiên cường, mà không phải là cậy mạnh ?”

Lãnh Hương Nhi cứng đờ, chặt vật mà bày ra khuôn mặt khác, lảng tránh ánh mắt dường như hiểu rõ tất cả kia của hắn.

“Thật sự kiên cường cũng được, chỉ là cậy mạnh cũng thế, lại có quan hệ gì ? Chỉ cần giả vờ thật lâu, nói không chừng sẽ biến thành kiên cường thật sự nha ! Nếu không..... Ta còn có thể làm thế nào?”

Có lẽ là uống quá nhiều rượu, rõ ràng nàng cố gắng nghĩ muốn kiềm nén, không muốn nhiều lời chút nào, lại khống chế không được miệng mình, thao thao bất tuyệt mà nói lên.

“Khi còn bé, tuy cha mẹ ba ngày hai người đánh chửi.... Nhưng mà trong lòng ta cũng không hận bọn họ, ta nghĩ.... Nhất định là do ta không tốt, phạm sai lầm, mới có thể như vậy... Cho nên ta cố gắng làm một đứa trẻ ngoan, không khóc không tranh cãi ầm ĩ, nghe lời bọn họ, hy vọng có thể được sự quan tâm của cha mẹ... Nhưng mà... Trong lòng ta hy vọng, một lần lại một lần nữa thất vọng...”

Nhắc tới chuyện cũ, làm cho Lãnh Hương Nhi tâm nén lại rồi rầm, nước mắt đã tràn đầy hốc mắt.

“Dù bọn họ đối xử với ta như vậy, ta lại vẫn... lại vẫn hy vọng một ngày nào đó có thể nhận được một cái ôm từ bọn họ, lừa ta gạt ta... Dù chỉ có một lần... Dù chỉ trong giây phút ngắn ngủi nháy mắt cũng được, nhưng mà lại... Sau này ta mới hiểu được —— loại sự tình này, chính là mọi việc không cần ôm ấp hy vọng, chỉ cần trong lòng không ôm hy vọng, sẽ không có thất vọng đau khổ...”

10. Chương 10: Chương 5.2

Khi nước mắt của nàng từ hốc mắt rơi xuống, Hoàng Phủ Đình Ngạn cầm tay nàng, đôi tay ấm áp kia, nháy mắt hâm ấm lòng Lãnh Hương Nhi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ thấy sự thương tiếc cùng không muốn trong mắt hắn.

“Hương Nhi, sau này bất luận nàng có nguyện vọng gì, ta đều nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp nàng thực hiện.” Hoàng Phủ Đình Ngạn chân thành nói.

Hắn hứa hẹn thật sâu lay động tâm Lân Hương Nhi, cũng ép ra rất nhiều nước mắt của nàng.

“Thật sao?”

“Đương nhiên.” Hắn nói xong, lấy tay vì nàng lau đi nước mắt.

“Vì cái gì... Lại đối với ta tốt như vậy? Khi nghe cha nường ta nói những lời đó... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ trong lòng huynh một chút cũng không cảm thấy xem thường chán ghét sao?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lệ của nàng, không chút do dự lắc đầu.

Không ai có thể lực chọn xuất thân của chính mình, tuy rằng cha mẹ nàng tham lam ích kỷ như thế, nhưng hắn biết nàng hoàn toàn không giống với bọn họ, vậy đã đủ.

“Bọn họ là bọn họ, nàng là nàng. Chẳng thán mà nói, ta thực sự cảm thấy may mắn năm đó họ bán nàng đi, bằng không nàng không biết còn chịu đựng không ít tổn thương.”

Lân Hương Nhi giật mình, trước đây nàng vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện năm đó bị cha mẹ thân sinh bán đi, chưa từng có suy nghĩ qua giống hắn như vậy.

Nhìn đôi mắt ôn nhu chuyên tâm kia của hắn, Lân Hương Nhi ngực như bị đốt nóng, nước mắt lần nữa đổ rào rào rơi xuống.

“Rõ là..... Ta trước kia không phải hay khóc như vậy..... Căn bản là không khóc....”

“Ta biết.” Hoàng Phủ Đình Ngạn dịu dàng nói: “Nhưng mà, ở trước mặt ta, nàng không cần kiềm nén cảm xúc, muốn khóc thì khóc đi !”

Lân Hương Nhi cảm động nhìn hắn, hai mắt đầm lệ che giấu không được tình ý.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhẹ nhàng vỗ về hai gò má nàng, ánh mắt theo nước mắt dừng lại trên môi của nàng, không khỏi nhớ đến lần trước thiếu chút nữa là đã hôn môi, mà lúc này, khát vọng đem đó lần nữa nảy lên trong lòng.

Hắn chậm rãi, chậm rãi đến gần, trước tiên ôn nhu hôn nước mắt của nàng, cuối cùng che trên môi của nàng.

Lần này không có phu canh ở giữa gây trở ngại làm mất vui, phiền môi hai người ôn tồn mà dán cùng một chỗ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhẹ nhàng mà hút lấy đôi môi đỏ mọng của nàng, cánh hoa kia khác xa so với tưởng tượng của hắn còn mềm mại hơn, làm tâm người ta lay động khao khát.

Lân Hương Nhi nhắm mắt lại, khẽ hút lấy hơi thở nóng rực cùng sự ôn nhu của hắn, làm cho suy nghĩ của nàng vốn hỗn loạn càng thêm mê loạn, tim như nóng lên, cả người gần như nhanh chóng tan ra thành thác nước.

Phiền môi hai người ôn tồn mà sát lẫn nhau, một lúc sau, Hoàng Phủ Đình Ngạn kiềm lòng không được mà đưa lưỡi thâm nhập vào trong miệng nàng, dây dưa cùng chiếc lưỡi thơm tho của nàng. Hắn ở trong miệng nàng lúc đó cũng nếm được hương vị của rượu, khiến hắn giống như cũng say theo.

Lúc này sau khi hôn môi triền miên say lòng người chấm dứt, Hoàng Phủ Đình Ngạn ôm giai nhân trong lòng, cảm giác ngực bị tình ý làm cho nóng cháy.

Lân Hương Nhi nhẹ nhàng thở hổn hển, con người mờ mịt, ý loạn tình mê, nhẹ nhàng đem khuôn mặt dán trên lòng ngực hắn. Nghe tiếng tim đập mạnh mẽ mà quy luật của hắn, nàng cảm nhận được một loại rung động kiên định trước nay chưa từng có được.

Phần rung động mãnh liệt trong lòng kia, làm cho nàng kiềm lòng không được mà vươn hai tay vòng quanh ôm lấy hắn, ôm thật sự chặt rất chặt, như là rất sợ không cẩn thận một cái, sẽ mất đi chỗ dựa ấm áp lúc này.

“Đừng đi..... Ở lại với ta....” Nàng nhẹ giọng lắm lắm.

Nàng không phải một mình, không bao giờ muốn một mình nữa !

Nhiều năm như vậy, nàng chính là cô đơn một mình, dù có sư phụ và sư muội bên cạnh, nhưng mà nàng, tâm lại luôn tĩnh mịch.....

Hoàng Phủ Đình Ngạn nghe xong lời nói thầm thì của nàng, suýt nữa đã gật đầu, nhưng lại có chút chần chừ....

Nàng xinh đẹp như thế, mê người như thế, mà vừa rồi hôn nhau triền miên ôn tồn kia, đã ở trong lòng hấn dấy lên một trận xôn xao mãnh liệt, muốn tiến thêm một bước ** rục rịch. Nếu tiếp tục ở lại, hấn thực sự sợ chính mình sẽ không kiềm lòng nổi mà đối với nàng càng vượt quá phép tắc.

Dù hấn biết rõ chính mình động lòng với nàng, cũng có ý muốn lấy nàng làm vợ, đem nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình, nhưng dù sao giờ phút này nàng đã mang theo men say, hấn không nghĩ làm tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

“Hương Nhi, như vậy chỉ sợ có chút không ổn....”

“Có cái gì không ổn ?” Lãnh Hương Nhi khó hiểu hỏi.

“Danh tiết của cô nương, dù sao cũng phải có chút cố kỵ.”

“Huynh đêm khuya đến phòng người ta, chẳng lẽ đối với danh tiết thì không ngại sao ?”

“Việc này....” Hoàng Phủ Đình Ngạn không biết phải làm thế nào.

Lãnh Hương Nhi ngẩng đầu, thấy ánh mắt khó xử của hấn.

Thoáng chốc, nàng giống như bị hắt chậu nước lạnh, lý trí cũng có chút thanh tỉnh.

Nàng rốt cuộc là đang làm cái gì ? Hấn là bởi vì không yên lòng, mới có ý tốt đến đây thăm hỏi, an ủi nàng, nhưng nàng không hiểu lại ỷ vào cảm giác say mong hấn ở lại, thậm chí còn không biết cảm thấy thẹn mà năn nỉ hấn ở lại bên cạnh nàng, cũng khó trách hấn lại cảm thấy khó xử như thế.

Một trận bối rối mãnh liệt khiến Lãnh Hương Nhi có chút xấu hổ vô cùng, không biết nên đối mặt với hấn thế nào mới tốt.

Nàng bỗng dưng buông tay, cũng đem Hoàng Phủ Đình Ngạn đẩy ra.

“Quên đi, coi như ta cái gì cũng chưa nói, huynh trở về phòng đi !”

Thấy hấn không có phản ứng gì, Lãnh Hương Nhi kích động vừa lời vừa kéo, muốn cố gắng đẩy hấn ra khỏi cửa phòng.

“Huynh đi nha ! Đi nhanh đi ! Ta không sao, vừa rồi ta chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, uống say nói bừa, huynh không cần cho là thật, đi nhanh đi !”

Tâm tình cùng phản ứng của nàng quá mức kích động, khiến Hoàng Phủ Đình Ngạn lo lắng vô cùng.

“Nàng cái dạng này, muốn ta đi như thế nào ?” Nếu hấn thật sự đi, để nàng lại một mình ở trong phòng đối mặt với tâm tình không khống chế được, hấn như thế nào lại yên tâm rời đi ?

“Như thế nào lại không thể đi ? Ta không có việc gì ! Nhiều năm như vậy, ta vẫn một mình sao ? Ta thật sự tốt..... Yên tâm..... Ta một mình sẽ tốt.....”

Lãnh Hương Nhi càng nói càng chua xót, xúc động muốn gào thét.

Nàng nghĩ đến cha mẹ thân sinh chính mình tham lam ích kỷ như thế, nghĩ đến bản thân xuất thân hèn mọn như thế, mà tất cả những việc này không thể chịu được đều ở trước mặt hấn bày ra tất cả..... Lòng nàng biết rất rõ, bản thân căn bản không xứng với người xuất thân cao quý như hấn !

Một khi đã như vậy, nàng cần gì phải lưu luyến sự dịu dàng kia của hấn, ôm lấy hấn..... Nàng không phải sớm đã học được không nên ôm hy vọng với bất kỳ chuyện gì sao ?

“Huynh đi ! Huynh đi! Ta không cần bất kỳ kẻ nào làm bạn, ta một mình là được !”

“Phanh” một tiếng, cửa phòng bị nặng nề mà đóng lại nhưng hấn lại còn ở bên trong.

Hoàng Phủ Đình Ngạn đem nàng ôm vào trong lòng ngực, hai tay gắt gao mà ôm thân hình mảnh khảnh của nàng. Lắm cho nàng hoa mắt choáng váng, đầu óc rơi vào một mảnh hỗn loạn.

“Đêm nay ta ở lại, ở lại cùng nàng.”

“Nhưng..... Nhưng mà huynh không phải vừa mới nói.....”

“Quên lời nói ngu xuẩn vừa rồi của ta đi !” Hoàng Phủ Đình Ngạn nói giọng điệu không hề có chút chần chừ hay do dự.

Giờ phút này nàng chính là cần hấn, hấn làm sao có thể rời đi ?

“Ta không phải vừa mới đáp ứng nàng sao ? Bất luận sau này nàng có nguyện vọng gì, ta đều nhất định sẽ đem hết toàn lực giúp nàng thực hiện.”

Hấn thà rằng chính mình phải cố gắng duy trì lý trí, phải chịu đựng ** dày vò, cũng không nguyện thấy nàng đau lòng khổ sở như thế.

Nhìn vẻ mặt thật sự ôn nhu kia của hấn. Lãnh Hương Nhi nước mắt lần nữa không nghe sai bảo mà rơi xuống, Hoàng Phủ Đình Ngạn lần nữa cúi đầu hôn đến nước mắt của nàng, cuối cùng, phiến môi của hai người lại tự nhiên như vậy mà dán vào nhau.

Hôn môi triển miên qua đi, Hoàng Phủ Đình Ngạn giọng điệu nghiêm túc nói: “Hương Nhi, đừng nói nàng chỉ có một mình nữa, biết không ? Nàng còn có ta, chỉ cần khi nàng cần ta, ta sẽ ở bên cạnh nàng, chỉ cần nàng có nguyện vọng gì, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng hoàn thành.”

Tình cảm chân thành thân thiết trong lời nói này, làm cho Lãnh Hương Nhi cảm động vạn phần.

Nước mắt như hạt đậu của nàng không kiềm được rơi không ngừng, nhưng cùng với thương tâm đau khổ vừa rồi hoàn toàn khác nhau, lúc này nàng rơi xuống, là nước mắt cảm động.

Nhiều năm như vậy, nàng chưa từng được người khác dốc lòng che chở, nhận được sự yêu mến, muốn nàng làm sao có thể không cảm động ? Cho dù nàng luôn luôn không phải người hay khóc, cũng không cho phép nước mắt vỡ òa.

Giờ phút này, nàng không muốn nghĩ lại vấn đề cái gì xứng với không xứng. Mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất tại khoảnh khắc này, để nàng hưởng thụ sự quan tâm cùng che chở này đi !

Ở trong lòng ngực Hoàng Phủ Đình Ngạn, Lãnh Hương Nhi khóc suốt mướt, mà hấn từ đầu đến cuối vẫn dịu dàng ôm lấy nàng, ở bên tai của nàng khẽ nói lời an ủi.

A, a, cuối cùng nàng khóc đến mệt mỏi, ngủ ở trong lòng ngực của hấn.

Hoàng Phủ Đình Ngạn cúi đầu nhìn giai nhân ngủ say trong lòng ngực, trên hai gò má của nàng loang lổ nước mắt, cho dù ngủ nhưng mi tâm vẫn chau lại, khiến người khác không đành lòng.

Hấn muốn che chở nàng thật tốt, yêu thương nàng, để nàng không bao giờ chịu đựng thương tâm cùng khổ sở.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thương tiếc mà khẽ hôn lên sợi tóc của nàng, sau khi đem nàng ôm đến bên giường đắp chăn cho nàng, ngồi ở bên giường nắm tay nàng.

Tuy nàng đã ngủ, nhưng nếu hấn đã đồng ý đêm nay ở lại bên cạnh nàng, vậy hấn sẽ không rời đi, nếu nàng nửa đêm tỉnh dậy, cũng có thể vừa mở mắt sẽ thấy.

11. Chương 11: Chương 6.1

Sáng hôm sau, sắc trời sáng rực.

Từng cơn đau đầu phiền não, làm cho Lãnh Hương Nhi tỉnh lại. Nàng khó chịu nhẹ nhàng lên tiếng, yếu ớt mở mắt ra, thái dương truyền đến đau đớn làm nàng không khỏi chau mày lại để tâm.

Nàng lim dim mở đôi mắt, xoay chuyển ánh mắt, ghé vào mép giường, Hoàng Phủ Đình Ngạn đang trầm lắng ngủ.

Trí nhớ hỗn độn nháy mắt trở nên thanh tĩnh, nhớ tới chuyện đêm qua, mặc dù không phải từng chi tiết cũng một rõ hai ràng, thế nhưng nàng nhớ rõ không chút nào không có quên.

Nàng còn nhớ rõ, hắc bằng lòng hứa hẹn với nàng, hứa hẹn bất luận tương lai nàng có tâm nguyện gì, hắc nhất định đem hết khả năng vì nàng đạt được.

Nàng cũng nhớ rõ, nụ hôn dịu dàng của hắc, bờ môi cùng hơi thở nóng rực như lửa kia hút lấy, làm cho nàng cả người tựa như hoá thành một vũng nước, cả người mềm yếu say mê vì hắc.

Nàng càng nhớ rõ, hắc cuối cùng quyết định ở lại bên cạnh nàng. Mà nàng kích động ngã vào trong lòng ngực hắc khóc lớn...

Những cảnh tượng kia, tỉnh dậy nhớ lại không khỏi khiến mặt nàng ửng hồng tim đập nhanh không ngớt, làm khổ sở cùng mất mát vốn vì cha mẹ nàng đều bị xua tan, tất cả đều trở thành cảm động và nhu tình (tình cảm dịu dàng).

Chẳng qua, đáy lòng tuy rằng hiện lên ngọt ngào nho nhỏ, lý trí lại hắt nàng một chậu nước lạnh, tàn khốc mà nhắc nhở nàng đừng quên đối mặt với một sự thật.

Hắc không chỉ là con trai tướng quân địa vị cao quý, hắc còn là đại tửu thương tiếng tăm lẫy lừng, mà nàng ư ? Bất quá chỉ là cô nương bình thường, còn có song thân tham lam ích kỷ, sao xứng đôi với hắc chứ ?

Mặc dù nàng cảm giác được, hắc đối với nàng là tình chân ý thiết (tình cảm chân thật), vả lại hắc cũng hứa hẹn bất kể nàng có nguyện vọng gì, đều phải đem hết toàn lực vì nàng thực hiện, nhưng..... nàng có thể nào hy vọng có được hạnh phúc xa vời như thế?

Hắc xuất sắc bất phàm, đáng giá rất tốt, có nhiều cô nương xứng đôi với hắc, nàng tốt nhất vẫn là đừng hy vọng xa vời loại hạnh phúc vĩnh viễn không có khả năng thuộc về nàng.

Mấy ngày trước đây. Hắc đối tốt với nàng, ôn nhu cùng quan tâm với nàng, nàng mãi mãi ghi tạc trong lòng, mãi mãi nhớ rõ bản thân từng được một nam tử xuất sắc như thế để ở trong lòng.

Không nghĩ đến báo đáp của nàng, có thể làm vì hắc, có lẽ cũng chỉ có thể giúp hắc sớm một chút nhận rõ sự thật.

Phải đau lòng, phải khổ sở, một mình nàng chịu đựng là được rồi, sớm một chút để hắc nhận rõ sự thật, cũng tránh cho cả hai sau này càng lúng càng sâu mới bị buộc phải tách ra, vậy chẳng phải là càng thêm đau khổ ?

Lãnh Hương Nhi thở sâu, đè nén sầu não trong lòng. Thấy hắc còn đang ngủ, nàng cảm áo khoác, nghĩ muốn giúp hắc khoác lên.

Nhưng mà, khi quần áo vừa mới phủ lên trên thân hình Hoàng Phủ Đình Ngạn, hắc lập tức tỉnh dậy.

Vừa nhìn thấy nàng, hắc mở miệng hỏi: “Nàng có khoẻ không ? Có phải đau đầu không ?” Hắc cũng không quên đêm qua nàng một mình uống không ít rượu say.

“Ta không sao, rất khoẻ.” Lãnh Hương Nhi nghĩ phải giả vờ mạnh mẽ tựa như không có việc gì, nhưng cơn đau buốt từ thái dương khiến nàng không tự chủ được mà mi tâm cuộn lại.

“Đừng giả vờ, ta giúp nàng bảo tiểu nhị chuẩn bị một ít trà giải rượu!”

Lãnh Hương Nhi nhìn hắc, muốn nói lại thôi, mà phản ứng của nàng làm Hoàng Phủ Đình Ngạn càng lo lắng thêm.

“Làm sao vậy ? Có phải thật sự rất khó chịu không ?”

Hắn đứng dậy tiến lên, vốn định khẽ vuốt mặt của nàng, nhưng tay còn chưa chạm vào hai gò má của nàng, nàng liền đột ngột lui một bước lớn, kiên quyết tránh ra.

“Ta.....” Lãnh Hương Nhi chần chừ một lát, giọng nói cứng nhắc mới nói: “Huynh nên..... Đừng đối tốt với ta như vậy nữa !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhăn mày rậm lại, trong lòng nghi hoặc càng sâu.

“Tại sao ?”

“Việc này còn cần phải sao ? Chúng ta chẳng qua chỉ là..... tiện đường cùng đi thôi. Sau khi đến Kinh Thành, mỗi người sẽ đi một ngã, huynh tiếp tục làm nhà giàu quý tộc của huynh, còn ta..... Giữa chúng ta khác biệt quá lớn, rất lớn, sau cùng là không có khả năng ở cùng một chỗ, một khi đã như vậy, hà tất gì phải thế ?” Lãnh Hương Nhi cố nén đau lòng nói, hy vọng có thể làm hắn sớm một chút nhìn rõ sự thật.

Hoàng Phủ Đình Ngạn hơi hơi sửng sốt, lúc sau hiểu được bản khoản trong lòng nàng, hắn khẽ thở dài, thật không biết nên làm thế nào để có được nàng.

“Ai nói không có khả năng ?” Hắn hỏi lại.

Nếu hắn may mắn có thể gặp được cô nương khiến mình động tâm vạn phần như vậy, nếu hắn còn để nàng bên cạnh tự mình rời đi, vậy hắn chính là thiên hạ đệ nhất ngốc tử. Lãnh Hương Nhi kinh ngạc nhìn hắn, không hiểu nàng đã nói rõ như vậy, hắn vì cái gì còn hỏi như vậy ? Hơn nữa, ánh mắt chuyên tâm nóng bỏng của hắn, làm suy nghĩ của nàng có chút hỗn loạn.

“Huynh..... Ta..... Nhưng mà..... Chúng ta.....”

Hoàng Phủ Đình Ngạn đi đến bên cạnh nàng, Lãnh Hương Nhi vội vàng bày ra khuôn mặt khác, lảng tránh ánh mắt khiến lòng nàng rối loạn, nhưng hắn lại lấy tay đem khuôn mặt của nàng quay trở về, nàng không được trốn tránh.

Hắn nhẹ nhàng xoa nhẹ hai gò má non mềm, thậm chí còn dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt phẳng đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng của nàng.

Hành động ôn nhu lại kích tình này, làm Lãnh Hương Nhi một trận đỏ mặt tim đập, cũng không nhịn được nhớ đến nụ hôn đêm qua làm nàng tâm đạng thần trí .

“Ở trong lòng nàng, ta là Đấng Đồi Tử hạ lưu tùy tiện cột nhả cô nương sao ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn hỏi.

“Đương nhiên không phải —— “

Lãnh Hương Nhi lời còn chưa nói xong, liền bị nụ hôn của hắn đánh gãy.

Chờ hắn trở lại, nàng liền vội vàng làm rõ: “Ta cho tới bây giờ đều không nghĩ như vậy !”

Hắn không phải loại lỗ mãng, nam tử không chịu trách nhiệm ấy, nàng ngay từ đầu đã biết, nếu không cũng sẽ không đối với hắn cảm mến như vậy.

“Một khi đã như vậy, vậy tại sao nàng còn có loại hoài nghi này với ta ?”

“Ta chính là..... Ta chẳng qua là.....”

Hoàng Phủ Đình Ngạn không cho nàng cơ hội giải thích, lần nữa che môi nàng lại, mà nụ hôn lần này cùng với ban nãy hoàn toàn khác nhau, là một nụ hôn sâu mà nồng nhiệt.

Hắn dùng hành động thực tế làm cho nàng hiểu được, hắn đối với nàng động lòng thế nào.

Đợi nụ hôn lâu dài này kết thúc, Lãnh Hương Nhi sớm đã ý loạn tình mê gần như không còn suy nghĩ nào khác.

“Hương Nhi, nàng nên đối với ta cũng có tin tưởng một chút. Ta không phải sớm đã nói, ta sẽ ở bên cạnh nàng, đến khi nàng chê ta chướng mắt mới thôi ? Nếu không phải có tình ý với nàng cả đời gần bên nhau, ta thế nào lại bằng lòng hứa hẹn như vậy ? Nếu không phải sớm xác định là nàng, ta tuyệt đối sẽ không

cho phép bản thân làm ra hành động vượt quá phép tắc như vậy, càng đừng nói tới hôm qua còn ở lại cùng nàng.”

Hai mắt Lãnh Hương Nhi hiện lên nước mắt cảm động,, nức nở nói: “Ta biết chàng không phải, nhưng mà.... Nhưng mà giữa chúng ta.....”

“Hương Nhi, nàng lo lắng điều này, ta căn bản một chút cũng không để ý ! Còn nhớ lời ta đã nói không ? Không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, mà cha nương nàng đời này làm một việc đúng đắn nhất, chính là đem nàng bán cho sư phụ nàng, bởi vì nếu không phải như thế, hiện giờ nàng có thể còn chịu đủ mọi lời mắng chửi đánh đập nhục mạ qua ngày, ta lại làm sao có cơ hội có thể gặp nàng ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn chớp mắt cũng không mà chăm chú nhìn đôi mắt của Lãnh Hương Nhi, để nàng có thể thật rõ nhìn thấy tình ý thật sự trong mắt hắn.

“Cũng tương tự, ta cũng không có cách nào lựa chọn xuất thân của ta, nhưng mà ta có thể nói với nàng, mặc dù cha ta là tướng quân, nhưng tính tình ông ấy giản dị, căn bản không quan tâm vấn đề môn đăng hộ đối, nương ta năm đó thậm chí chẳng qua chỉ là một nha hoàn bên cạnh tổ mẫu ta (bà nội).”

“Thật sự ?” Lãnh Hương Nhi kinh ngạc vô cùng.

“Đương nhiên là thật, ta làm sao có thể gạt nàng ? Cho nên nàng hiện tại hẳn là đã rõ, những phiền não cùng lo lắng lúc trước của nàng, tất cả đều là dư thừa.”

Nghe xong lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi từ đáy lòng nảy lên một trận vui mừng như điên, đôi mắt đẹp cũng hiện lên giọt nước mắt thư thái, rối rắm do dự cùng kiêng dè trước kia, thoáng chốc đều tan thành mây khói.

Nàng vui sướng nhìn hắn, nghiêm túc gật gật đầu.

Hoàng Phủ Đình Ngạn gờ khoé miệng lên thưởng cho nàng một nụ hôn khẽ.

“Được rồi, ta đi dặn tiểu nhị đem lên trà giải rượu, nàng đừng suy nghĩ miên man nữa, biết không ?” Thấy nàng gật gật đầu, hắn mới xoay người rời đi.

Lãnh Hương Nhi một mình chờ ở trong phòng, nhớ lại những lời nói vừa rồi của hắn, ngọt ngào cùng vui sướng liền tựa như thủy triều ** dâng lên trong lòng, làm trên mặt của nàng tràn đầy ý cười.

Thật tốt quá ! Thì ra giữa bọn họ, căn bản không có vấn đề gì tồn tại, thì ra tất cả đều do nàng lo sợ không đâu, hiện tại nàng có thể cứ việc mở rộng tâm tư !

Hắn nói đúng, không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, cho dù có cha mẹ không chịu được như thế, nhưng nếu bọn họ hơn mười năm trước cũng đã cùng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, nàng cần gì phải bị chuyện cũ trói buộc lòng nàng ?

Lãnh Hương Nhi thở sâu, trên mặt lộ ra nụ cười rực rỡ phát ra từ nội tâm, cũng may rốt cục lại tìm về sự vui tươi tự tin của mình, dù sao bị thương và rối rắm thật sự không thích hợp với nàng nha !

Trước khi rời khỏi Mai Lâm trấn, Lãnh Hương Nhi lặng lẽ tìm người uỷ thác mang ngọc bội kỳ lân kia chuyển cho cha mẹ, xem như cùng quá khứ hoàn toàn kết thúc.

Quái lạ, sau khi tháo ngọc bội xuống, nàng từ đáy lòng cảm thấy thoải mái vui mừng, có dũng khí lấy được cuộc sống vui sướng mới.

Nàng biết từ nay về sau, bản thân sẽ không lại một mình lặng lẽ cảm thấy hối tiếc, bởi vì Hoàng Phủ Đình Ngạn nói không sai, nàng thật sự không cần lấy sai lầm không thuộc về nàng tra tấn chính mình.

Nàng hiện tại, lần nữa lấy lại sự độc lập, dũng cảm và kiên cường, vả lại bên người còn có nam tử cùng mình lương tình tương duyệt*, thật tốt đẹp !

*Lương tình tương duyệt: hình dung hai bên đối với nhau đều có cảm tình, từ trái nghĩa “Nhất sương tình nguyện.”

Lãnh Hương Nhi tâm tình vô cùng vui sướng, khoé mắt chân mày đều không giấu được ý cười.

Khi bọn họ sóng vai cười ngựa rời khỏi Mai Lâm trấn, Lãnh Hương Nhi tâm tình tốt định lần nữa đề nghị cùng Hoàng Phủ Đình Ngạn so tài cưỡi ngựa, hưởng thụ vui sướng khi hai người sóng vai rong ruổi đuổi nhau, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu to mang theo vẻ vui mừng cùng kinh ngạc.

“Biểu ca ? Đình Ngạn biểu ca !”[HV: ta ghét con này =.=]

Nghe thấy thanh âm kêu to này, bọn họ lập tức ghìm cương ngựa lại.

Đầu vừa quay lại, chỉ thấy một cô nương mặc quần áo hồng nhạt tuổi còn nhỏ, vẻ mặt vui mừng chạy vội tới, mà theo sau nàng là năm, sáu gã thị vệ.

“Đình Ngạn biểu ca, thật là huynh !” Vị cô nương trẻ tuổi nhìn về phía Hoàng Phủ Đình Ngạn tươi cười, trên khuôn mặt xinh xắn còn có một tia chưa thoát tính trẻ con.

“Bình Bình, muội thế nào lại ở nơi này ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn kinh ngạc vội vàng hỏi.

Tiểu cô nương trước mắt này là biểu muội của hắn, tên gọi Lí Bình Bình, tháng trước vừa mới đến cấp kê(15t), bộ dạng hồng phấn như ngọc được mài dũa chạm trổ, là cô nương mọi người nuông chiều bằng mọi cách a.

Lí Bình Bình nghe vậy cong môi nhỏ nhắn lên, làm nũng oán giận nói: “Còn nói thế ! Muội vốn định đến Giang Nam du ngoạn, nhưng mà mấy người phía sau kia cũng đi theo muội, càng không ngừng khuyên muội xoá bỏ ý nghĩ trong đầu, khiến cho muội chưa chơi đùa hứng thú, đang định trở về Kinh Thành đây !”

Nghe thấy lời nói của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn liếc vài tên hộ vệ phía sau nàng, quả nhiên thấy bọn họ một đám biểu lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Biểu muội tuổi nhỏ này của hắn, cũng đến Kinh Thành, hắn có thể nói là nhìn thấy nàng lớn lên.

Một ngày nào đó năm nàng tám tuổi, bởi vì ham chơi quá mức, bị tên dâm tặc tâm thuật bất chính lừa gạt đến trong rừng, thiếu chút nữa đã bị cưỡng hiếp.

Lúc ấy tuy rằng đúng lúc cứu vãn, thân thể trong sạch không có bị cưỡng hiếp, nhưng mà trải qua việc đáng sợ này ở trong lòng nàng tạo thành thương tổn và chấn động một chút cũng không có khả năng hồi phục.

Chỉ cần hơi có một chút áp lực và không được suông sẻ, sẽ khiến nàng cả người rơi vào trạng thái bệnh tâm thần, nghiêm trọng hơn khi còn từng cầm dao tự sát, hù dọa mọi người.

Bởi vì bất hạnh nàng gặp phải, hơn nữa rất sợ nàng tổn thương chính mình, vì vậy tất cả mọi người đều đem nàng đặt trong lòng bàn tay, mọi chuyện gần như thuận theo nàng. Cho dù nàng có những hành động bốc đồng, cũng không dám mạnh mẽ ngăn lại, chỉ có thể ở một bên tận tình khuyên bảo khuyên răn.

“Như thế nào chỉ có muội cùng nhóm hộ vệ ? Nha hoàn của muội đâu ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn nghi hoặc hỏi.

“Ách....” Trên mặt Lí Bình Bình xẹt qua một tia chột dạ. “Muội là tạm thời ra ngoài, cho nên....”

Trên thực tế, khi nàng biết được Đình Ngạn biểu ca đi đến Giang Nam, cũng âm ỉ muốn đến Giang Nam tìm biểu ca, nhưng cha mẹ lo lắng đường xá xa xôi, nàng sẽ không chịu được dọc đường bốn ba chịu khổ, cho nên không đồng ý, thậm chí còn muốn nha hoàn giúp trông coi nàng, không cho nàng chạy loạn.

Trước đây nàng muốn có cái gì là có cái đó, có thể nào cha mẹ chịu từ chối ? Nàng giận dữ, ngay cả nha hoàn cũng không mang liền một mình lặng lẽ lên đường.

Vài tên hộ vệ này đuổi theo, ven đường cực khổ khuyên bảo, nhưng nàng cũng không để ý đến, một mạch đi đến nơi này, kết quả vừa vặn gặp được biểu ca.

12. Chương 12: Chương 6.2

“Chính muội tự ý bỏ chạy ra ngoài, đừng, dì nhất định sẽ lo lắng, muội hẳn tâm để bọn họ mỗi ngày lo lắng an nguy của muội sao?” Hoàng Phủ Đình Ngạn khéo léo khuyên bảo.

“Được được, muội đã biết. Vậy biểu ca đi đâu? Cũng là phải về Kinh Thành sao?” Lí Bình Bình hỏi, đôi mắt trong sáng chứa đầy chờ mong.

“Đúng vậy, sự việc đã xử lý, cũng nên trở về.”

“Thì ra là thế, khó trách lại gặp biểu ca ở nơi này.” Lí Bình Bình di chuyển tầm mắt, dừng ở trên người Lãnh Hương Nhi, cười hỏi: “Vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai? Muội cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua!”

Nàng ta thân thiện mỉm cười, làm cho Lãnh Hương Nhi khóe miệng cũng gợi lên theo, cười đáp: “Ta tên là Lãnh Hương Nhi, đúng lúc cùng đường với Đình Ngạn biểu ca của muội, cho nên kết bạn mà đi!”

“Thì ra là thế. Chào Lãnh tỷ tỷ, muội gọi Lí Bình Bình.” Nàng lễ độ đáp lại.

“Chào muội.” Lãnh Hương Nhi cười cười, tiểu cô nương có khuôn mặt ngọt ngào này, tươi cười thoát nhìn ngây thơ, thật sự đáng yêu vô cùng.

“Lãnh tỷ tỷ và biểu ca cùng nhau lên đường, nhất định rất buồn ? Huynh ấy thích nhất là lẩu nhai, thuyết giáo.”

Nghe Lí Bình Bình oán giận, Lãnh Hương Nhi buồn cười thiếu chút nữa đã bật cười, mà khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Đình Ngạn hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Không tồi trước mắt ta còn không có cơ hội tiếp nhận được lời lẩu nhai và giáo huấn của hần.”

“Thật vậy chăng ?” Lí Bình Bình con người sáng lên, nói: “Nếu đã như vậy, không bằng muội cùng các người cùng nhau lên đường ! Có Lãnh tỷ tỷ, biểu ca hẳn là sẽ cho tỷ chút mặt mũi, sẽ không thuyết giáo muội, hơn nữa nhiều người cũng náo nhiệt hơn. Lãnh tỷ tỷ, tỷ nói được không ?”

Đối mặt với khuôn mặt cười khanh khách kia, Lãnh Hương Nhi không có cách nào cự tuyệt, hướng hồ Lí Bình Bình này không chỉ là biểu muội của Hoàng Phủ Đình Ngạn, lại là tiểu cô nương vui tươi đáng yêu như thế, cùng nhau lên đường đương nhiên không thành vấn đề.

“Đương nhiên được.”

“Vậy thật tốt quá !” Lí Bình Bình hoan hô một tiếng, mắt mang theo vẻ đắc ý liếc về phía Hoàng Phủ Đình Ngạn.

“Biểu ca, Lãnh tỷ tỷ cũng đồng ý rồi, huynh không được phép phản đối đó !”

“Muội a, thật là.” Hoàng Phủ Đình Ngạn không có cách nào với nàng đành khẽ thở dài, làm cho Lí Bình Bình cười đến mức càng thêm xán lạn.

Lãnh Hương Nhi nhìn bọn họ tự nhiên toát ra loại tình cảm anh em này, từ đáy lòng cảm thấy hâm mộ, bờ môi cũng không nhịn được gợi lên một nụ cười.

Mặc dù có nhiều người cùng đi, nàng cùng Hoàng Phủ Đình Ngạn sẽ không cách nào một mình ở chung, bất quá nàng tin tưởng có tiểu cô nương đáng yêu như vậy làm bạn, dọc theo đường đi chắc chắn sẽ khá vui vẻ.

Hơn nữa khi đi cùng với Lí Bình Bình không biết cưỡi ngựa cũng không biết một chút võ công, cuộc trình của đoàn người bọn họ thông thả hơn rất nhiều so với khi chỉ có hai người Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi.

Mặc dù như thế, Hoàng Phủ Đình Ngạn băn khoăn nghĩ đến Lãnh Hương Nhi có lẽ không muốn dừng lại Mặc Dương Thành quá lâu sẽ khiến nàng thấy cảnh thương tình, vì vậy khẳng khái giữ lộ trình ban đầu.

Mãi đến sắc trời đã tối, bọn họ mới đến thành trấn kế tiếp.

Bôn ba cả ngày đường, đối với Hoàng Phủ Đình Ngạn, Lãnh Hương Nhi cùng vài tên thị vệ mà nói không tính là gì, nhưng với Lí Bình Bình thì khác nhau.

Nàng mảnh mai duyên dáng có vẻ có chút mệt mỏi, vì thế sau khi dùng bữa tối, đoàn người bọn họ đều tự mình về phòng trong khách điểm nghỉ ngơi.

Bởi vì vẫn không buồn ngủ, Lãnh Hương Nhi liền đẩy cửa sổ ra, thưởng thức ánh trăng ngoài cửa sổ, mà một lát sau, Hoàng Phủ Đình Ngạn đến tìm nàng.

“Đi một ngày đường, mệt không ?” Hấn quan tâm hỏi.

“Một chút cũng không.” Lãnh Hương Nhi lắc đầu cười nói, tinh thần của nàng thật sự rất tốt !

“Nàng không phải thay mặt sư phụ đi chúc thọ sư bá sao ? Nếu chúng ta chậm cước trình lại, có thể hay không chậm trễ chuyện của nàng ?”

“Ta vốn xuất phát trước thời gian dự định, sẽ không đến trễ.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nghe vậy, lúc này mới yên lòng, cười nói: “Không lỗ việc là tốt rồi, nếu không ta phải nghĩ cách khác.”

“Đừng lo lắng, nếu thực không kịp, ta tự mình lên đường trước cũng được, không phải vấn đề gì lớn. Bình Bình ngủ sao ? Hôm nay đi đường dài như vậy, cũng thật khó cho muội ấy.” Lãnh Hương Nhi nói.

Nàng biết hấn là vì nàng, mới cố ý không dừng lại ở Mặc Dương Thành quá lâu, phần quan tâm kia, làm cho nàng cảm thấy ngọt ngào mà uất ức.

“Ừm, muội ấy lúc này cũng đã ngủ rồi !”

“Muội ấy thật sự là tiểu cô nương đáng yêu, nhất định từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều ?”

Lãnh Hương Nhi cười nói như thế đồng thời, phát hiện bản thân đối với chuyện cũ đã bình thường trở lại..

Nếu đổi lại là trước đây, vừa nghĩ đến người khác từ nhỏ đã được mọi người che chở cùng yêu thương cưng chiều.

Trong lòng của nàng khẳng định sẽ cảm thấy vừa hâm mộ lại mát mát.

“Ừh.” Hoàng Phủ Đình Ngạn nhẹ giọng đáp. Mây rậm lại hơi hơi chau lại.

Phần lớn thời gian, Lí Bình Bình quả thật khờ dại lại đáng yêu, chẳng qua đôi khi có chút rất tùy hứng, hơn nữa trừ lần đó ra, nàng thuở nhỏ đối với hấn quá mức sùng bái và ỷ lại, cũng rất làm cho hấn đau đầu.

“Làm sao vậy ?” Lãnh Hương Nhi nghi hoặc hỏi, mơ hồ cảm giác được hấn dường như có gì muốn nói.

“Không có gì.” Hoàng Phủ Đình Ngạn lắc lắc đầu cười cười.

Nàng thật vất vả mới từ cha mẹ đã gây ra tổn thương cho nàng, hấn cũng không hy vọng lại có chuyện gì phá hủy tâm tình tốt đẹp của nàng, mà dựa vào đạo nghĩa thân là biểu ca, hấn cũng hiểu được không nên nói thêm về bất hạnh của Lí Bình Bình năm đó thiếu chút nữa thê thảm bị kẻ xấu cưỡng hiếp.

Hấn liếc mắt nhìn cửa sổ mở rộng, cười nói: “Nàng lúc trước không phải nói, sư muội nàng cùng vị hôn phu của nàng ấy, thường xuyên ở trên nóc nhà hện hò ?”

“Đúng vậy !”

“Nếu chúng ta lúc này đều vẫn không buồn ngủ, muốn hay không cũng mô phỏng bọn họ một chút ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn cười hỏi.

“Được !” Lãnh Hương Nhi nhân tình sáng lên, vui vẻ gật đầu.

Hai người bọn họ lập tức thi triển khinh công, rất nhanh đi đến nóc nhà.

Đêm nay trăng nhỏ tuy như vậy không sáng bằng mấy ngày trước, nhưng không ảnh hưởng gì đến tâm tình thật tốt của bọn họ.

Bọn họ sống vai gối ở nóc nhà, cùng nhau thưởng gió đêm, ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, không khí vừa yên tĩnh lại ấm áp, dù ai cũng không có mở miệng nói chuyện, lại có thể cảm giác được tâm bọn họ dựa vào nhau rất gần rất gần.

Qua một lát sau, Hoàng Phủ Đình Ngạn mở miệng đánh vỡ sự trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ, ta còn phải đi Giang Nam một chuyến.”

“Tại sao ?” Lãnh Hương Nhi hỏi.

“Đương nhiên là đưa nàng quay về Tô Châu a !” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười cười. “Nàng thích rước lấy nguy hiểm như thế, ta làm sao yên tâm để nàng một mình trở về ?” Hắn cũng không quên chuyện lúc trước nàng từng vô ý trúng ám toán, trúng độc hôn mê ở trong lòng ngực của hắn.

Lãnh Hương Nhi biết hắn nhớ đến chuyện của Tô Đại Hào, khuôn mặt xinh đẹp xẹt qua một tia xấu hổ.

“Lần đó là ta quá sơ suất, mới có thể cho Tô Đại Hào có cơ hội, ta bình thường không dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.” Nàng biện minh cho chính mình.

“Chỉ cần xảy ra ngoài ý muốn một lần, đã đủ mất mạng ! Hương Nhi, ta biết võ công của nàng cao, người cũng đủ thông minh, nhưng dù sao lòng người hiểm ác, trên giang hồ rất nhiều tên gây rối nham hiểm xảo quyệt, một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như nàng một mình lên đường, muốn ta làm sao yên tâm đây ?”

Lãnh Hương Nhi thanh âm cười khẽ, bỗng nhiên hiểu được vì sao Lí Bình Bình nói hắn thích thuyết giáo.

Bất quá trong lòng nàng biết rất rõ, hắn là từ đáy lòng lo cho an nguy của nàng, cái loại cảm giác được hắn để ở trong lòng này làm nàng vừa uất ức lại cảm động, mà vừa nghĩ đến không lâu sau còn có thể cùng hắn lên đường quay về Giang Nam, nàng lại không khỏi vui mừng cong khóe miệng lên.

Hoàng Phủ Đình Ngạn tiếp theo cười nói: “Thật ra, ngoài trừ lo lắng nàng một mình ở bên ngoài, ta còn định đến bái kiến sư phụ của nàng.”

“Ách ? Tại sao ?” Lãnh Hương Nhi tò mò hỏi.

“Việc này còn cần phải hỏi sao ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn ánh mắt rạng rỡ nhìn nàng. “Đương nhiên là muốn hướng bà ấy lấy đồ đệ, hướng bà ấy cầu hôn, hy vọng bà ấy có thể đồng ý đem cao đồ này gả cho ta a !”

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi khuôn mặt xinh đẹp nóng lên trong lòng nảy lên một trận vui mừng mãnh liệt.

“Chàng như thế nào lại nghĩ muốn hỏi sư phụ ta, hắn là nên hỏi ta trước mới đúng ?” Nàng cười không hài lòng nói.

“Nói cũng đúng.” Hoàng Phủ Đình Ngạn cười cười, biết nghe lời hỏi han: “Hương Nhi, nàng có bằng lòng gả cho ta không, mãi mãi ở lại bên cạnh ta ?”

“Nếu ta nói không muốn, chàng định làm thế nào ?” Nàng cố ý hỏi lại.

“Ta đây đành phải cố gắng thuyết phục nàng.”

“Ách ? Thuyết phục như thế nào ?” Lãnh Hương Nhi cười hỏi, thầm nghĩ hắn sẽ không định dùng lời thuyết giáo lải nhải kia đối với Lí Bình Bình đối phó với nàng chứ ?

Hoàng Phủ Đình Ngạn con ngươi nóng lên lấy tay đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đương nhiên là thuyết phục như thế này.....” Hắn nghiêng người hôn lên môi của nàng, lưỡi nóng như lửa xâm nhập vào trong miệng của nàng, cùng chiếc lưỡi thơm tho của nàng quấn lấy nhau.

Dưới ánh trăng, bọn họ càng hôn càng khó dừng lại, mà sau khi hôn nhau triền miên nóng bỏng chấm dứt, Lãnh Hương Nhi suy nghĩ sớm đã mê loạn, ánh mắt mờ mịt.

“Thế nào ? Nàng nguyện ý không ?” Hắn một bên hỏi, một bên hôn nhẹ vành tai của nàng.

Hơi thở nóng rực lướt nhẹ ở bên tai, làm cho nàng nhạy cảm phát ra tiếng rên khê, thân hình thậm chí còn hơi hơi run rẩy.

“Ta nguyện ý.....” Nàng thở dốc trả lời. Có thể ở lại bên cạnh hắn, nàng đương nhiên nguyện ý !

Đáp án này của nàng đổi lấy một nụ hôn sâu càng nóng bỏng, mãi đến khi Hoàng Phủ Đình Ngạn cho rằng tiếp tục thêm, luôn luôn cho là tự hào về kỷ luật có thể sẽ hoàn toàn sụp đổ, lúc này mới buộc bản thân buông nàng ra.

“Đêm nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai, chúng ta tiếp tục lên đường !” Hấn nói.

“Ừm.”

Bọn họ lại ôn tồn ở trên nóc nhà lằng lằng ôm nhau một hồi lâu sau, mới lưu luyến không rời đều tự trở về phòng của mình.

13. Chương 13: Chương 7.1

Sáng hôm sau, sau khi dùng xong bữa sáng, đoàn người bọn họ tiếp tục lên đường, mà khi nâng Bình Bình muốn lên ngựa, một dao động mạnh chưa đứng lên được, mãnh liệt ngã một cái.

“Ai yo, đau quá a!” Nàng đáng thương đau đớn la hét.

Lãnh Hương Nhi vốn định xuống ngựa đỡ nàng, nhưng Hoàng Phủ Đình Ngạn bên cạnh động tác nhanh hơn, rất nhanh đi đến đem Lí Bình Bình kéo dậy.

“Bình Bình, muội không sao chứ?” Hấn quan tâm hỏi, đồng thời nhanh chóng xem kỹ một chút, thoát nhìn không có vết thương nào, lúc này mới yên lòng.

“Chân của muội hình như bị trật.” Lí Bình Bình vẻ mặt như đưa đám nói.

“Thật sao?”

Lí Bình Bình gật gật đầu, ảo não nói: “Cái này nên làm sao bây giờ? Muội chỉ sợ không có cách nào cưỡi ngựa... Muội thấy không bằng muội cùng biểu ca cưỡi chung một con ngựa đi!”

Hoàng Phủ Đình Ngạn sững sốt, khéo léo từ chối. “Như vậy e rằng có chút không ổn.”

“Nào có cái gì không ổn ? Vài năm trước không phải biểu ca thường ôm muội cùng cưỡi ngựa sao ?” Lí Bình Bình giọng nói có vài phần thích thú làm nũng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn trong lòng thở dài, vài năm trước, nàng vẫn là một cô bé mười một, mười hai tuổi, mà hấn cũng không biết cảm tình nàng đối với mình quá mức sùng bái, cho nên không nghĩ đến phải bố trí phòng vệ.

Lúc này nàng đã đến tuổi cập kê, là một cô nương, sao còn có thể cưỡi chung một con ngựa ?

“Ta thấy, không bằng thuê một chiếc xe ngựa đi!” Lãnh Hương Nhi mở miệng nói: “Xe ngựa ngồi lên vững vàng lại thoải mái, Bình Bình cũng thoải mái hơn một chút.”

“Ừm, cũng được.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn để bọn thị vệ thu xếp cho Lí Bình Bình, đợi khoảng hai canh giờ sau một chiếc xe ngựa thoải mái liền chạy đến.

Nhìn bên trong xe ngựa, Lí Bình Bình bối rối mi tâm chau lại.

“Biểu ca, chân người ta bị trật, không thể đi lên.” Nàng làm nũng hướng Hoàng Phủ Đình Ngạn duỗi tay.

Khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Đình Ngạn xẹt qua một tia xấu hổ, bất quá chân của nàng bị thương, thân là biểu ca hấn đem nàng ẵm lên xe ngựa cũng là chuyện hợp tình hợp lý, bởi vậy hấn không có do dự nhiều lắm đã đem nàng ngồi ở cuối bàn ôm lấy.

Lãnh Hương Nhi vốn lơ đãng đối với việc này, mà khi nàng lơ đãng thoáng nhìn thấy hình ảnh khi Lí Bình Bình đem đầu rúc vào trong lòng ngực Hoàng Phủ Đình Ngạn, trong lòng đột nhiên đánh cái đột, nhưng nàng rất nhanh gạt bỏ cảm giác khác thường kia.

Lí Bình Bình này bất quá chỉ là tiểu cô nương, nàng thật không nên suy nghĩ miên man.

Nàng tin tưởng Hoàng Phủ Đình Ngạn thật lòng đối với nàng, mà từ vẻ mặt và thái độ của hắn, rất dễ nhận thấy là đem Lí Bình Bình trở thành muội muội của mình, nàng không có gì phải để ý.

“Cám ơn biểu ca, biểu ca đối với muội tốt nhất !” Lí Bình Bình hướng hắn cười ngọt ngào.

“Muội liền ở trong xe ngựa, nghỉ ngơi thật tốt đi !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn lên ngựa, đi đến bên người Lãnh Hương Nhi.

“Thật xin lỗi, chỉ sợ việc này càng làm chậm cước trình của chúng ta hơn.” Hắn có chút bất đắc dĩ nói.

“Không việc gì, ta không phải đã nói sao ? Nếu thực không kịp thời gian, ta có thể tự mình đi trước.” Lãnh Hương Nhi lơ đãng cười nói.

“Ừh, vậy chúng ta mau xuất phát đi !” Hoàng Phủ Đình Ngạn nghĩ thầm, nếu trên đường không nên lại có gì trì hoãn, hắn là không đến mức sẽ lỡ chuyện của nàng.

Dọc theo đường đi trở về Kinh Thành, Lí Bình Bình sẽ thường hay mượn cớ làm nũng, quần lấy bên người Hoàng Phủ Đình Ngạn.

Kể từ đó, hắn cùng Lãnh Hương Nhi vốn không có nhiều cơ hội ở cùng một chỗ, điều này làm cho cảm giác không thoải mái trong lòng lãnh Hương Nhi càng ngày càng mãnh liệt, nhưng nàng cũng chỉ có thể lần nữa nói với chính mình đừng suy nghĩ miên man.

Tính toán lộ trình, khoảng chừng trong vòng hai ngày là có thể đến kinh Thành, khi vừa đến Kinh Thành.

Lí Bình Bình đem mình trở lại trong nhà, mà nàng tiến đến hướng sư bá chúc thọ, là có thể chuẩn bị lên đường trở về Giang Nam.

Cho đến lúc này, Hoàng Phủ Đình Ngạn sẽ cùng nàng lên đường, tại sao phải sợ hai người bọn họ không có cơ hội ở chung ?

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình Lãnh Hương Nhi liền thoải mái, vui vẻ hơn, trong lòng cũng không nhịn được chờ đợi có thể đến Kinh Thành sớm một chút.

Lúc chạng vạng, bọn họ đến một toà thành náo nhiệt.

Lí Bình Bình từ trong xe ngựa nhô đầu ra, vẻ mặt hưng phấn mà nói: “Chúng ta đến “Khách điểm Tùng Viên” ngay phía trước kia dùng bữa đi ! Ta nhớ rõ nơi ấy có “Dầm chua lưu viên ngồi ngư” biểu ca thích nhất.” (cá nhúng dầm nướng ngồi =.)

Nàng quay đầu nhìn Lãnh hương Nhi thản nhiên cười, nói: “Lãnh tỷ tỷ, tỷ cũng không biết, biểu ca huynh ấy cá gì cũng không thích, nhưng đặc biệt rất thiên vị với “Dầm chua lưu viên ngồi ngư” kia.”

“Thật sao ?”

“Đúng vậy ! Còn có, biểu ca còn thích “Hoàng muộn thịt bò”, “Thịt gà kho tàu”, mỗi khi biểu ca đến nhà muội làm khách, muội nhất định phải phân phó đầu bếp của chúng ta chỉ vì biểu ca chuẩn bị vài món ăn này đây !” (thứ lỗi cho ta vì tra mãi mà tra ko đc mấy món này :()

Nghe Lí Bình Bình đối với sở thích của Hoàng Phủ Đình Ngạn thuộc như lòng bàn tay, Lãnh Hương Nhi cười cười, nghĩ thầm, nàng cũng nên tìm cơ hội tìm hiểu thêm về Hoàng Phủ Đình Ngạn một ít.

“Được rồi, Bình Bình, những việc này có gì đâu ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn bất đắc dĩ ngăn lại, không hy vọng làm cho Lãnh Hương Nhi cho rằng hắn cùng Lí Bình Bình quá mức thân mật, chỉ sợ nàng có điều hiểu lầm.

“Được thôi, biểu ca không thích muội nói, muội không nói, thấy muội rất khôn ngoan ! Dượng và dì đều khen ngợi muội lanh lợi nghe lời như vậy. Tương lai nhất định chính là người vợ tốt !”

Nghe thấy lời nói này, Lãnh Hương Nhi trong lòng đánh cái đột.

Dượng, dĩ trong lời nói của Lí Bình Bình, chỉ chính là cha mẹ của Hoàng Phủ Đình Ngạn sao ? Bọn họ.....
Có lòng nghĩ muốn Lí Bình Bình làm vợ Hoàng Phủ Đình Ngạn ?

Hoàng Phủ Đình Ngạn không muốn Lãnh Hương Nhi có điều hiểu lầm, liền lấy giọng điệu cố ý thoải mái đối với Lí Bình Bình cười nói: “Cha nương ta dưới gối chỉ có hai đứa con ta cùng với đại ca của ta, luôn xem muội như con gái ruột mà yêu thương, ở trong mắt bọn họ, chỉ sợ ta cùng với đại ca đều không thể làm bọn họ vui bằng muội !”

Ánh mắt Lãnh Hương Nhi cùng Hoàng Phủ Đình Ngạn nhất thời giao nhau, ánh mắt ôn nhu kiên định của hắn trong nháy mắt làm cho lòng của nàng không còn một chút phân vân.

“Phải không ?” Lãnh Hương Nhi mở miệng chế nhạo nói: “Không phải huynh từ nhỏ đã quá bướng bỉnh, không nghe lời, cha nương huynh mới đặc biệt thiên vị Bình Bình làm cho họ vui vẻ ?”

Nói nói cười cười, đoàn người bọn họ đi vào “Khách điểm Tùng Viên”, gọi một bàn thức ăn phong phú, mọi người ăn uống thật ngon.

Đang lúc bọn họ nghĩ muốn tán gẫu một chút gì đó, vài vị khách bàn đối diện cao giọng thảo luận truyền tới —

“Nghe nói trên núi ở ngoại thành kia hang ổ bọn thổ phỉ tháng trước vừa thay lão Đại, kết quả càng thêm kiêu ngạo hung tàn nữa !”

“Đúng vậy, cái tên kêu Ngô Hùng kia, tháng trước đem người cầm đầu bọn thổ phỉ trước kia giết đi, kể cả vài tên lâu la không nghe lời hắn cũng đều giết đấy ! Tuy rằng hang ổ thổ phỉ hiện tại chỉ còn lại hơn hai mươi người, nhưng mỗi người hung ác vô cùng, vài ngày trước còn cướp hàng hoá của tiêu cục đến từ Giang Nam !”

Nghe xong đoạn đối thoại đó, Lãnh Hương Nhi mắt đẹp nhú lại, cùng sinh ra với tất cả chính nghĩa uy tín đều ở trong cơ thể bắt đầu rục rịch.

Con người đen của Hoàng Phủ Đình Ngạn từ xa hướng nàng trông lại, lấy ánh mắt ám chỉ nàng dừng một mình hành động thiếu suy nghĩ, Lãnh Hương Nhi cong khóe miệng lên, hướng hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng phát hiện cho dù không có mở miệng, bọn họ chỉ là trao đổi ánh mắt cũng có thể đoán biết tâm ý lẫn nhau, việc đó làm cho nàng cảm thấy vui mừng vô cùng.

Về mùi vị hắn thích từ một chút chuyện vặt, chỉ cần ở chung lâu ngày tự nhiên sẽ biết, thế nhưng hai người nếu có thể tâm ý tương thông, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nàng từ đáy lòng vui mừng bản thân ở trong biển người mê mông gặp được nam nhân có tâm ý tương thông với mình, việc đó làm cho nàng cảm thấy được bản thân thật sự là may mắn vô cùng !

Sau khi dùng bữa xong bọn họ tự quay về phòng trong khách điểm nghỉ ngơi.

Lãnh Hương Nhi bận rộn ở trong phòng của mình, qua khoảng hai canh giờ sau, trên gương đồng xuất hiện gương mặt của vị đại thúc trung niên, thoát nhìn dung mạo vô cùng bình thường.

“Tốt lắm, đại công cáo thành.” Lãnh Hương Nhi vừa lòng cười cười.

Nếu biết vùng ngoại thành có đám thổ phỉ hung hăng ngang ngược, nàng sao kiếm được bình tĩnh xem như không có việc gì ? Nhưng nàng không hy vọng dung mạo của mình dọc đường sẽ lôi kéo ánh mắt của người khác, cho nên dịch dung thành bộ dáng đại thúc bình thường, tương đối thuận tiện một chút.

Nàng tin Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng không định khoanh tay đứng nhìn đối với bọn thổ phỉ này, như vậy bọn họ vừa lúc có thể thừa dịp kết bạn cùng đi, xông vào trong hang ổ của thổ phỉ thay dân chúng trừ hại. Dựa vào thân thủ của hai người bọn họ, nàng tin rằng hơn hai mươi tên thổ phỉ kia căn bản là không đáng để bọn họ sợ hãi !

Lãnh Hương Nhi đi đến bên ngoài cửa phòng Hoàng Phủ Đình Ngạn, trong lòng âm thầm đoán rằng hắn có thể hay không rất nhanh liền đoán ra đại thúc trung niên này chính là nàng dịch dung cải trang ?

Nàng lấy tay gõ gõ cửa phòng, nhưng lại chậm trễ không có mấy may đáp lại.

“Quái, hẳn lại ở chỗ nào ?” Chẳng lẽ đến hang ổ bọn thổ phỉ trước ư ?

Không hẳn là nên gặp nhau mới đúng. Hẳn nên biết nếu hẳn bỏ lại nàng, lựa chọn hành động một mình, nàng nhất định sẽ không vui.

Nhưng nếu không ở trong phòng, hẳn sẽ ở nơi nào đây ?

Lãnh Hương Nhi tìm kiếm xung quanh, kết quả rừng hoa trong đình viện phía sau khách điểm, thoáng nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lí Bình Bình.

“Thì ra là ở nơi này a !”

Như vậy vừa lúc, nàng nhân tiện có thể cho Lí Bình Bình một “Kinh hỉ” (kinh ngạc + vui mừng). Ở trong mắt bọn họ, nàng hẳn chỉ là một vị khách nhân cũng tìm nơi ngủ trọ ở khách điểm này !

Bên môi của nàng lặng lẽ ngậm một nụ cười, đang định tiếp cận, tai nhanh nhạy nghe thấy câu hỏi của Lí Bình Bình ——

“Biểu ca, Lãnh tỷ tỷ sau khi đến Kinh Thành, sẽ lập tức rời đi sao ?”

“Ừh.”

“Tỷ ấy sẽ lập tức rời đi ? Hẳn là sẽ không ở lại Kinh Thành quá lâu, thậm chí là tiếp tục cùng biểu ca ở chung một chỗ ? Không phải chứ ?” Lí Bình Bình truy hỏi.

Lãnh Hương Nhi hơi hơi sững sốt, vì sao giọng điệu của Lí Bình Bình nghe như là đối với nàng mang theo ý thù địch, tựa như ước gì nàng mau chóng biến mất ?

Nhưng mà mấy ngày trước đây, Lí Bình Bình luôn cười khanh khách với nàng, nàng còn tưởng rằng tiểu cô nương này thật lòng đem nàng trở thành tỷ tỷ, như thế nào lúc này lại.....

Vô cùng hoài nghi, Lãnh Hương Nhi quyết định tạm thời không lộ mặt, lặng lẽ đi đến một bên, âm thầm vận lực bên tai, nghe xem bọn họ muốn nói gì đó.

“Sẽ không, nàng ấy xong việc sẽ quay trở về Giang Nam.” Hoàng Phủ Đình Ngạn đáp.

“Vậy là tốt rồi, muội rất sợ tỷ ấy là ý trung nhân của biểu ca. Biểu ca, tỷ ấy không phải chứ ?” Lí Bình Bình ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Đình Ngạn, giọng điệu vội vàng hỏi.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhíu nhíu mày, muốn nói ra sự thật, nhưng mà khi hắn nhìn thấy ánh mắt kích động của Lí Bình Bình, trong lòng không khỏi một trận chần chờ.

Nhớ rõ hai năm trước ở buổi tiệc chúc thọ của dưỡng, Lí Bình Bình trước mặt mọi người từng nói tương lai phải gả cho hắn làm thê tử, không cho phép hắn cưới cô nương khác.

Lúc ấy mọi người có mặt đều nghĩ nàng chỉ là tiểu hài tử đang nói đùa, chẳng những không quan tâm đến vấn đề đó, còn đùa giỡn chế nhạo vài câu.

Nào ngờ, nàng lập tức thẹn quá hoá giận trở về bên trong phòng, kích động cầm cây kéo sắc bén hướng đến cổ tay của mình hung hăng vẽ xuống, khiến mọi người sợ hãi.

Nếu hắn trực tiếp nói mình có ý muốn lấy Lãnh Hương Nhi làm vợ, chỉ sợ bệnh tâm thần của nàng sẽ làm ra việc ngu xuẩn gì đó.

Lúc này bên cạnh nàng vừa không có nha hoàn theo sát, mà hẳn một đại nam nhân lại không có khả năng lúc nào cũng nhìn thẳng vào nàng, vì tránh cho nàng một mình ở trong phòng tổn thương chính mình, hẳn tốt nhất vẫn là tạm thời đừng khuấy động cảm xúc của nàng, tránh cho xảy ra việc đáng tiếc nào đó không thể cứu vãn.

“Biểu ca, huynh tại sao không trả lời muội ? Nói mau nha ! Lãnh tỷ tỷ là ý trung nhân của huynh sao ? Phải không ?” Lí Bình Bình vội vàng truy hỏi.

“Muội đừng suy nghĩ nhiều quá?” Hoàng Phủ Đình Ngạn dùng hết khả năng trả lời có vẻ mơ hồ. Hắn nghĩ thầm, chờ thêm hai ngày sau khi trở lại Kinh Thành, hắn liền đi trước báo cho đương, dĩ nhiên có ý muốn lấy Lãnh Hương Nhi, lại để cho biểu muội biết chuyện này, đến lúc đó đương, dĩ nhiên nhiều gì sẽ phải vài người trông coi ở bên cạnh biểu muội, sẽ không cần lo lắng nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nghe đáp án này bên tai Lí Bình Bình, khiến nàng cho rằng Hoàng Phủ Đình Ngạn phủ nhận Lãnh Hương Nhi là ý trung nhân của hắn, mà Lãnh Hương Nhi nghe cũng cho rằng như vậy, việc kia làm cho nàng không khỏi cứng người lại.

Tại sao ? Hắn tại sao lại có phản ứng như vậy ?

Nàng thật sự không hiểu, Hoàng Phủ Đình Ngạn vì sao không thừa nhận với Lí Bình Bình nàng là ý trung nhân của hắn ? Nhiều ngày trước hắn không phải chính miệng nói muốn nàng ở bên cạnh hắn sao ?

Khiếp sợ quá mức, Lãnh Hương Nhi nghe thấy Lí Bình Bình lại tiếp tục hỏi: “Muội thấy tỷ ấy lúc nào cũng nhìn trộm biểu ca, như là rất có tình ý với biểu ca ?”

“Phải không ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn cố ý dùng giọng điệu bình thản trả lời, đồng thời ở trong lòng suy nghĩ nên làm khéo léo như thế nào để Lí Bình Bình hiểu được quan hệ của hắn cùng Lãnh Hương Nhi, vừa không quá mức khuấy động cảm xúc của nàng.

“Đương nhiên rồi ! Cũng may tỷ ấy không phải là ý trung nhân của biểu ca. Biểu ca, huynh phải biết tình cảm của muội đối với huynh, muội sớm đã nói muội muốn gả cho huynh ! Nếu biểu ca nói cùng với tỷ ấy ở cùng một chỗ, muội đây có thể sẽ chịu không nổi ! Biểu ca, huynh luôn luôn yêu thương muội, sẽ không tàn khốc như vậy đối với muội ?”

“Ta.....” Hoàng Phủ Đình Ngạn nhíu mày, cảm thấy khá đau đầu.

Hắn một chút cũng không muốn cho Lí Bình Bình hiểu lầm, không nghĩ để nàng tiếp tục ôm chặt hy vọng không nên tồn tại, lại càng không nghĩ muốn nói dối với bất kỳ người nào nha !

“Biểu ca, huynh vì sao không trả lời muội ? Huynh nói mau nha, biểu ca !” Lí Bình Bình kéo tay hắn, lo lắng truy hỏi, không muốn hắn cho cái đáp án không thể.

Về mặt kích động cùng đôi mắt bệnh tâm thần kia của nàng, làm cho Hoàng Phủ Đình Ngạn không khỏi lần nữa nhớ tới cảnh tượng năm đó nàng cầm lấy cây kéo sắc bén tự mình hại mình.

Một cảm giác thâm trầm vô lực dưng mãnh tiến lên, mặc kệ thế nào. Hắn cũng không thể để biểu muội làm ra bất kỳ sai lầm nào a !

Xem ra cũng chỉ có thể đợi đến khi tới Kinh Thành, mà bên cạnh nàng có bọn nha hoàn có thể bảo vệ, chăm sóc bất cứ lúc nào. Sau đó nói ra sự thật.

“Chuyện không thể nào, muội đừng nên suy nghĩ nhiều quá.” Lời vừa nói ra. Đáy lòng Hoàng Phủ Đình Ngạn liền nảy lên sự tự trách mãnh liệt, cảm giác bị buộc phải nói dối thật sự vô cùng tệ.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, đáy mắt Lí Bình Bình chợt hiện vẻ khoải trá, mà Lãnh Hương Nhi lại như bị đẩy vào bên trong hầm băng, cả người rét run.

Giữa hắn và nàng..... Là chuyện không thể nào ?

Nàng thật không dám tin, lời nói này lại xuất phát từ trong miệng Hoàng Phủ Đình Ngạn !

“Thật vậy sao ? Biểu ca không có gạt muội ?”

Lí Bình Bình nhin không được bức bách hỏi, mà Lãnh Hương Nhi cũng rất muốn biết hắn đến tột cùng có gạt người hay không.

“Đương nhiên là thật, muội đừng nghĩ nhiều quá, cũng đừng hỏi lại loại vấn đề này, biết không ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn giọng điệu cương quyết nói, chính là không muốn phải lần nữa nói dối che giấu lương tâm, mặc dù là lời nói dối thiện ý, cũng làm hắn cảm giác rất không thoải mái.

“Chỉ cần biểu ca đối tốt với muội là được, muội đương nhiên sẽ không hỏi lại nha !” Lí Bình Bình làm nũng nói.

Nhìn thấy bộ dáng hai người bọn họ thân mật hoà hợp nhau, Lãnh Hương Nhi chỉ cảm thấy trong lòng mình nháy mắt bị hung hăng đâm một dao, cơn giận không thể nén.

Thì ra, nàng từ đầu đến cuối đều bị hắn đùa bỡn ?

Nói cái gì muốn nàng ở lại bên cạnh hắn, nói cái gì chỉ cần là nguyện vọng của nàng, hắn đều có thể đem hết toàn lực giúp nàng thực hiện, đợi sau khi đến Kinh Thành là có thể một cước đá văng ra sao ?

Nghĩ đến chính mình một tấm chân tình, từ đầu đến cuối vô tình bị đùa bỡn như vậy, một lửa giận mãnh liệt thiêu đốt ở trong lòng ngực Lãnh Hương Nhi.

Cắn chặt răng, thực sự phẫn nộ nên bước tiến về phía trước.

Khi Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lí Bình Bình thoáng thấy một gã nam tử trung niên xác định hướng bọn họ thẳng tắp đi đến, trong lòng cũng không nhận được có chút nghi hoặc.

Nhìn ra “Nam tử trung niên” này tức giận ngút trời, Hoàng Phủ Đình Ngạn đang định mở miệng hỏi, đối phương lại như bị sét đánh không kịp dõ đã bị tát bạt tay.

“Ba ba” hai tiếng, Lãnh Hương Nhi đánh hai người bọn họ mỗi người một cái tát, thấy Lí Bình Bình lão đảo ngã xuống đất, trong lòng Lãnh Hương Nhi không có một chút áy náy.

Đánh Hoàng Phủ Đình Ngạn, là bởi vì hắn lừa gạt nàng, đùa bỡn nàng; mà đánh Lí Bình Bình, là bởi vì nàng ở ngoài mặt thân thiết nhiệt tình gọi nàng Lãnh tỷ tỷ, sau lưng thái độ lại thay đổi quá lớn, việc này tính là gì ? Nàng chán ghét nhất loại người giả dối này !

“Các người biểu huynh muội dối trá, ghê tởm này. Ta không bao giờ muốn gặp các người nữa !”

Nghe thấy lời mắng chửi của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn mới từ giọng nói của nàng nhận ra nàng.

“Hương Nhi ?”

Nguy rồi, từ phản ứng giận dữ của nàng xem ra, nàng chắc chắn là nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi giữa hắn và Lí Bình Bình, sinh hiểu lầm với hắn.

Lí Bình Bình vẻ mặt kinh ngạc, không dám tin nhìn vị đại thúc trung niên trước mắt. “Người là Lãnh tỷ tỷ ?”

Lãnh Hương Nhi tức giận hừ một tiếng, mở da mặt giả ra, hung hăng vút trên mặt đất.

“Không được gọi ta tỷ tỷ, người không xứng !” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ sau khi liếc mắt một cái, lập tức xoay người rời đi.

“Đợi đã, Hương Nhi !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn muốn ngăn nàng lại, nhưng nàng cũng đã thi triển khinh công rời đi, mà Lí Bình Bình lại đột nhiên nhào đến, nắm chặt cánh tay hắn, không cho hắn đuổi theo người.

“Biểu ca, muội đau quá a ! Tỷ ấy vì cái gì lại đánh muội ? Tại sao ?” Nàng đáng thương đau đớn nói.

“Việc này..... Nàng ấy.....” Hoàng Phủ Đình Ngạn ngậm miệng, không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

“Làm sao vậy ? Biểu ca, huynh sẽ không phải muốn đuổi theo tỷ ấy chứ ? Thực ra là huynh sẽ không phải ở chung một chỗ với tỷ ấy chứ ? Nếu thật là như vậy.... Muội đây.... Muội đây không muốn sống nữa !” Lí Bình Bình nói xong sau cùng, kích động khóc lên, trong lòng tưởng biểu ca tuyệt đối sẽ không bỏ lại nàng đuổi theo Lãnh Hương Nhi.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nàng sử dụng tuyệt chiêu khóc ầm lên, tất cả mọi người phải thuận theo nàng, dỗ dành nàng, nàng tin lần này cũng tuyệt đối sẽ không ngoại lệ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn quả nhiên mi tâm nhíu chặt, rơi vào tình thế lưỡng nan.

Hắn biết nếu không nhanh chóng đuổi theo Lãnh Hương Nhi giải thích rõ ràng, chỉ sợ hiểu lầm càng lúc càng sâu, việc kia làm cho hắn có luồng xúc động muốn ra tay điểm trụ huyết huyệt của Lí Bình Bình, để hắn có thể đuổi theo Lãnh Hương Nhi.

Nhưng mà nếu hấn thực làm như vậy, chỉ sợ sau khi Lí Bình Bình tỉnh dậy, tâm tình sẽ càng thêm điên dại, đến lúc đó nếu thực làm ra việc ngu ngốc kia nhưng làm thế nào bây giờ?

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, hấn biết bản thân không có lựa chọn nào khác. Dù sao mạng người quan trọng!

“Đừng kích động, Bình Bình, ta không có muốn đuổi theo nàng ấy, muội trước tiên tỉnh táo lại, đừng khóc...”

14. Chương 14: Chương 7.2

Khi Hoàng Phủ Đình Ngạn rất bất đắc dĩ an ủi Lí Bình Bình, Lãnh Hương Nhi đã rời đi cách mấy con phố, bước chân dần dần ngừng lại.

Mặc dù bên trong nàng còn đang giận dỗi, tình cảm chân thật trong lòng vẫn còn người lại không có cách nào phóng khoáng hoàn toàn kết thúc với Hoàng Phủ Đình Ngạn, nàng thậm chí cố ý thả chậm bước chân, theo bản năng muốn cho hấn cơ hội đuổi theo giải thích.

Nhưng mà, hấn căn bản là không có đuổi theo!

Dựa vài khinh công của hấn, nếu thực sự có ý muốn đuổi theo, sớm nên xuất hiện rồi, nhưng lúc này ngay cả bóng người cũng không!

Là bởi vì sự việc đã bại lộ, bị nàng biết được bộ mặt chân thật, cho nên hấn cho rằng không cần thiết uống phí lời nói giải thích chút gì sao?

Một dòng đau đớn như kim đâm tâm từ ngực lan tràn ra, mãnh liệt làm cho Lãnh Hương Nhi gần như không chịu nổi.

Nàng thật sự không muốn tin Hoàng Phủ Đình Ngạn là người như vậy, dù sau từ khi hai người gặp nhau, quen biết tới nay, hấn đối với nàng vẫn là dịu dàng quan tâm như vậy nha!

Hấn đối với Lí Bình Bình lúc đó chẳng phải dịu dàng quan tâm, vô cùng che chở?

Âm thanh đáy lòng toát ra, hung hăng hất nàng một chậu nước lạnh.

Nàng cắn cắn môi, đau thương và rối loạn trong lòng, do dự đấu tranh một hồi lâu sau, nàng quyết định lặng lẽ đi vòng trở về xem chuyện gì đã xảy ra.

Kết quả, nàng trông thấy bọn họ còn đang ở trong đình viện của khách điểm, mà Hoàng Phủ Đình Ngạn đang vội vàng đỡ Lí Bình Bình !

Một màn này, tàn nhẫn đem lòng của nàng xé thành mảnh nhỏ.

Hấn quả thật không muốn đuổi theo nàng, bởi vì tâm hấn tất cả đều ở trên người biểu muội hấn !

Lãnh hương Nhi cắn chặt môi, dùng hết sức suất nữa nhanh chóng chảy ra tơ máu. Nàng sau cùng lại thật sâu liếc nhìn Hoàng Phủ Đình Ngạn một cái, thở sâu, dứt khoát kiên quyết xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Cảm xúc bi thống (bi thương + đau khổ) phẫn nộ, cuộn cuộn chạy nhanh trong ngực Lãnh Hương Nhi, nếu không mau tìm nơi phát tiết, nàng cảm thấy bản thân bất cứ lúc nào sẽ sập đổ.

Trong lòng vô cùng hỗn loạn, nàng nghĩ tới từ lúc vào khách điểm nghe người ta nhắc tới đám thổ phỉ kia, vừa lúc, nàng liền tự mình, một mình đi thôi!

Lãnh Hương Nhi thi triển khinh công, một mạch hướng đỉnh núi ở ngoại thành đi đến.

Sau khi lên núi, ven đường có mấy tên lâu la nhảy ra định cản lại, nàng đoạt kiếm một người trong đó, về giận dữ giết người lên núi, dọc theo đường đi chỉ có mấy tên lâu la phụ trách trông coi trạm canh gác, căn bản là ngăn không được nàng.

Ước chừng sau hai canh giờ, nàng đã đi vào sơn trại, hung hăng một cước đá văng cửa lớn.

Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy mấy nam nhân đang uống rượu mua vui, nam nhân thân hình khôi ngô ngồi ở chủ vị kia, trên gò má phải có một đường vết sẹo vừa xấu lại lớn, cả người tản ra lệ khí (lệ: tàn ác, hung ác). Hẳn chính là Ngô Hùng !

Ngô Hùng cùng bảy tám gã thủ hạ đang uống rượu mua vui, đột nhiên một cô nương mặc quần áo nam nhân đàng đàng sát khí đập cửa mà vào, cũng không nhìn được kinh ngạc ngậy ngấn cả người, bất quá sau khi bọn họ nhìn thấy dung nhan kiều mỹ vô song của nàng, tất cả mắt đều sáng lên.

“Người là người nào ?” Ngô Hùng mở miệng hỏi.

“Người thay trời hành đạo !” Lãnh Hương Nhi quát.

“Chỉ dựa vào một người ?”

“Đối phó với đám ô hợp các người, một mình ta đã dư sức !”

Thủ hạ bên cạnh Ngô Hùng là Trang Vô không thể tiếp tục nghe, xoay đại đao tiến đến. “Khẩu khí thật lớn, ta sẽ tiếp ngươi !”

Trang Vô lập tức ra chiêu, muốn nhanh chóng chế ngự nàng, nào ngờ ngược lại không quá ba chiêu, đã bị trường kiếm trong tay Lãnh Hương Nhi cắt đứt gân tay, ngã trên mặt đất kêu gào liên tục.

Ngô Hùng vẻ mặt kinh ngạc, không nghĩ tới võ công của nàng lại tài giỏi đến thế.

Hắn không có thương hại thủ hạ của mình, ngược lại khen: “Hay ! Dung mạo xinh đẹp cùng võ nghệ đều đủ cả, còn có gan dạ sáng suốt hơn người, ngươi hãy ở lại bên cạnh ta, làm áp trại phu nhân của ta đi !”

Lãnh Hương Nhi nghe vậy cứng đờ, nghĩ đến Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng từng mở miệng muốn giữ nàng ở bên cạnh, nhưng mà lại.....

Cảm xúc đau lòng phần nộ lẫn nữa cuộn cuộn ở ngực, nàng nổi giận quát nói: “Đừng nằm mơ !”

Mấy tên thủ hạ bên người Ngô Hùng không thể nhịn được nữa nói: “Hừ ! Lão Đại ta để ý ngươi là vinh hạnh của ngươi, ngươi cũng đừng rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt !”

Bọn họ đều xông lên bao vây tấn công Lãnh Hương Nhi, nghĩ muốn thay Trang Vô báo thù.

Lãnh Hương Nhi tâm tình tràn đầy phần nộ đang muốn phát tiết, vốn võ công của nàng đã cao cường, lúc này ra chiêu càng hung hiểm quả quyết hơn, mặc dù địch cố gắng hết sức, nhưng cuối cùng nàng vẫn chiếm được thượng phong, từng cái cắt đứt gân tay cùng gân chân của bọn họ.

Sắc mặt Ngô Hùng đại biến, không ngờ được mấy thủ hạ bên cạnh mình hợp sức vây quanh tấn công, chẳng những không thể chạm đến nửa mảnh góc áo của nàng, còn nhanh như vậy đã bị quật ngã xuống, xem ra bản thân hắn chỉ sợ cũng không phải đối thủ của nàng.

“Cô..... Cô nãi nãi (bà cô)..... Tha ta đi.....” Hắn thấp giọng không thở mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ sợ kết cục của bản thân cũng giống mấy tên thủ hạ kia.

“Người nằm mơ !” Lãnh Hương Nhi hừ nói.

Ngô Hùng vừa nghe, hai đầu gối quỳ xuống một chỗ, đập đầu, một chút oai phong của sơn Đại Vương cũng không có.

“Tha ta đi ! Cô nãi nãi, tha ta đi !”

“Người làm nhiều việc ác, nếu không chịu báo ứng, chẳng phải là ông trời không có mắt sao ?”

Ngay lúc Lãnh Hương Nhi cất bước tiến lên, Ngô Hùng lại bỗng nhiên bỏ nhào về ghế dựa phía sau, khởi động cơ quan thiết lập dưới chân ghế dựa.

Ngay lập tức, hé ra một cái lưới thật lớn từ trên trời giáng xuống, vừa lúc quần phủ thân hình Lãnh Hương Nhi !

Lãnh Hương Nhi quá sợ hãi, một bên vùng vẫy, một bên muốn dùng trường kiếm chém cái lưới, bất ngờ kinh hãi thấy từ một bên khác cơ quan bắn ra một mũi tên, thẳng tắp hướng đến chỗ nàng !

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, bỗng nhiên có một thanh chuỷ thủ từ bên ngoài cửa nhanh chóng bắn đến, đánh lệch mũi tên kia, cứu Lãnh Hương Nhi một mạng.

Lãnh Hương Nhi kinh ngạc nhìn lại, lập tức giật mình.

Là Hoàng Phủ Đình Ngạn ! Hắn làm sao lại đến đây ?

Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, trong đầu một mảnh hỗn loạn, còn chưa kịp phản ứng lại, Hoàng Phủ Đình Ngạn đã đi đến bên người nàng, vung kiếm chém mở cái lưới, cứu nàng ra.

“Người là người nào ?” Ngô Hùng vừa sợ lại vừa giận hỏi.

“Người không xứng biết !” Hoàng Phủ Đình Ngạn gầm lên.

Vừa rồi hắn ở trong khách điểm an ủi Lí Bình Bình, nhưng trong lòng vẫn nhớ Lãnh Hương Nhi.

Nghĩ đến nàng dịch dung thành bộ dáng nam tử trung niên, khẳng định là vì đến hang ổ bọn thổ phỉ này, mà nàng tức giận sau đó rời khỏi, rất có thể một mạch một mình đến đây.

Suy đoán này làm Hoàng Phủ Đình Ngạn lòng như lửa đốt, rất sợ cảm xúc của nàng thay đổi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mà việc kia hắn rất cực cũng không thể quản nhiều như vậy !

Hắn lại không thể bận tâm đến Lí Bình Bình sau khi sự việc xảy ra sẽ có phản ứng kích động. Ra tay điểm huyết huyệt của nàng, sau đó đem nàng ôm trở lại trong phòng, liền lập tức ra roi thúc ngựa đuổi theo.

Quả nhiên, ven đường hắn thấy vài tên thổ phỉ lâu la bị cắt đứt gân tay cùng gân chân, khóc lóc kêu gào liên tục, mà đây đúng là phong cách của nàng mặc dù muốn trừng phạt kẻ xấu, nhưng cũng không đành lòng ra tay đoạt lấy mạng người.

Hắn cấp tốc vượt lên núi, không ngờ thấy nàng trong cạm bẫy, thiếu chút nữa đã chết dưới ám khí !

May mắn hắn đúng lúc chạy tới, nếu không hậu quả thật sự là không thể lường được.

Vừa nghĩ đến tên hỗn trướng này lại muốn sát hại nữ nhân hắn âu yếm, một luồng xúc động khát máu trước nay chưa từng có nảy lên trong lòng, khiến cả người hắn bao phủ một ngọn lửa phần nộ cuồng nhiệt.

Ngô Hùng thấy hắn khí thế kinh người, mà Lãnh Hương Nhi lại thoát khỏi khó khăn, tự biết tuyệt đối không phải là đối thủ của hai người bọn họ, vội vàng xoay người muốn trốn thoát.

“Muốn chạy nơi nào ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn sử dụng khinh công, chặn đường đi của Ngô Hùng.

Cơn thịnh nộ trong hắn, ra tay không chút lưu tình nào, đầu tiên là đem Ngô Hùng bị thương còn muốn ngoan cố chống lại đánh cho trọng thương nôn ra máu, cuối cùng mô phỏng cách làm của Lãnh Hương Nhi, cắt đứt gân tay cùng gân chân của người này.

Xem ra, bọn người trong bang này không bao giờ có thể làm những việc sai trái xằng bậy nữa, ngay cả trốn cũng trốn không thoát, chỉ cần xuống núi tìm người của quan phủ đưa bọn họ trở lại mang về xử trí là được.

Sau khi xử lý Ngô Hùng, Hoàng Phủ Đình Ngạn muốn quay lại tìm Lãnh Hương Nhi, đã thấy nàng đang thi triển khinh công rời đi.

”Đội đã, Hương Nhi !”

Nghe thấy hắn hô to, Lãnh Hương Nhi không những không dừng lại, ngược lại vội vã muốn rời đi.

Lòng của nàng đầu tiên hỗn loạn. Không biết hắn vì sao lại đến, mà vừa rồi trong khách điểm từ trong lời nói của hắn, còn có hình ảnh của hắn ở bên cạnh dịu dàng an ủi Lí Bình Bình, không ngừng quanh quẩn trong đầu của nàng.

Nàng không muốn gặp Hoàng Phủ Đình Ngạn, nhưng hắn rất nhanh đuổi theo, một tay đem nàng ôm chặt vào trong lòng ngực.

“Buông ! Buông !” Nàng kích động la hét.

Hoàng Phủ Đình Ngạn chẳng những không buông, ngược lại ôm càng chặt, chỉ sợ hơi buông lỏng tay, nàng lại muốn rời khỏi hắn mà đi.

“Hương Nhi, nàng hãy nghe ta nói ——”

“Ta không cần !” Lãnh Hương Nhi ngắt lời nói của hắn, gào lên: “Ta đã nghe đủ rồi, cũng không có gì dễ nghe ! Người đừng đi theo ta, trở về bên cạnh biểu muội của người đi ! “

“Hương Nhi, ta với Bình Bình không phải như nàng nghĩ, nàng đã hiểu lầm.”

“Hiểu lầm ?” Lãnh Hương Nhi lạnh lùng cười. “Chính tai nghe được, còn có thể là giả sao ?”

Lúc trước cha mẹ nàng muốn lừa nàng cùng bọn họ nhìn nhận nhau, may thay nàng chính tai nghe thấy lời nói thực lòng của bọn họ, sáng suốt phá vỡ bộ mặt tham lam của bọn họ, mà hiện tại cũng là giống nhau ! Nàng chính tai nghe thấy hắn nói ra những lời đó, tàn nhẫn đem nàng từ trong mộng đẹp tỉnh dậy !

Ông trời luôn đối với nàng tàn khốc như thế, nàng sớm nên biết rằng, nàng căn bản không nên yêu cầu quá mức.

“Là ta ngu ngốc, dẫn đến cho rằng bản thân có thể có được hạnh phúc, kỳ thật ta sớm nên biết đời này ta đã định trước bản thân chỉ một mình.....” Nàng không muốn ở trước mặt hắn rơi lệ, nhưng nước mắt lại làm thế nào cũng không kiềm được.

Nước mắt của nàng, từng giọt nóng bỏng rơi hoà vào trong lòng của Hoàng Phủ Đình Ngạn, khiến hắn đau lòng vô cùng.

“Là ta không, khiến nàng hiểu lầm, hại nàng khổ sở, nhưng thật ra ——”

“Ta nói ta không muốn nghe !” Lãnh Hương Nhi kích động giãy khỏi cái ôm của hắn, rút trường kiếm chỉ thẳng vào ngực hắn.

“Cút ngay ! Nếu không đừng trách ta không khách khí !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng không nhúc nhích, một chút cũng không có ý định tránh ra, con người đen yên lặng ngóng nhìn nàng.

“Hương Nhi, trừ khi nàng nghe ta giải thích, nếu không ta tuyệt đối sẽ không rời đi.”

Lãnh Hương Nhi nghe vậy. Cảm xúc càng thêm tức giận. “Người đừng cho là ta không dám giết người ! Đối với loại nam nhân phụ tình nhẫn tâm như người, ta hận không thể tiêu diệt ! Nếu không tránh ra, ta sẽ giết người !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn con người đen buồn bã, đối với bản thân tổn thương nàng nặng như thế, cảm thấy hổ thẹn không thôi.

“Nếu nàng thật muốn giết ta, vậy thì xuống tay đi !”

“Người ——” Lãnh Hương Nhi tức giận trừng mắt hắn.

Hắn sẽ không phải cho rằng nàng tuyệt đối không xuống tay được, mới cố ý nói như vậy chứ ?

Đáng giận ! Nàng cũng không tin hắn thật sự nguyện ý chết trong tay nàng !

Lí Bình Bình không phải sớm đã ngỏ lời qua phải gả cho hắn làm vợ, hắn phải chờ lấy tiểu biểu muội ngọt ngào đáng yêu làm vợ, làm sao cam chịu chết trong tay nàng ? Nghĩ đến bản thân một mảnh chân tình lại vô tình bị đùa bỡn như vậy, Lãnh Hương Nhi tâm đã bị ngọn lửa phẫn nộ tàn nhẫn đốt cháy, thiêu nóng nàng đau đớn không chịu nổi, dường như muốn tan vỡ.

Đau lòng phẫn nộ cực độ, nàng ra sức cắn răng, trường kiếm trong tay đâm đến phía trước.

Một kiếm này, căn bản không có chiêu thức gì, hấn có thể dễ dàng tránh ra. Nàng nghĩ đến hấn nhất định sẽ tránh ra, cho nên không có chút chần chừ, không ngờ được hấn lại không né không tránh, mặc ý mũi kiếm sắc bén đâm vào ngực hấn !

Lãnh Hương Nhi hoảng sợ hút không khí, bỗng dưng rút trường kiếm ra, lòng dạ rối bời ném đi.

Thấy ngực hấn bắn ra máu, nước mắt của nàng kiên không được rơi là chảy xuống. Thoáng chốc đã quên cái gì phần nộ cùng đau lòng, lòng nóng như lửa đốt đi đến bên cạnh hấn, ra tay điểm trụ mấy huyết đạo trên người hấn, làm chậm lại không để hấn mất máu.

“Người làm cái gì vậy ? Tại sao không tránh ra ?”

“Tại sao phải tránh ra ? Ta không phải nói sao ? Nàng nếu thật muốn giết ta, thì cứ việc xuống tay.” Hoàng Phủ Đình Ngạn chịu đựng đau đớn, cầm tay Lãnh Hương Nhi. “Hương Nhi, nàng hãy nghe ta nói được không? Ta không hy vọng giữa chúng ta có bất cứ hiểu lầm không cần thiết nào, cho dù nàng muốn một kiếm đâm ta nhiều hơn mới bằng lòng nghe ta giải thích. Ta cũng nguyện ý.”

Lãnh Hương Nhi nghe vậy vừa tức lại đau lòng. “Người đây là khổ nhục kế gì ?”

“Đây không phải khổ nhục kế..... Nàng không phải mới vừa nói muốn giết ta sao ?” Hoàng Phủ Đình Ngạn thâm tình chuyên chú ngóng nhìn nàng, nói : “Còn nhớ rõ ta đối với nàng ưng thuận hứa hẹn không ? Chỉ cần là nguyện vọng của nàng, ta nhất định sẽ nghĩ cách giúp nàng hoàn thành.”

“Người.....” Lãnh Hương Nhi ngạc nhiên, nước mắt rơi càng nhanh càng dữ dội.

“Hương Nhi, tin tưởng ta, ta là thật lòng yêu nàng, thật lòng muốn lấy nàng. Nếu nàng nguyện ý nghe ta giải thích, nàng sẽ hiểu được ta vừa rồi lại nói như vậy, thật ra là có nỗi khổ ——”

“Câm miệng ! Câm miệng ! Ta hiện tại không thích nghe người nói ! Người nếu có chuyện không may gì, ta tuyệt đối, tuyệt đối không tha thứ cho người ! Nghe thấy không ?”

Lãnh Hương Nhi lấy tay đưa hấn nâng đứng lên, nóng vội muốn dẫn hấn xuống núi tìm đại phu trị thương.

15. Chương 15: Chương 8.1

Cho dù đêm đã khuya, Lãnh Hương Nhi vẫn một bên dìu Hoàng Phủ Đình Ngạn, một bên ra sức gõ cửa nhà đại phu, thật là đem đại phu đã nghỉ ngơi làm ầm ĩ dậy.

Đại phu thấy một vết máu lớn trên ngực Hoàng Phủ Đình Ngạn, không có mở miệng oán giận, lập tức giúp đỡ mang Hoàng Phủ Đình Ngạn vào trong nhà, cẩn thận xem kỹ thương thế của hấn.

“Chắc chắc, công tử là cùng người nào kết thù? Đối phương ra tay cũng thật độc ác! Nếu là mũi kiếm sâu thêm mấy tấc, chỉ sợ xoay chuyển trời đất cũng hết cách.”

Nghe thấy lời nói của đại phu, Lãnh Hương Nhi tâm hung hăng nắm chặt lại, tự trách hốc mắt lập tức chứa đầy nước mắt.

Thầy thuốc thấy bộ dáng thương tâm khổ sở của nàng, vội vàng an ủi nói: “Cô nương không cần quá lo lắng, cũng may công tử phúc lớn mệnh lớn, thật không có tổn thương đến chỗ hiểm, mà ta thấy công tử thân thể cường tráng, chỉ cần dùng động mạnh đến miệng vết thương, mỗi ngày thật tốt mà bó thuốc chữa thương, dần dần có thể phục hồi như cũ, không có trở ngại.”

Lãnh Hương Nhi nghe vậy mới nhẹ nhàng một thở ra một chút, nghẹn ngào nói: “Đa tạ đại phu.”

“Đừng khách khí.”

Thầy thuốc động tác gọn gàng giúp Hoàng Phủ Đình Ngạn chữa thương bó thuốc, rất nhanh liền băng bó ổn thỏa.

Cám ơn đại phu, sau khi thanh toán tiền chuẩn bệnh, Lãnh Hương Nhi thật cẩn thận dìu Hoàng Phủ Đình Ngạn trở về trong phòng của khách điếm, để hắn nằm trên giường.

Nhìn khí sắc Hoàng Phủ Đình Ngạn không tốt, nghĩ tới lời nói vừa rồi của đại phu, tự trách nước mắt đã kiềm không được rơi không ngừng.

Hắn là thật tình muốn thành toàn nguyện vọng của nàng, mà tâm ý như vậy của hắn, nàng còn có hoài nghi gì ?

Thấy nàng rơi lệ, trong lòng Hoàng Phủ Đình Ngạn rất không muốn.

“Hương Nhi, lại đây.” Hắn mở miệng khẽ gọi.

Lãnh Hương Nhi đi đến, thấy hắn vươn tay về phía nàng, nàng lập tức không chút do dự cầm lấy.

Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng nàng mười ngón tay đan chéo nhau, vô cùng thân thiết nắm lấy tay mềm mại như cỏ của nàng.

“Đừng tự trách, Hương Nhi.” Hắn nhẹ giọng an ủi.

“Nhưng mà..... Người thiếu chút nữa đã chết trong tay ta.” Nàng ghen ngào nói.

“Ngay cả như vậy, ta cũng không hối hận. Cho dù thật sự chết trong tay nàng, ta cũng tuyệt đối không có nửa câu oán hận.”

Trong giọng nói của hắn nghe ra vẻ nghiêm túc, Lãnh Hương Nhi tâm thật sâu bị lay động, nhất định phải yêu sâu sắc không ân hận cỡ nào, mới có thể sống chết cùng hứa như vậy.

Nhưng mà..... Tại sao hắn cùng Lí Bình Bình lại.....

Trong lòng nàng hỗn loạn, nước mắt lại càng rơi không ngừng.

Mắt thấy khí sắc của hắn không được tốt lắm, Lãnh Hương Nhi vội vàng lau đi nước mắt của mình, nhẹ giọng thúc giục nói: “Người nên nghỉ ngơi cho tốt, mau ngủ đi !”

“Không, Hương Nhi, ta trước tiên nhất định phải đem hiểu lầm giữa chúng ta cởi bỏ. Hãy nghe ta nói được không ? Ta thề tuyệt đối sẽ không có nửa câu nói dối với nàng.”

Lãnh Hương Nhi do dự cắn cắn môi, nhưng không có mở miệng cự tuyệt, xem như ngầm đồng ý hắn nói tiếp.

Hoàng Phủ Đình Ngạn đem chuyện năm đó Lí Bình Bình lọt vào tay ác nhân thiếu chút nữa bị cưỡng hiếp nói ra.

Lãnh Hương Nhi thở hổn hển kinh ngạc, không ngờ được Lí Bình Bình lại trải qua loại đáng sợ này.

Một nữ oa nhi tuổi nhỏ, lại chịu đối xử đáng sợ như vậy, nhất định trong lòng để lại bóng ma cả đời cũng khó xoá đi tan biến.

“Mọi người thông cảm cảnh ngộ của muội ấy, càng lo lắng muội ấy sẽ làm bị thương chính mình, đành phải làm theo ý muốn của muội ấy, kết quả lại dưỡng thành tính cách bốc đồng của muội ấy, động một tý là mượn mệnh mình để uy hiếp, mọi người mặc dù cho rằng như vậy rất không ổn, nhưng cũng bắt muội ấy một chút biện pháp cũng đều không có.”

Nghe xong lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi rốt cục có thể lý giải hắn vì sao phải lựa chọn ở lại an ủi Lí Bình Bình.

Nàng trầm ngâm một lúc, hỏi: “Muội ấy thật sự thích chàng, đúng không ?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Từ nhỏ muội ấy thường nói lớn lên phải làm nương tử của ta, nhưng mọi người đều chỉ xem như muội ấy nói đùa, ta cũng luôn luôn xem muội ấy như là muội muội của mình, không ngờ được.....”

Hắn đau đầu lắc lắc đầu, phiền toái thở dài.

“Ta lo lắng dọc đường này không có nha hoàn đi theo bất cứ lúc nào chăm nom muối ấy, muối ấy sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch gì, cho nên mới đành phải dùng hết khả năng trấn an muối ấy, nghĩ rằng, sau khi trở lại Kinh Thành sẽ nói sự thật với muối ấy, đến lúc đó bên cạnh muối ấy sẽ có nhiều người giúp đỡ, trông coi, cho dù muối ấy thật muốn làm hại chính mình, cũng có thể kịp thời ngăn cản.”

Sau khi hẩn giải thích xong, Lãnh Hương Nhi thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt.

Mặc dù nàng đối với Lí Bình Bình tuổi nhỏ gặp cảnh ngộ cảm giác sâu sắc, nhưng không có cách nào thừa nhận cách nàng ta dùng thủ đoạn làm tổn thương chính mình, uy hiếp người khác để đạt được mục đích.

Chính là sự việc liên quan một mạng người, thân lại là biểu muối của mình, nàng thực có thể lý giải khó xử cùng lo lắng của Hoàng Phủ Đình Ngạn.

Không may thật sự xảy ra chuyện ăn năn không thể bù đắp. trong lòng hẩn chắc chắn sẽ —— tự trách hối hận cả đời.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thấy nàng trầm mặc nhú mày, nghĩ nàng không tin lời nói của hẩn.

“Hương Nhi, tin tưởng ta, ta vừa rồi nói tuyệt đối là sự thật, nếu có chút nửa câu giả dối, để Thiên Lô giáng xuống ta ——” Hẩn thề độc còn chưa xong, đã bị bưng kín miệng.

“Ai muốn nghe chàng thề độc ?” Lãnh Hương Nhi giận dữ trừng mắt nhìn hẩn liếc một cái.

“Như vậy..... Nàng nguyện tin tưởng ta sao ?”

Lãnh Hương Nhi nhìn hẩn, lấy tay khê che trước ngực hẩn vừa mới băng bó tốt miệng vết thương, nhẹ giọng nói: “Chàng đã muốn lấy mạng để “Tử gián” (chết cũng khuyên giải), ta còn có thể không tin sao ?”

Nghe xong câu trả lời của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn cuối cùng thở nhẹ nhõm một hơi.

Lãnh Hương Nhi hỏi: “Thế thì chàng hiện tại có dự định gì không ? Nếu muối ấy cực đoan bướng bỉnh như thế, chàng sao còn có biện pháp thoát thân tới tìm ta ?”

“Ta điểm hôn huyết của muối ấy, nên sẽ làm muối ấy ngủ một giấc đến hừng đông. Nhưng ngày mai đến, chỉ sợ cũng phiền toái.” Hoàng Phủ Đình Ngạn thở dài, cảm thấy rất khó giải quyết.

Lãnh Hương Nhi suy nghĩ một lát, nói: “Không bằng ta giúp muối ấy ! Tìm khách điểm ngủ trọ khi ta cùng muối ấy một phòng, bất cứ lúc nào trông chừng muối ấy, để tránh muối ấy làm ra việc ngốc nghếch.”

“Việc này.....”

Tuy rằng đây quả thật là cách tốt, nhưng Hoàng Phủ Đình Ngạn có chút do dự.

“Nàng lúc trước ra tay đánh muối ấy, ta sợ muối ấy đối với nàng sẽ không có hoà nhã, thậm chí có thể sẽ điên loạn đòi sống đòi chết.....”

“Chính là lo lắng muối ấy đòi sống đòi chết, ta mới càng phải ở bên cạnh trông chừng muối ấy, tránh chuyện không may nha ! Về phần muối ấy không hoà nhã với ta, ta thật không quan tâm như vậy, dù sao cũng sắp đến Kinh Thành.” Thấy vẻ mặt hẩn vẫn lo lắng, Lãnh Hương Nhi cố ý dùng giọng điệu thoải mái cười nói: “Đừng lo lắng, không có việc gì. Được rồi, cũng đã khuya, chàng mau nghỉ ngơi đi !”

Nàng nghĩ muốn rời đi, Hoàng Phủ Đình Ngạn lại còn không buông tay.

“Làm sao vậy ?”

“Ta không muốn nàng đi, sợ nàng lại rời xa ta mà đi.”

Hẩn thẳng thắn nói ra lời nói trong lòng khiến khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Hương Nhi đỏ ửng lên, nói: “Ta vậy ở lại là được rồi ?”

Thật ra nàng cũng không yên lòng, mặc dù đại phu nói hẩn không có ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng nhìn thấy hình ảnh ngực hẩn dính máu quá đau lòng, nếu tình huống nghiêm trọng hơn so với đại phu dự kiến, đột nhiên chuyển biến xấu phải làm sao ?

Lãnh Hương Nhi định lui đến bên cạnh bàn, Hoàng Phủ Đình Ngạn lại lắc lắc đầu.

“Như vậy nàng rất ỷ khuất, muốn ta làm sao an tâm ngủ ?”

“Vậy chàng muốn thế nào ?” Lãnh Hương Nhi không biết nên khóc hay cười hỏi lại: “Trong phòng chỉ có một chiếc giường, cũng không thể tặng cho ta, bảo chàng bị thương thế này nằm trên mặt đất sao ?”

“Ta nghĩ, giường này hẳn là đủ lớn.....”

Nghe ra ý nghĩa trong lời nói của hắn, Lãnh Hương Nhi tim đập thoảng choc rồi loạn tiết tấu.

“Vậy chẳng phải là để chàng chiếm hết tiện nghi sao ? Huống hồ, lúc trước là ai từng bắn khoăn mãi, rất sợ tổn hại đến danh tiết của ta ?”

“Tổn hại danh tiết của nàng, nàng không thể không gả cho ta.” Ánh mắt Hoàng Phủ Đình Ngạn nóng rực nhìn chăm chú nàng.

Một trận vui sướng thân tình chạy tán loạn trong lòng, Lãnh Hương Nhi mặt đỏ hừ nói: “Thật không hổ là đại tửu thương đỉnh đỉnh đại danh, tính toán của chàng trái lại rất tinh ranh.”

“Thật ra ta chỉ là muốn lắng lắng ôm nàng, cảm giác nàng quả thật còn đang ở bên cạnh ta.”

“Sau này không cho phép chàng làm loại việc ngốc này.”

“Tuân lệnh, nương tử.”

Cách gọi của hắn làm trong lòng của nàng vô cùng ngọt ngào, nghĩ đến thiếu chút nữa vì hiểu lầm mà đánh mất hạnh phúc, nàng càng quý trọng tất cả giây phút này.

Trần đầy nhu tình, làm cho nàng không tự chủ tiến đến gần, nhẹ nhàng hôn xuống môi hắn.

Chủ động của nàng khiến Hoàng Phủ Đình Ngạn vừa mừng vừa sợ, nhưng hôn như chuồn chuồn lướt trên nước có thể nào thoả mãn hắn ?

Hắn giữ khuôn mặt của nàng, hôn một cái thật sâu, đến khi hai người đều ý loạn tình mê, cả người nóng lên, hắn rút cuộc mới buông lỏng đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của nàng ra.

Hoàng Phủ Đình Ngạn âm thầm điều chỉnh hơi thở, cố gắng kiềm nén áp lực trong cơ thể dâng lên **

Lúc này trên người hắn mang theo vết thương, thật sự không nên kích động quá mức, mà hắn cũng không nghĩ muốn cùng nàng động phòng trước khi bái đường. Nàng xinh đẹp như thế, đáng để hắn kiên nhẫn chờ đợi.

“Đi ngủ sớm một chút ! Ngày mai còn phải đối mặt với Bình Bình, chỉ sợ có thể lại gây sức ép.”

“Ừh.” Lãnh Hương Nhi gật gật đầu, khẽ tựa vào trong lòng ngực hắn.

Cảm giác hạnh phúc an toàn kiên định, làm bọn họ rất nhanh ngủ say đi, mà cho dù là ở trong giấc mơ, trên mặt bọn họ cũng đều mang theo nụ cười thoả mãn.

Hôm sau, Lí Bình Bình phát hiện bản thân bị điểm hôn huyết ngủ một đêm, mà biểu ca lại mang Lãnh Hương Nhi tìm trở về, lập tức tức giận quá mức.

Không chỉ có như thế, thấy ánh mắt hai người bọn họ giao nhau, vẻ mặt tình ý ửng hồng cuộn tròn, lại biết Lãnh Hương Nhi định ngồi chung xe ngựa cùng nàng, thậm chí là buổi tối ở chung một phòng, nàng lại kích động, kháng cự đến cực điểm.

“Tại sao ta không thể không ở cùng ngươi ?” Nàng thở phì phì trừng mắt Lãnh Hương Nhi. Sau khi trải qua ngày hôm qua, nàng cũng không cần phải giả vờ thân thiết, thái độ thân mật trước mặt Lãnh Hương Nhi.

“Đương nhiên là tránh cho cô tự tổn thương chính mình.” Lãnh Hương Nhi giọng điệu bình tĩnh nói.

“Ta tổn thương hay không tổn thương liên quan gì đến ngươi ? Ta mới không cần ngươi đến gần ta ! Ngày hôm qua ngươi đánh ta, ta còn chưa tính nợ này với ngươi !”

Lí Bình Bình gơ tay lên, muốn hung hăng đáp trả Lãnh Hương Nhi một bạt tai, nhưng mà nàng cũng chưa kịp vùng xuống, cánh tay đã bị Hoàng Phủ Đình Ngạn bắt được.

“Biểu ca, huynh tại sao muốn cắn muội ? Muội chẳng qua chỉ là đòi lại công bằng thôi, nếu không muội phải làm sao người giận ?” Lí Bình Bình reo lên.

“Nếu muội thật muốn ra tay đánh người mới có thể người giận, vậy thì hãy đánh ta đi !”

“Huynh !” Hắn một lòng thiên vị, thái độ bảo vệ Lãnh Hương Nhi, làm cho Lí Bình Bình càng thêm căm phẫn. “Vì sao ? Chẳng lẽ ở trong lòng huynh, muội kém hơn nàng ấy ?” Nàng lớn tiếng chất vấn.

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn về phía Lãnh Hương Nhi, vẻ mặt kiên định trên khuôn mặt tuấn tú. Nếu hiện tại đã đến tình huống này hắn không định lại có giấu diếm gì.

“Ở trong lòng của ta, không có một cô nương nào so được với Hương Nhi. Nàng là bạn đời ta quyết định phải cùng nắm tay cả đời, cũng chính là thê tử ta yêu duy nhất đời này.”

Nghe thấy lời tuyên bố nghiêm túc mà thâm tình của hắn, Lãnh Hương Nhi mắt đẹp hiện lên giọt lệ cảm động, Lí Bình Bình vì đau lòng tức giận vô cùng.

“Ta không muốn ! Ta không muốn ! Ta không muốn như vậy ! Ta không muốn ! Ta phải gả cho biểu ca, ta mới là thê tử duy nhất đời này của biểu ca !”

Lí Bình Bình không khống chế được thét chói tai, phá huỷ tâm tình cảm động của Lãnh Hương Nhi. Nàng nhú mi nhìn Lí Bình Bình, đối với tiểu cô nương tuý hứng này thật sự là không nhịn được.

Người bên ngoài vì thương hại cảnh ngộ của nàng mà tha thứ cho nàng một cách dễ dàng, vì nàng, kết quả chỉ làm cho nàng thay đổi nghiêm trọng hơn mượn cớ bởi không khống chế được cảm xúc đạt được mục đích, vậy không chỉ gây vấn đề cho người bên cạnh, đối với bản thân cũng không có chút lợi ích a !

Có lẽ, lúc này nàng phải đóng vai người xấu, thật tốt làm cho cô nương bốc đồng này thanh tỉnh một chút.

Lãnh Hương Nhi liếc nàng, hừ nói : “Người không phải đã đến tuổi cập kê rồi sao ? Như thế nào còn giống oa nhi bảy, tám tuổi, nghĩ đến làm ồn thì có kẹo ăn ? Người như thế còn giống tiểu nha đầu chưa dứt sữa, vậy nói chuyện thành thân gì ? Chờ người trưởng thành rồi nói sau !”

“Câm miệng ! Câm miệng ! Người dựa vào cái gì nói như vậy ?”

Trái với Lí Bình Bình tỏ hổn hển, Lãnh Hương Nhi tâm bình khí hoà, khí định thần nhàn nói : “Ta chẳng qua là nói ra sự thật thôi. Thế nào ? Dám biểu hiện giống như một đứa nhỏ ngây thơ, cũng không dám đối mặt với sự thật ?”

“Người..... Người.....” Lí Bình Bình nói nhưng mà nàng, chỉ có thể giận dữ cắn răng nói: “Người đừng cho là có thể như ý nguyện gả cho biểu ca, các người nếu dám thành thân, ta nhất định chết cho các người xem !”

Lãnh Hương Nhi mắt đẹp nhú lại, bị tiểu nha đầu bốc đồng này làm cho lông mao dựng thẳng đứng.

“Động một tí mượn tính mệnh chính mình đe dọa, người không biết là có lỗi với cha mẹ của người sao ? Người cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới, nếu người thật sự chết, người đau lòng nhất chính là ai không ? Là cha mẹ người ! Bọn họ cũng chiều người như vậy, yêu thương người, người cũng như vậy báo đáp bọn họ, người không biết bản thân rất bất hiếu sao ?”

“Ta.....” Lí Bình Bình ấp a ập ứng.

Từ trước cho tới bây giờ vẫn không có người như vậy nghiêm khắc trách cứ qua nàng, mà Lãnh Hương Nhi rắn dạy làm cho nàng chột dạ nói không nên lời nữa câu phản bác.

Kỳ thật, mặc dù nàng mỗi lần cảm xúc kích động đều là thật, nhưng lý trí vẫn phải có, bệnh tâm thần cũng không có thật sự đến mức không khống chế được, nếu không năm đó nàng bị giấu cột mà kích động trở về trong phòng, rất có thể trực tiếp cầm kéo sắc bén đâm vào tim, mà không phải chỉ tìm đến cổ tay bản thân.

Nàng rất rõ mượn cớ tổn thương chính mình, có thể khiến mọi người vội vàng che chở nàng, dỗ dành nàng, mà nàng muốn cũng có thể mượn cớ này vừa ý đạt được, cho nên mới làm như vậy.

Nàng cũng không phải thật tình tìm cái chết, đương nhiên cũng không phải cố ý muốn làm cho cha mẹ đau lòng khổ sở.

Nhưng mà..... Nhưng mà..... Mặc dù không thể phản bác lời nói của Lãnh Hương Nhi, nhưng ở trước mặt của biểu ca bị nghiêm khắc răn dạy như vậy, mặt mũi của nàng không nhin được, cũng chỉ có thể tùy hứng đến cùng.

“Không liên quan chuyện của ngươi ! Dù sao nếu các ngươi dám thành thân, ta sẽ chết cho các ngươi xem !”

Nàng nghĩ thầm, nói không chừng đe dọa như vậy có thể chia rẽ bọn họ, như vậy mục đích của nàng đã đạt được, căn bản là không cần thật sự tổn thương chính mình.

Lãnh Hương Nhi mắt đẹp bốc hỏa, với Lí Bình Bình ngu đần không hiểu biết này giận dữ cực kỳ.

Nàng tuyệt đối không thể tùy ý để tiểu nha đầu này tiếp tục tùy hứng, làm tất cả mọi người bên cạnh rối lên không được yên lòng, càng không thể cho phép bất luận kẻ nào có ý đồ phá hỏng hạnh phúc thật vất vả mới có của nàng !

“Ngươi muốn chết như thế phải không ? Tốt, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi, để ngươi chết !”

Lí Bình Bình hoảng sợ hút không khí, bị lời nói này dọa cho, lo lắng bất an đi đến hướng Hoàng Phủ Đình Ngạn, mà Hoàng Phủ Đình Ngạn không đoán được nàng sẽ nói như vậy, nghi hoặc nhìn về phía Lãnh Hương Nhi.

Lãnh Hương Nhi hướng hần thản nhiên cười, hỏi: “Có thể chứ? Ta có thể “giết” nàng ấy không?”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn tia xảo quyệt trong mắt nàng, tuy rằng hần còn chưa biết nàng rốt cục có dự định gì, nhưng rất tin nàng sẽ có đúng mực.

“Nàng nghĩ muốn làm như thế nào, cứ việc mạnh tay làm đi!”

“Biểu ca?”

Lí Bình Bình thở hổn hển vì kinh ngạc, trăm vạn không ngờ được biểu ca lại sẽ nói như vậy.

Hức hức, làm sao bây giờ? Nàng còn chưa muốn chết!

16. Chương 16: Chương 8.2

c !Lí Bình Bình thật sự thành một thi thể.

Giờ phút này, nàng ngã vào trong lòng ngực Hoàng Phủ Đình Ngạn, sắc mặt tái nhợt, thân hình cứng ngắc, cũng không nhúc nhích.

Sau khi vào Kinh Thành, Hoàng Phủ Đình Ngạn cười ngựa ôm thi thể Lí Bình Bình, một mạch hướng đến Lí gia mà đi, nhóm hộ vệ phía sau cũng điều khiển xe ngựa nối gót theo.

Vừa nhìn thấy hần, người canh cửa của Lí gia vốn nhiệt tình tiến đến muốn chào đón, nhưng nhìn lên thấy Lí Bình Bình bộ dáng tái nhợt cũng không nhúc nhích, khiếp sợ choáng váng ngay tại chỗ.

Hoàng Phủ Đình Ngạn thần sắc nghiêm trọng nói: “Nhanh đi thông báo Lão gia cùng phu nhân, tiểu thư nàng.... Đã bất hạnh hương tiêu ngọc vãn.”

Người canh cửa thổ dốc vì kinh ngạc, cấp tốc vọt vào trong phòng, mà chỉ trong chốc lát, lão gia cùng phu nhân Lí gia liền lão đảo chạy vội ra.

“Bình Bình... Bình Bình... Đình Ngạn, Bình Bình nó...” Lí phu nhân cả người run rẩy hỏi.

Hoàng Phủ Đình Ngạn ôm người trong lòng xuống ngựa. Dem thân hình không nhúc nhích nhẹ nhàng đặt trên mặt đất ở cửa.

Vợ chồng Lí thị lập tức ngã nhào về phía sau, thấy nữ nhi yêu thương đã thành một khối thi thể cứng ngắc, bọn họ đau lòng ước mắt rơi xuống tại đó.

“Tại sao có thể như vậy? Thế nào lại?”

“Dượng, dì, ta trên đường trở lại Kinh Thành gặp Bình Bình, muội ấy nghe nói trong lòng ta đã có cô nương ngưỡng mộ, cũng định lấy đổi phương làm vợ, liền kích động uy hiếp ta không được cùng vị cô nương kia bái đường thành thân, thừa dịp lúc không ai chú ý tự sát bỏ mình.”

Hai vợ chồng Lí thị khác nào tình thiên phích lịch*, hơn nữa Lí phu nhân lại đau lòng dường như muốn ngất đi.

*Tình thiên phích lịch: sấm sét giữa trời quang, tai hoạ đột ngột, diễn tả những việc xảy ra bất ngờ.

“Đứa nhỏ, con thế nào ngu ngốc như vậy ? Con đi như vậy, muốn mẹ làm sao bây giờ ? Bình Bình.... Nữ nhi của ta nha !” Bà tan nát cõi lòng khóc lớn.

Lão gia Lí gia cũng đau lòng rơi lệ, đau khổ nói không thành lời.

“Bình Bình..... Bình Bình của ta..... Ta chỉ có con nữ nhi bảo bối này, con chết, mẹ cũng không sống nổi nha ! Lão gia, để thiếp ở cùng với Bình Bình đi ! Bình Bình yếu đuối bất lực như vậy, một mình ở âm tào địa phủ nhất định rất cô đơn sợ hãi, không ai chiếu cố nó làm sao tốt chứ ?”

“Đừng nói những lời ngu ngốc !” Lí lão gia thương xót cuối cùng quát.

“Thiếp không phải nói những lời ngu ngốc, thiếp là nghiêm túc..... Bình Bình..... Bình Bình của ta.....”

Một âm thanh mềm yếu ruột đứt từng khúc tuyệt vọng khóc gọi, truyền vào một bên trong xe ngựa.

Trong xe, đoan đoan chính chính* ngồi một mình, là Lí Bình Bình bị điểm huyết đạo, không thể nhúc nhích.

*Đoan đoan chính chính: hình dung dung mạo ngồi cân đối, ngay ngắn.

Trước khi đoàn người bọn họ vào Kinh, Lãnh Hương Nhi dịch dung thành bộ dáng giả chết của nàng, mà biểu ca lại điểm huyết đạo của nàng, đem nàng giấu ở trong xe ngựa, để nàng có thể rõ ràng nghe thấy phản ứng của cha mẹ nàng sau khi thấy thi thể nàng.

Nghe một tiếng khóc tan nát cõi lòng kia, Lí Bình Bình kinh hoàng.

Trong trí nhớ, nàng chưa từng thấy qua cha mẹ khóc, mà nghe tiếng khóc cực kỳ bi ai muốn chết kia, thậm chí nghe thấy mẹ khóc la hét phải chết theo nàng, ngực của nàng nổi lên đau đớn dữ dội, giống như có người cầm dao nhỏ từng chút từng chút cắt khoét lòng của nàng.

Nhớ lại trước đây chỉ cần gặp phải chuyện không như ý, nàng vẫn lấy tính mạng bản thân để uy hiếp, Lí Bình Bình bỗng nhiên cảm thấy hối hận vô cùng.

Cảm giác nàng vô cùng bất hiểu, kiềm chế không được rơi xuống nước mắt hổ thẹn.

Ngoài xe ngựa, Lí phu nhân tâm tình kích động hôn mê bất tỉnh, mà Lí lão gia một tay ôm thê tử ngất đi, một tay nâng thi thể nữ nhi, cũng nhịn không được khóc nước mắt vầy vùng.

Không khí vô cùng bi ai thê thảm như thế, làm cho Lãnh Hương Nhi giả chết cảm thấy áy náy vô cùng. Nàng nghĩ thầm, hẳn là không nhiều cũng ít vậy đã đủ rồi, liền chậm rãi mở mắt ra.

Trông thấy nữ nhi mở hai mắt, Lí lão gia kinh hãi cực điểm.

“Con..... Bình Bình, con không chết ?” Hắn vội vàng lay lay thê tử đã ngất, reo lên: “Vân nương, mau tỉnh lại ! Bình Bình không chết, Bình Bình nó không chết !”

Lí phu nhân yếu ớt xoay người tỉnh dậy, thấy nữ nhi mở mắt, lập tức mừng rỡ như điên, khóc thảm thương hơn !

“Bình Bình ngoan của ta, may mắn con không chết..... Đồng ý với mẹ, ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ nữa, mẹ đau lòng a ! Con nếu là trong lòng bức bối, không nên phát tiết được, con cho dù lấy dao chém mẹ đều được, nhưng ngàn vạn đừng tìm trên người bản thân nữa nha !”

Nghe thấy lời nói của mẹ, Lí Bình Bình trong xe ngựa sớm rơi lệ đầy mặt, hết sức hối hận cùng xấu hổ vô cùng vì tuý hứng trước đây của mình.

Lãnh Hương Nhi cổ họng yên lặng, có chút xấu hổ nhẹ giọng mở miệng: “Cái kia..... Lão gia, phu nhân.....”
Nghe thấy tiếng nói của nàng cùng con gái rõ ràng khác nhau, vợ chồng Lí thị đứng vững tại chỗ, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn nàng.

Hoàng Phủ Đình Ngạn lúc này đi đến, lấy tay nâng Lãnh Hương Nhi dậy.

Khi Lãnh Hương Nhi vạch da mặt giả ra, khi lộ ra khuôn mặt thực, vợ chồng Lí thị không khỏi choáng váng.

“Các người..... Các người làm cái gì vậy ? Trêu đùa người khác tốt lắm sao ?” Lí lão gia hành động không khỏi nóng tính, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn bọn họ, nhất là nữ nhân lừa gạt giả trang nữ nhi đã chết, lại không thể tha thứ !

Hoàng Phủ Đình Ngạn vội vàng nhảy ra bảo vệ nàng, nói: “Dượng, dì, xin các người đừng trách Hương Nhi, nàng cũng là có ý tốt. Mời các người đi theo ta.”

Vợ chồng Lí thị hoài nghi theo đi về phía xe ngựa, bên trong xe ngựa thấy Lí Bình Bình sớm khóc thành đẫm nước mắt.

Lí phu nhân đau lòng reo lên: “Ai nha, hài tử của ta, đừng khóc, mẹ đau lòng nha !”

Sau đó Hoàng Phủ Đình Ngạn ra tay giải huyệt đạo cho nàng, nàng lập tức kích động nhào vào trong lòng ngực Lí phu nhân.

“Thực xin lỗi, cha, mẹ, trước đây đều là con rất tùy hứng, con cam đoan không bao giờ sẽ làm bị thương chính mình nữa, để hai người đau lòng khổ sở.....” Nàng khóc lóc kêu gào.

Nghe thấy nữ nhi khóc rống sấm hối, vợ chồng Lí thị lúc này mới hiểu được vì sao vừa rồi phải biểu diễn làm trò kia.

Bọn họ nhìn về phía Lãnh Hương Nhi, trong mắt từ không thông cảm vừa rồi biến thành cảm kích.

Những năm gần đây, bọn họ đối với tính cách tùy hứng cực đoan của nữ nhi cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng mà mặc dù trong lòng hiểu được tiếp tục không can thiệp sẽ chỉ làm tình huống càng lúc càng xấu, rồi lại sợ nói nặng tâm tình nữ nhi sẽ kích động, thật sự là động một tí là đổ lỗi, làm cho bọn họ không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi lựa chọn phương pháp tuy rằng có chút kịch liệt, nhưng lại đi đến hiệu quả làm cho nữ nhi tính lại sửa đổi, bọn họ làm sao không vừa mừng vừa sợ, trong lòng tràn ngập cảm tạ !

Lí Bình Bình sau khi khóc một hồi lâu, hai mắt sưng đỏ trừng Lãnh Hương Nhi. Trong lòng nàng vẫn khó có thể chấp nhận nữ nhân này đoạt đi biểu ca yêu thích của nàng, bất quá nàng sẽ không lại tổn thương chính mình.

“Người đừng đắc ý, nói không chừng biểu ca sẽ hồi tâm chuyển ý, vứt bỏ người mà lựa chọn ta !” Sau khi nàng nói với Lãnh Hương Nhi, nâng tay mẹ trở về trong nhà.

Lãnh Hương Nhi đối với lời nói của Lí Bình Bình không có phản ứng quá lớn, bởi vì nàng biết vĩnh viễn không có một ngày như vậy.

“Lí lão gia, vừa rồi thật sự là xin lỗi.” Nàng hướng lão nhân gia bị kinh hãi giải thích.

“Không, nhất định là dọc đường đi Bình Bình phiền phức quá lớn cho các người, các người mới có thể làm như vậy. Lúc này có thể làm cho Bình Bình không hề tổn thương bản thân, chúng ta cảm tạ người còn không kịp !”

Lí lão gia nhìn Lãnh Hương Nhi, trong mắt có sự tán thưởng.

“Đình Ngạn, người vừa rồi đối tượng có ý kết hôn trong miệng, chính là vị cô nương này ?”

“Đúng vậy.” Hoàng Phủ Đình Ngạn thẳng thắn thừa nhận.

“Ừ, thật sự là cô nương nhiệt tình giúp người lại thông minh thật là tốt, người có thể gặp nàng, thật sự là có phúc.” Lí lão gia khen.

Khuôn mặt anh tuấn của Hoàng Phủ Đình Ngạn hiện lên một tia kiêu ngạo.

“Quả thực, có thể gặp nàng, là may mắn của ta.”

Hắn cùng Lãnh Hương Nhi nhìn nhau cười, tình ý trong mắt nồng đậm hơn, nếu không phải ngại Lí lão gia còn ở một bên, bọn họ có thể đã nhịn không được cùng nhau ôm hôn triền miên.

Mặc dù thời gian đến Kinh Thành dài hơn so với dự kiến, nhưng cũng may Lãnh Hương Nhi vừa lúc kịp chúc thọ sư bá, cũng không có làm lỡ nhiệm vụ dặn dò của sư phụ.

Sau khi chúc thọ đại sư bá, sư bá nhiệt tình yêu cầu nàng ở lại một ngày, mà Hoàng Phủ Đình Ngạn hôm sau liền mang nàng đến gặp cha mẹ hắn.

Khi nàng theo Hoàng Phủ Đình Ngạn bước vào cửa lớn của tướng quân phủ, cảm xúc hồi hộp nảy sinh cảm giác không tự nhiên, có loại cảm giác thấp thỏm con dâu sắp gặp cha mẹ chồng.

“Đừng sợ, ta hôm qua đã đem chuyện dọc đường này nói cho cha mẹ ta biết, bọn họ chắc chắn sẽ thích nàng.”

Lãnh Hương Nhi gơ khoe miệng lên, tươi cười có chút cứng nhắc.

Vừa tiến vào đại sảnh, cảnh an tướng quân Hoàng Phủ Trung đã ngồi ở trên chủ vị chờ đợi đã lâu.

Hắn là nam tử hơn năm mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, một đôi mắt hổ sáng ngời có thần, cả người toát ra một khí thế khiến người không giận mà uy.

Hoàng Phủ Trung thần nhiên liếc mắt liếc Lãnh Hương Nhi một cái, nói với Hoàng Phủ Đình Ngạn: “Đình Ngạn, mẹ con ở trong tấm phòng, con đi mời nàng ra đây đi.”

“Dạ.”

Hoàng Phủ Đình Ngạn sau đó lấy ánh mắt muốn Lãnh Hương Nhi đừng lo lắng, lập tức xoay người rời đi.

Hắn bước chân vừa mới rời đi, Hoàng Phủ Trung trực tiếp chất vấn với Lãnh Hương Nhi: “Nghe nói người không chỉ có làm cho Bình Bình tức giận, còn làm cho nàng đau lòng khổ sở? Người cũng biết, ta yêu thương nàng tựa như nữ nhi thân sinh.”

Nghe ra giọng nói trách cứ của hắn, Lãnh Hương Nhi tâm trầm xuống, nhưng mà chuyện này nàng không thừa nhận là bản thân làm sai, vì vậy cũng không cần phải uỷ khuất chịu lỗi.

“Ta quả là làm cho nàng tức giận, làm cho nàng đau lòng khổ sở. Nhưng những việc này cũng là vì làm cho nàng hiểu được hành động tùy hứng của nàng tự mình hại mình, với những người yêu thương nàng mà nói là tổn thương nghiêm trọng cỡ nào.” Nàng không kiêu ngạo không hạ thấp giải thích.

“Phải không?” Hoàng Phủ Trung xụ mặt, tiếp theo lại hỏi: “Ta còn nghe nói, người từ nhỏ đã bị cha mẹ bán, là cô nương không hề có thân phận bối cảnh, người như vậy, cho rằng bản thân xứng với Đình Ngạn sao?”

Lời chất vấn này làm cho trong lòng Lãnh Hương Nhi bị khoét, Hoàng Phủ Trung dường như không mấy thích nàng, nhưng mà nàng yêu Hoàng Phủ Đình Ngạn khiến nàng không muốn lui bước, quyết định nên vì hạnh phúc bản thân mà cố gắng hết sức.

“Ta từng cho rằng bản thân không xứng với chàng, thật ra, nếu lấy điều kiện thế tục mà nói, ta quả là không xứng với chàng, thế nhưng ta tin trên đường này sẽ không có người so với chúng ta càng thích hợp lẫn nhau.” Giọng nói Lãnh Hương Nhi không có chút chần chừ, đối với cảm tình giữa nàng và Hoàng Phủ Đình Ngạn cực đủ tin tưởng.

Bộ dáng Hoàng Phủ Trung nhìn nàng thần nhiên tự tin, đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng.

“Tốt!”

Lãnh Hương Nhi sửng sốt, tiếng khen ngợi này khiến Lãnh Hương Nhi không hiểu mờ mịt.

Tốt? Tốt cái gì?

Trong lòng âm thầm nghi ngờ hết sức, Hoàng Phủ Trung lại mở miệng nói ——

“Các người định khi nào thì thành thân ?”

“Ah ?” Lãnh Hương Nhi hoàn toàn giật mình, trong nhất thời người không có cách nào khác phản ứng lại.

Rõ ràng vừa rồi lời nói còn mang theo vẻ gây khó dễ, lúc này lại hỏi bọn họ khi nào thành thân ? Thái độ hằn trước sau có hay không chuyển biến quá nhanh, quá lớn ?

Thấy vẻ mặt nàng kinh ngạc, Hoàng Phủ Trung không cao giọng cười to.

Hắn giải thích nói: “Đình Ngạn hôm qua trở về nhà đột nhiên mãnh liệt khen người, nói người là cô nương không giống người thường, còn mang chuyện đã xảy ra dọc đường đi tất cả đều nói một lần. Ta lúc đầu không tin người thật sự là cô nương đặc biệt như thế, cho nên mới lại cố ý thử xem, kết quả thái độ cùng phản ứng của người làm cho ta yêu thích ! Ta thích người con dâu này, thật sự là rất hài lòng ! Ha ha ha.....”

Lãnh Hương Nhi ngẩn ra, lúc này mới nghĩ đến Hoàng Phủ Đình Ngạn từng nói qua cha hắn là người không câu nệ tiểu tiết, căn bản là không cần cái gì cách nhìn truyền thống, như vậy xem ra, vừa rồi hắn quả thật chính là thử nàng.

Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười sung sướng, mà lúc này Hoàng Phủ Đình Ngạn cũng mang theo mẹ đi vào đại sảnh.

Mẫu tử bọn họ vừa vào cửa, Hoàng Phủ Trung liền hướng Hoàng Phủ Đình Ngạn nói: “Đặc biệt như vậy thật là cô nương tốt, con mau lấy vào cửa làm vợ con đi !”

Nghe xong lời nói của phu quân, Hoàng Phủ phu nhân nhin không được nhìn Lãnh Hương Nhi vài lần, đối với cô nương dung mạo xinh đẹp này cũng rất có hảo cảm, hiển nhiên không muốn phản đối.

Hoàng Phủ Đình Ngạn mang theo một tia đắc ý khoe miệng giơ lên, hắn sớm đoán được cha mẹ nhất định sẽ thích Lãnh Hương Nhi.

“Con còn phải đi Giang Nam một chuyến, bái kiến sư phụ dạy dỗ Hương Nhi, hướng sư phụ nàng cầu hôn !”

“Vậy còn không mau đi ! Nhanh đi nhanh đi !”

Hoàng Phủ Đình Ngạn cùng Lãnh Hương Nhi liếc nhìn nhau một cái, đều không nhin được nở nụ cười.

Thật ra cha mẹ không cần thúc giục, hắn so với bất kỳ kẻ nào cũng không thể chờ được muốn sớm ngày cùng nàng bái đường thành thân, trở thành một đôi phu thê danh phù kỳ thực

17. Chương 17: Chương Kết

Hoàng Phủ Đình Ngạn theo Lãnh Hương Nhi đến Giang Nam, chính thức tiếp kiến sư phụ Thượng Quan Phượng Ngân của nàng cầu hôn, Thượng Quan Phượng Ngâm biết được ái đồ từ nhỏ đến lớn do mình chăm sóc tìm được hạnh phúc, đương nhiên cảm thấy vui mừng.

Rất nhanh, ngày thành thân định ra đã đến, mà nàng đã chờ mong tha thiết, ngày này rốt cục cũng đã đến.

Không khí vui mừng tràn ngập khắp nơi cùng tiếng chúc mừng không dứt bên tai, bọn họ đã bái thiên địa, giờ phút này, Lãnh Hương Nhi đang đội mũ phượng trùm khăn hỉ, ngồi ở mép giường lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, Hoàng Phủ Đình Ngạn đẩy cửa tiến vào, vỗ tay ra lệnh cho bọn nha hoàn trong phòng rời đi.

Chờ khi trong phòng không còn người khác thì, hắn bước nhanh đến gần cạnh thân thể của nàng, vén hỉ khăn, nhìn dung mạo kia của nàng, dường như luyến tiếc trong nháy mắt.

Trong nháy mắt Lãnh Hương Nhi cũng không nháy mắt mà chăm chú nhìn phu quân tuấn mỹ của nàng, sóng mắt hai người giao nhau, tình ý triền miên, dường như có thể nhìn nhau như vậy cho đến thiên hoang địa lão.*

*Thiên Hoang Địa Lão: lâu như trời đất.

Một lát sau, Lãnh Hương Nhi bỗng nhiên nghĩ đến việc gì đó trở mình mồn nhảy xuống giường, mở miệng thúc giục nói: “Tướng công mau! Chúng ta mau uống rượu giao bôi!”

Hoàng Phủ Đình Ngạn nhìn động tác của nàng vội vàng đi đến trước bàn, khẽ cười nói: “Vội như vậy?”

Lãnh Hương Nhi không chút do dự nói: “Vội! Đương nhiên vội! Thiếp đã chờ giờ khắc này thật lâu!”

Khi bọn họ uống rượu giao bôi lúc sau Lãnh Hương Nhi chủ động cởi quần áo trên người, đành chịu y phục tân hôn thật sự quá mức phiền phức, nàng cởi không được thuận lợi.

“Ta đến giúp nàng!” Hoàng Phủ Đình Ngạn dịu dàng mở miệng.

“Không cần không cần, chàng cũng mau cởi quần áo trên người, nhanh lên!”

Dưới lời thúc giục của nàng, Hoàng Phủ Đình Ngạn tay cũng chỉ không ngừng cởi áo tân lang trên người ra, giữa chừng hấn phân tâm liếc nhìn nàng một cái, thấy da thịt trắng nõn của nàng lộ ra, con ngươi đen lập tức dấy lên ngọn lửa.

Hấn kìm lòng không được đem nàng kéo vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn trụ môi của nàng.

Lãnh Hương Nhi ngay từ đầu bị hấn ý loạn tình mê, nhưng rất nhanh khôi phục lại lý trí, giãy dụa đẩy hấn ra.

“Không được đâu! Chàng đã quên rồi sao? Chúng ta bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn nha!”

“Chuyện quan trọng hơn?” Hoàng Phủ Đình Ngạn vẻ mặt ngạc nhiên, khó hiểu mà nhìn thê tử mới cưới.

Trong đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, có chuyện gì quan trọng hơn so với việc viên phòng?

Lãnh Hương Nhi giọng điệu vội vàng nói: “Chàng đã quên rồi sao? Tên ác tặc gian xảo hung tàn “Cửu Vĩ hồ” kia không phải nói đêm nay sẽ hành động sao? Không ai ngăn cản hấn làm sao được!”

Nếu không phải việc bái đường thành hôn vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể trì hoãn thời gian, nàng chỉ sợ kiềm chế không được!

Hoàng Phủ Đình Ngạn nghe vậy, mày nhanh chóng nhíu lại, tuấn mầu hiện lên một chút thất bại.

“Chẳng lẽ không thể chờ một chút ư?” Tuy rằng việc bắt ác tặc rất quan trọng, nhưng... Lúc này chính là đêm tân hôn hấn chờ mong đã lâu!

“Không được đâu! Không thể chờ! Nếu lại có dân chúng vô tội bị giết hại thê thảm, vậy nguy rồi!”

Nhìn vẻ mặt vị thê tử mới cưới vội vã muốn duy trì chính nghĩa, Hoàng Phủ Đình Ngạn thực sự không biết nên khóc hay cười.

Trên đời này lại có đêm động phòng hoa chúc như thế? Tân lang, tân nương không ở trong hỉ phòng lửa nóng triền miên, ngược lại phải chuẩn ra ngoài đi hành hiệp trượng nghĩa!

Bất quá, có thể như thế, cuộc sống sau này của hấn sẽ không nhàm chán!

Hoàng Phủ Đình Ngạn cười cười, rất nhanh thay y phục dạ hành, cùng thê tử âu yếm lẳng lẽ chuẩn ra ngoài.

Dù sao đêm cũng còn dài, chờ khi bọn họ trở về, lại thật tốt mà lửa nóng triền miên trong đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-hoa-thuy>